

Samomor iz zasede

miha jensterle

ugovor vesti

prikaz človeške norosti

kritika kapitalizma in imperializma

Je svinjarija le v glavi?	5
David proti Goljatu	13
Kaj nam govorijo pravljice?	29
Kdo je terorist?	49
Razum proti čustvom? Kaj pa srce?	66
Američani glasujejo za linč!	77
Zakaj ‘Ne Nato’? Čeprav ne anti?	89
Slovenski upor proti evoluciji	116
Speča inteligenca	150
Meditacija o zasvojenosti	180
Kaj je ‘nič’?	196
Gordijski vozle	216

Je svinjarija le v glavi?

Varanasi. Indija.

Sveto mesto hindujcev.

Prvi žarki jutranjega sonca predirajo kopreno meglic in dima nad reko. Kresovi s pogorelimi trupli pokojnikov že pojemajo in svojci pepel svojcev svečano trosijo v valove Gange. Duša je odšla po poti reinkarnacije in telo gre v sveto reko. Ritual pospremitve umrlega se končuje. Vodni tok počasi odnaša pepel med ožarjene silhete na stotine vernikov, do bokov potopljenih v reki, ki zamaknjeno zajemajo vodo v dlani in si oblivajo svoja grešna telesa z njim sveto vodo. Spoštljivo v sveti molitvi tu in tam pazljivo dvignejo roko in spišejo dlan blagoslovljene tekočine z namenom, da jih očisti. V veri, da jih svetost reke ozdravi.

“Ganga,” me opomni Anonymus, “je najbolj zasvinjana reka Indije. Predstavlja črevo mesta Varanasi, a vase sprejme in v sebi melje ves drek, vse odpadke ljudi in živali, živečih ob gornjem toku reke. ‘Gostost’ vode, onesnaženost reke zato nekajtisočkrat presega vse norme pitnosti, ki jih upošteva zapadni svet.”

“Vsak zapadnjak, vzgojen v čistočo in uročen v sterilnost, ki se v svetem mestu zamisli o kužnosti sveta, se počuti bolj ali manj ogroženega. Dobi vsaj drisko,” mi kima spomin.

“Poučenemu v smrtonosnost mikroorganizmov,” me potegne za uho Anonymus, “je Ganga živ strup. Toda Indijcem je Ganga sveta reka. Njih zato zdravi.”

Opazujem na milijone indijskih turistov-vernikov obiskovati Varanasi vsako leto. Prihajajo bolni in nemočni, se okopajo v blagoslovljeni vodi in napijejo svete tekočine. In gredo domov očiščeni, ozdravljeni in potolaženi, polni moči. Še platenko Gange vzame vsak s seboj.

“Ko bo bolan, da ga pozdravi,” mi pritrdi Anonymus.

Opazujem, kako zaupanje dela čudeže.

“A strah pred okužbo pogojuje okužbo?” se mi iz paradoksa pripelje vprašanje.

“Čistemu je vse čisto!” se oglasi Anonymus. “Tako je čista duša nekoč nalila čiste vode v ušesa verujočih v urok nečistosti.”

Globina povedanega me pretrese.

“A kdor je bil preklel okolje, ga doživlja kot umazano, nezdravo, ogrožujoče, zato ga drek ubija in vse ga žre?” zaslišim svoje vprašanje.

“Poglej,” me ustavi Anonymus. “Ko svetost in zdravilnost reke Gange pogledaš in pretehtaš skozi okvir zapadne zavesti, lahko opaziš ekstremno prestrašenost modernega človeka. Najbolj paranojo odseva medicinska znanost darvinističnega zapada. *‘Le v popolni izolaciji je zdravje! Okolje je kužno!’* pridigajo medicinci neukemu ljudstvu in si ‘umijejo roke’.”

Zagrne me občutek ogroženosti, a ne vem, koga me je strah bolj.

“Kdo ima bolj prav?” me zmede Anonymus. “Paranoični čistunji? Svetosti narave zaupajoči Indijci?”

Obtičim negiben. Razdvojen.

In v glavi mi kljuva: “Je reka Ganga sveta voda? Ali gnojnica?”

Iz zmede se počasi izvije dvom: “Ali nam je obdajajoče okolje res tako sovražno? Je res tako željno naše smrti? Ali je zemlja res umazana?”

Vprašanja me vse bolj medejo.

“Nekateri ‘posvečeni’ intelektualci trdijo celo, da je zemlja, razen kjer je od njih samih požegnana, prekleta,” mi na ekstrem izdvojenosti iz obdajajoče lepote namigne Anonymus.

Zagledam se v svet religij. Svet seksizma. Svet sovraštva.

“Prekleta od koga?” me grabi jeza. “Prekleta od boga? Ali pa je le objestni človek, povzdigujoč se nad naravo, sam preklel božje stvarjenje, pljunil na zemljo in s tem pljunil samega sebe v lice?”

Zagledam se v povedano in zagrabi me žalost; a radovednost razkadi čustva in zaslišim se spraševati: “Kaj pomeni sterilnost in kaj je umazano? Kaj je zdravje in kaj bolezen?”

Besede zavrtajo vame.

Obmolknem v opazovanje bolezni/zdravja.

“Darvinistična zahodna znanost avtoritativno prisega na brezmadežnost in učinkovitost,” se odgovoru izogne Anonymus in usmeri moj pogled v zahodni način dojemanja sveta. “Zato tudi medicina kriči: *‘To heal is to kill!’* V korist zdravja pobija vse živo okoli sebe, kajti kljub protestantski upornosti proti avtoriteti Vatikana, Američani še vedno verjamejo v izraelsko zgodbo – sveto pismo. Zato na svet gledajo skozi izraelsko prekletstvo Zemlje. Zato jih muči kužnost narave; a ker so tudi otroci znanosti in znajo zgruntati orožje proti sovražniku, so fanatični čistilci nereda – umazanije. Svetovni DDT. Postali so ‘zaščitniki čistoče’ – ‘svetovna npravstvena policija’. Ameriški predsednik Bush se danes brezobzirno postavlja za selektorja semen in ljudi, določa, kdo je ‘svetovni virus’ ter z vojaško in gensko tehnologijo tepta tako svetost Zemlje kot tudi dostojanstvo in človečnost soljudi tega planeta. Njegov načinu dojemanja sveta je: *‘to kill is to heal is to live’*, zato mu evgenika, selekcija, čista rasa zveni ‘dobro’ in raznolikost grožnja.”

“In zato ne opazi, da iz prekletega dreka rastejo čudovite rože in zdravilne zeli?” me zjezi ignoranca/krutost oholih.

Toda Anonymus se ne zmeni za moje opazke.

“Poglobiva se v droben paradoks,” me v zagonetko povabi Anonymus. “Kmetu je drek gnoj, a mestnemu človeku je gnoj drek,” mi pove nalogo in mi zastavi vprašanje: “Kje je torej razlika med drekom in gnojem?”

Opazujem praznino v moji glavi.

“V samopodobi?” me preseneti Anonymus. “Je svinjarija torej le v glavi? V odnosu?”

Anonymus zastane in pusti vprašanje nekaj časa viseti v zraku; nato pa me pouči: “Kajti zgodovina kot tudi sedanost, tudi Varanasi in Ganga, nam pričajo o popolnoma drugačni čistosti in drugačnih ljudeh, kot ste v čistunstvo kultivirani zapadnjaki. O svetih, čistih dušah, neustrašnih bitjih, srčnih ljudeh, katere je usmiljenje do trpečih soljudi pognalo v pomoč ubogim – kljub oznanjeni kužnosti prostora. Šli so v center kuge, med gobavce, v ‘smrtonosno svinjarijo’, v center panike. Brez strahu za svoje telo, zaupajoč zdravilni energiji matere narave, ne ozirajoč se na skupinski smrtni strah oziroma hipnotično paniko okolja, so ostali čisti – imuni na kužnost, neranljivi. Zdravi.”

“Zakaj?” plane iz mene.

“Ker ljubezen s svojo harmonijo zdravi in prečiščuje, saj seva brezdvomno zaupanje?” obesi Anonymus vprašanje v zrak; in nadaljuje: “In ta zaupljivost zdravilni energiji življenja oziroma okolja je edina varnost človeku. Ljubezen ne pozna strahu, saj zaupa. Ker je prosta takoimenovanega ‘ega’, je ranljiva, a večna. Neuničljiva.”

“In zato,” mi ne gre v glavo, “če ti je Ganga sveta reka, te pozdravi? In če jo sprejmeš kot gnojnico, te ubije?”

“Vprašanje,” poudari Anonymus, “ali ni le tvoj predsodek, nezaupanje v tebi tisti sodnik, ki meri in deli obdajajoče na drek/čisto/sveto, se pojavi kar samo od sebe, ali ne?”

“Strah?” me stisne in nenadoma se zagledam v ‘merilo’, skozi katerega človek prepozna okolje.

“Strah je največji blokator, a hkrati največji učitelj življenja,” mi prišepne Anonymus, “kajti strah nas nenehno ‘ogroža’ in nam nenehno obrača pozornost v še nejasno, strašljivo. Sili človeka v opazovanje in raziskovanje in spoznavanje še neprepoznavnega. Sebe. Strahu. Človeške nevednosti. Prestrašenosti. Nezaupljivosti.”

“Toda ljudje pred strahom vedno zbežimo,” zagledam reakcijo običajnega človeka, ki se s ‘seboj’ težko sooči. Vedno najde nekaj za izgovor in zbeži od ‘sebe’.

“Strah je torej center Ega?” mi logika prinese vpogled. “In brez strahu?”

“Strah je spomin na bolečino. In soočenje s srahom pomeni soočenje z bolečino,” mi pojasni Anonymus. “Razblinjenje nezaupanja pomeni razblinjenje samopomembnosti, katera nas osamlja v prestrašeno izločenost iz obdajajoče zdravilne sile narave in nam jemlje imunost. Soočenje s strahom, z bolečino sveta, je torej prvi korak v zdravje, v harmonijo veselja. Tam ni strahu. Le zaupljivost, sožitje in sodelovanje. Kajti le strah ‘zase’ ubija, saj je strah energija, katera ‘vleče nase’ in se lepi na objekte strahu in na soroden strah. Negotovost dela težnost in ‘medli’ v lakoto. Nezaupanje ubija odpornost. Panika je hlad, ki vleče v zemljo,” zastane Anonymus in zadnje besede mi zvenijo v glavi.

Zaslutim smisel Anonymusovih besed.

“Mar ni bil strah, prepričanje o prihajajoči ‘beli gospe s koso’ pogoj za vse velike epidemije?” me provocira Anonymus naprej in zagledam se v padec odpornosti ljudi ob epidemijah gripe.

“Je človek uročen torej celo v umiranje?” ne morem verjeti.

“Poglej še drugo stran nezaupanja/zaupanja,” me povabi Anonymus. “*’Aids ubija vse grešne. Vsi homoseksualci in dankiji boste umrli!’*, kriči mačistična družba vsem mejnim skupinam, vsem nepriлагоjenim v objestno krutost, ki je pod psevdonomimom ‘profesionalnost’ postala čaščena vrlina? vrednota obstoječega imperialističnega sveta. Kdor ni pravi ‘dedec’ in odklanja ksenofobijo mačistične družbe, je danes od moralistov odpisan. Obsojen na smrt. Uročen v Osamo in v izumrtje. In v Afriki, kjer so nekdaj le redko umirali za aidsom, ljudje danes cepajo na tla kot muhe. Saj so po CNN izvedeli neizpodbitno ‘resnico’, da je AIDS postal smrtonosen. In sedaj le sledijo vzorcu.”

Počasi se mi obzorje dani.

“Toda, ali je res smrtonosen? Ali pa je na delu urok?” me z vprašanji cepi Anonymus. “In ko strah preide v paniko?”

Opazujem, kako strah hromi človeka. Kako strah pred 'svinjar-ijo', ki se izrazi kot gnus, odpor, pahne paničnega v bolezen, bruhan-je, drisko. Kako panika ubije.

In nenadoma spregledam.

“Si torej varen, ker zaupaš, ko zaupaš?” plane iz mene upanje.

“Večino časa si zdrav, ali ne?” me z vprašanjem porine naprej Anonymus. “Pa čeprav, kot govori medicinska znanost, v okolju ne-
prestano mrgoli na tisoče ?ogrožujočih? bacilov in virusov in drugih ‘bolezni’? Harmoniziran imunski sistem bolezen preprečuje. Da sploh lahko postaneš dojemljiv za bolezen, da telo sploh postane ran-
ljivo, mora obrambni mehanizem telesa torej najprej odpovedati oziroma pasti.”

“In če te ni strah? Tako preprosto?” me šokira.

“Ni preprosto,” me popravi Anonymus. “Beseda ‘*Ne ubijaj!*’ ne zaustavi roke klavca, ali ne? Kajti razumski koncept, prepričevanje samega sebe v zaupanje, ni isto kot zaupati. Le poglej, kako razum-
ni poljedelec David in njegovi potomci slutijo zaupanje, a zaupati ne upajo ne sebi in ne drugim. Iz zaupanja, iz ljubezni ze tisočletja gradijo religije. Toda ker dejansko ne zaupajo, se obnašajo zaprto, če že ne sovražno do okolja, kljub molitvam na ustnicah.”

Obmolknem. Globina povedanega me pretresa v koreninah. Zagledam se v mrtvo besedo, v nemoč razuma.

“Šele ko ti srce ne pusti ubiti...” se zagledam v živino, čakajočo na zakol; v otroke, čakajoče na atomsko gobo; muhe, čakajoče na ‘biokill’; in v odraslo potrošniško družbo, pričakujočo srečo, blago-
stanje, zaDOVOLJstvo - jutri.

Zagrabi me panika.

Zazdi se mi, da svet pred mojimi očmi izgublja jasne linije.

A Anonymusa grozovitosti, ki jih slutim pred seboj, ne zmotijo.

“Zahodni svet,” me potegne v globalno sceno, “je bil nekoč pah-
njen v urok, v pravljico o prekletstvu Zemlje; in danes je zaslepljen s svetim darvinizmom. Imperializmom. Imperialista logika vodi v

zmagovanje in osvajanje, zato v borbi za prekleto zemljo, katero je bil ponižal v mrtev kapital, normalni zapadnjak pada v 'junaško' preziranje smrti. Toda na drugi strani darvinist, okruten lovec na bežeči kapital in na sužnje/teroriste, pada v paničen strah pred smrtjo oziroma v paniko umirujočega. Panika, smrt visi v zraku. Ozračje je nabito s nezaupanjem, prezirom, strahom, sovraštvom, agresijo. Zato se tudi HIV-pozitivni redko vprašajo o cepljeni zavesti, o grehu, o slabi vesti oziroma uroku, kateri jih ubija v strah, jemajoč jim odpornost. Vsak urok v verniku namreč vzbudi občutek neizbežnosti in strah pred koncem bivanja; in če/ko strah preide v paniko, vedno ubija. Kot pes v paniki le še napada, ker ne vidi več možnosti umika. Kot neizbežno ubija sovraštvo. Kajti strah pred boleznijo ali smrtjo vedno povzroči 'hlad', padec energije in odpornosti, saj ubije zaupanje v prihodnost. Zaupanje v dober konec filma. Optimizem in realizem strah sesuva v brezizhodni pesimizem."

"Zato strah plodi nenehno željo po begu iz ogroženosti v varno zavetje. In si izmišlja neprestano nove izhode v nebesa, kjer ni strahu, in nove DDT-je za umor strahu," me potegne Anonymusova logika in me vrže v opazovanje strahu. "Strahec je čudak, ki na poti v izmišljena nebesa pobija vse okoli sebe, a ne vidi, da ubija sebe in da je v nebesih."

Opazujem, kako strah gradi orožje proti samemu sebi in obzidje med seboj in objektom strahu – seboj. Kako se bori s sabo in se sovraži; in zato vedno vodi v izdvojenost iz zaupanja, v ekskluzivizem in zaplankanost, neodpornost, bolezen, odmrtje...

"Takšno prestrašeno, ksenofobično, brezsrčno vzdušje prihaja v Slovenijo iz 'american bloody fucking dreams', ali ne?" me iz groze na smrt bolnega pred dejstvo in v realnost prestavi Anonymus. "Kajti brezsrčje vedno oddaja hlad smrti in v okolici vzbuja vzdušje prestrašenosti, bolezen, gnus."

Zagledam pred seboj Slovenijo. Opazujem epidemijo pohlepa/strahu. Vidim, kako grozljiva moč militarističnega zahoda in samo-

morilska odločnost vernega vzhoda Slovincem slepi razum, jih zvija v paniko in jim križa oči v predatorski pogled...

“Nalezli so se tudi Slovenci že pohlepa/strahu – brezdušja zahoda,” me razžalosti z resnico Anonymus. “Postajajo prestrašeni predatorji, osamljeni kavboji, zato ne ubijajo več le lakote oziroma hrane, temveč v težnji po bogastvu in moči masakrirajo ‘bufale’. Egoistično cuzajo vse slabotne; in vedno bolj rakavi pobijajo vse, ne le dejanske, temveč tudi vse možne škodljivce. Kot Aleksander v Tebah. Pobiti vse, kar bi mogoče lahko kdajkoli škodilo njihovi sanji.”

Povedano me šokira.

“Tudi še nedolžne otroke?” se mi trga slika o mentalni zdravosti današnje družbe.

Ne morem verjeti sliki pred seboj.

Ne morem verjeti v kar me tišči povedano.

“Ali za našo civilizacijo, ki se ceni kot višek možnega razvoja, res ne bo stal več kamen na kamnu?” me trese smrtni strah, ko opazujem, kako se število vojakov in škropil proti ‘teroristu’, ki ogroža ‘varnost, mir in blagostanje’ današnjega potrošnika, iz ure v uro viša. In kako je vse več bolezni in vojne. Kako se delnice Krke in Leka ter vojne industrije dvigajo v nebo.

“Kam?” me raznese vprašanje.

“Je Ganga torej sveta reka ali gnojnica?” me izzove Anonymus. “Je zemlja sveta ali prekleta?”

David proti Goljatu?

Po delih jih boste spoznali!!!

(Jezus)

Nedavno sem ugledal grd, šokanten prizor.

Sredi ulice je ogromen možakar pretepal majhnega otroka. Malček je kričal od bolečin, a njegovo moledovanje ni ustavilo besne goljatovske roke.

“Kakšen kreten!” me je streslo. “Le kako more takšna ogromna opica tako kruto maltretirati nebogljenega? Mali nima šansa!”

Pristopil sem, a ker se zaradi možakove obilnosti nisem upal kar skregati z njim, sem, da bi vsaj prekinil plaz klofut, le previdno vprašal, kaj je bil mali storil, da si je zaslužil takšne batine.

Pogledal me je z bikovskimi, z viskijem prepojenimi očmi in zarenčal: “Žleht je, mulc. Nič ne uboga. Venomer beži izpod nadzora.”

Zagrabil je malega ‘nepriprava’ za roko in ga, smrkajočega, potegnil za seboj.

“Saj nisem nič...” je le-ta hlipal in gledal proti meni...

Stal sem tam in gledal za njima. Malo mi je očetovo opravičilo vseeno pomirilo razburjeno srce. “No ja, mogoče si je mali kazen zaslužil...” sem pomislil.

Toda prizor mi ni šel iz glave.

Krutost samega dejanja mi ni šla v glavo.

“Odrasel, ki se ima za kulturnega in sebe domišlja kot višek evolucije,” mi je vrtalo v srce, “pretepa slabotnejšega otroka. In edino sredstvo komunikacije, katerega ta ‘genij narave’ sploh pozna, je klofuta?”

Zgrozilo me je.

“Neumni silak Goljat je pretepel ubogega šibkejšega Davida, da bi si zagotovil njegovo pokornost. Nadzor si je zagotovil s silo, s strahom. To je dejstvo. In že njegovo ‘dobro’ opravičilo je v mojih očeh

krutost njegovega dejanja zmanjšalo, saj mi je ohladilo jezo? Skoraj me je prepričal, da je dober oče. Bolečino otroka sem bil kar prezrl.”

Ne morem verjeti sam sebi.

Zgrozi me še bolj: “Bi bilo še ‘boljše’ opravičilo dovolj, da bi nemočnega otroka obrcal še sam?”

Pamet se mi ustavi.

“Kakšno opravičilo je dovolj ‘dobro’, da ne opazimo več realne bolečine sveta in zaslepljeni ne razločimo več, kdo je posiljevalec in kdo nebogljena žrtev? Kakšen izplen bi bil dovolj veliko opravičilo za otrokovo smrt?” mi kljuje v glavi.

Strese me dvom v lastno pamet.

“Kdo je torej bedak?” me zvije spoznanje o lastni butalosti. “Jaz, ki nasedam plehkim opravičilom? Ali norec, ki se znaša nad nemočnim? Ali otrok, katerega radovednost zapelje izven nadzora? In kdo je nekulturen?”

Nenadoma mi sunek v glavi izvrže pozornost v makro-kozmos – v svetovno politiko –, kjer se izraelski Sharon svetu predstavlja kot junaški David, ki se s pračo požrtvovalno bori proti grozljivemu perzijskemu Goljatu – Arafatu.

“A ‘prača’ s katero Sharon dejansko grozi, je atomska bomba,” me strese nadmoč izraelske vojske, “vsi mediji pa prikazujejo palestinske otroke s kamenjem obmetavati tanke in rakete. Slika kaže pravo moč Palestine, ki ima v rokah dejansko le kamenje in prače. In kakšno doma narejeno ročno bombo kot višek njihove tehnologije. Za otroke – kamikaze, prostovoljno se žrtvujoč za netlačenost palestinskega naroda.”

“Vsak nepristranski opazovalec,” zaslišim nenadoma Anonymusov glas, “lahko spremlja pohod Sharonove ošabnosti in Bushovo vojno za nadzor nafte, ki požirata tisoče nedolžnih. A vidiš lahko tudi, kako se za ‘dobro opravičilo’ CNN skrije vse prave vzroke vojne na srednjem vzhodu in drugod po svetu.”

Opazujem, kako 'dobro' opravičilo - 'dober' dobiček ali 'dovolj velik' strah iz ljudi naredi slepce, ki krutosti in arogance močnejšega sploh ne vidimo več.

"In postanemo lahko celo navijači za atomsko bombo?" me zgrozi. "In glasujemo za pomor tudi nedolžnih otrok?"

"Ker ljudje bolj verjamejo ušesom kot lastnim očem," mi razjasni Anonymus meni nerazumljivo podporo povečevanju agresije po svetu, "'junaški' lovec na terorista Bush danes navidezno 'opravičeno' in pravično grozi Huseinu, medtem ko bin Laden sedi trenutno na rezervni klopi za dežurne krivce; in mnogo vernikov CNN-ja mu celo ploska."

"Grozljivo!" me strese slepota z lažmi zavedenih, verujočih v 'terorista'...

"Svetovni politiki," me iz groze potegne Anonymusova razlaga, "tako posvetni kot duhovni, ljudi sveta delijo na pripadnike/sovražnike. Vernike/heretike. In vsaka pripadnost ima svojo moralo. Ta določa meje/usmeritev. Posiljuje v moraš/ne smeš."

"Toda vsako posilstvo je neetično," zaslišim svoj vzklik in presenečen opazujem povedano. "Je zato etika postala tabu tema v Sloveniji?" me pretrese spoznanje ob pogledu na vse večje posiljevanje ljudi s certifikati, mimo katerih državljan ne more, a brez njih je 'mrtev'. Opazujem vse večji nadzor nad ljudmi, vse manjšo možnost nedirigirane poti in ustvarjalnosti.

"Dober," me ustavi Anonymus, "ne pomeni več dobrosrčen in pošten, kar je dobrota pomenila nekoč. Časi so se bili spremenili. Poštenost pomeni današnjemu japiju naivnost; in naivnost prilika za izkoristek. Dober pomeni danes agresiven, uspešen, bogat, Nato, Bush. Agresija je postala motor družbe. Družbena norma. Vsaj tako pravi 'smetana', ki trdi, da je edino 'kulturna' in da edina ve resnico, a vsi ne bogati da so tako in tako bebci - potencial za 'kolateralno škodo'."

“A srce, ki ga trgajo psi?” zakriči v meni upor proti duhovnemu propadanju Slovencev

“Pssst!!” me utiša Anonymus. “Trgovec nima srca, srce trgovec prodaja. Še beseda ljubezen, kot trdijo ‘dobri moralisti’, se lahko le še šepeta le intimno. In v latino nadaljevankah ‘za blondinke’. A v ‘resničnem’ svetu je ljubezen predmet posmeha in zaničevanja, ‘odrešenik sveta’ pa je bil postal zvesti ‘služabnik države’ – brezsrčni Rambo.”

“Očitno,” me zdrobi v prah slepota današnje paradoksalne družbe. “Bush je skupaj s praporščakom Blairom že nominiran za Nobelovo nagrado za mir.” Groza me požira vse globlje. “Bo jutri nominiran Sharon? Bo Nobelovo nagrado za mir pojutrišnjem posthumno dobil za svoja dobra dela tudi Hitler?” seka iz mene ironija.

“Saj je ja samo ‘delal red’ v ‘svoji štali,’” se mi posmehne Anonymus. “ko je pobijal milijone teroristov, ki niso hoteli upogniti glave pred njim.”

“Kot to počne Bush danes,” zaslišim svoj medklic.

“In slovenska oblast tudi,” me šokira Anonymus s povedanim. Obnemim.

“Dejstvo, da je imperialist Hitler imel ščuke,” mi pojasni Anonymus, “partizani pa na začetku res frače, samo zase govori, kdo je bil posiljevalec in kdo posiljeni, ali ne? A to so dandanes postale v Sloveniji neresnične pravljice. V luči ‘novo-slovenske zgodovine’, pisane skozi neo-kapitalistični pogled piscev, ki partizane ?spet? kličejo ‘banditen’ in ki Beneševe dekrete in Brione proglašajo za kriminal, je borba za svobodo oziroma netlačенost postala spet greh, beseda socializem kletvica in delavec in kmet ‘sredstvo’.”

Zaboli me realnost.

A Anonymus mi ne da razčlenjevati bolečine.

“V luči DemoSove liberalno-kapitalistične morale,” me potegne za uho, “in trgovsko-bankirske terminologije, je dobiček v zadnjem času odkrito postal izplen oziroma rop – in nihče v Sloveniji

tega ne opazi in ne zakriči?” mi draži živce Anonymus. “Borba za svobodo je od oblastnikov označena kot terorizem. Raja je postala spet molzna krava bogatih nadzornikov. A sočutje do soseda in pomoč sosedu – ti dejanji sta postali ‘terorizem’ – z zakonom prepovedano, pa ste vsi Slovenci tiho?”

“Zato je torej etika in sociala danes postala tabu tema v Sloveniji,” se mi nenadoma razvozla gorgijski vozle zmede v novodobnem besednjaku. “In so zato že vsi pridevniki, ki kakorkoli etično opredeljujejo novorojeno prevzetno jaro gospodo kot ‘gnoj’, že ‘pravično’ oklasificirani kot žalitev časti. In kritikom brezsrčja ekonomsko-politično-pravniških lobijev, kateri vse bolj krčijo svobodo ljudstvu, žugajo kot ‘komunajzerjem’ ali ‘bin Ladnom’.”

“Kajti dober danes ne pomeni več biti dober srčen in pošten, kot je bilo pomenilo nekoč,” se ponovi Anonymus. “V prekletem socializmu je bil vsakdo, ki si je vzel prevelik kos torte zase, imenovan ‘tat’. Izdajalec naroda.”

“Danes vsakdo vzame, kolikor si največ upa. In največji prevaranti se z ‘izplenom’ hvalijo na ves glas,” me zgrozi brezobraznost oholih, nekulturnih elit. “Nič jim ni nerodno gledati nekoga v oči in ga krasti...” me zvije v poden. Zgrozi me etični propad slovenske novonastale elite in posledični padec srčne kulture v Sloveniji. Začutim revolucijo. Upor prevaranih. Zazrem se v pot v pekel, ki jo elite prikazujejo kot pot v nebesa. Pot v kulturno družbo. Ne morem verjeti kratkovidnosti njihovega razgleda.

“Vsaka civilizacija v zgodovini,” me v ‘nekoč je bilo’ potegne Anonymus, “se je imela za civilizirano. Za višek kulturnosti. In vsaka je imela svoj trd kodeks obnašanja – Moralo. Okvir družbe. ‘Prav’ družbe. In tudi danes ima vsaka mlaka v močvirju, ki mu rečemo človeška družba, svojo lokalno moralo, ki jo vidi kot edino pravo resnico.”

“In kar se Janezek nauči, Janez trdi do onemoglosti in po potrebi to resnico tudi brani, mar ne?” mi v zavest udari vzrok stacionarnosti in ignorance ljudi.

“Katera med nasprotujočimi moralami, misliš da je prava, kajti ‘resnice’ so si včasih v diametralnem nasprotju?” me izzove Anonymus.

Vprašanje me postavi pred zid. Obnemim.

“Ali tiran dopušča sodelovanje?” me z novim vprašanjem spodbode Anonymus.

“Nikdar,” zaslišim odločni ne vseh nadzornikov.

“Morala tiranije je torej navpični, hierarhični red gospodar/suženj. In morala demokracije je vodoravni red enakovrednih. Ali demokracija torej dopušča tirana?” mi Anonymus prikazuje razliko med svobodno in avtoritativno družbo. “Vsaka morala zapoveduje vernikom odnos do sveta in do sebe. Obnašanje. Zapoveduje vzdušje družbe. A bistvo morale je, da vedno zapoveduje/prepoveduje. Usmerja/omejuje. Pritiska. Ukaluplja.”

“In če se otrok ali posameznik kalupu okolja upre?” ne vzdržim v vzdušju, kjer so kalupi živi, ljudje pa le slepe lutke ‘običajnosti’.

“Heretikov, upornikov proti uveljavljeni ‘vsemogočni’ religiji ali ‘vsevidni’ znanosti, kot tudi upornikov proti tiraniji meča, je bilo vedno polno. A do sedaj,” me na realna tla postavi Anonymus, “je bil katerikoli otrok, ki se ni bil pokoril pravilom reda določene mlake, v vseh civilizacijah vedno preganjan, iz družbe izvržen, če ne celo izničen.”

“Zakaj?” ne morem sprejeti dejstva.

“Stara pamet nikoli ne more dojeti novega odnosa, kot znanost ne more doumeti umetnosti in razum ne ljubezni,” mi vzrok ‘zidu’ med civilizacijami oziroma generacijami pokaže Anonymus. “Le poglej. Ekskluzivistična vzišenost judovskega ljudstva – morala vasezaprtega sionizma – je izničila ‘sina’ Jezusa, a ves njegov velegreh je dejansko bil, da ni hotel več biti ekskluzivist in je prvi zapel *“Mi se mamó radi!”* – in s tem seveda mislil na vse otroke matere Narave, ne le na judovske in ne le človeške? Uprl se je pohlepu, odklonil napuh in postal skromen, vse-upoštevajoč, obziren, do okolja nežen človek. Presekalo je bil krožnico vasezaprte

omejenosti – egoizem; omejeno pripadništvo v njem je umrlo; in rodil se je nadnacionalni, vsečloveški, humanistični, a tudi ekološki, etični pogled na svet. Ljubezen. Netiranija. Toda judovski narod tedaj Jezusa, niti njegove brezpogojne ljubezni niti ljubezni do sovražnikov ni zmožal razumeti. Zahtevali so od otrok judje pripadništvo judovski zavezi in sovraštvo do ne-judov. Pribili so Jezusa zato boga-iščoči, sebe-časteči, a vse ostale zaničujoči ter izkoriščajoči ‘dobri’ ljudje na križ kot heretika, kot kriminalca. Terorista. V imenu boga. A z edinim namenom – da ohranijo svojo identiteto – zablodo večvrednosti. ‘Opravičeno’ zaničevanje ‘ne-božjih’ narodov.”

“So židje vsaj danes pripravljeni priznati svetovno bratstvo in ses-topiti ven iz zaničevanja in iz sovraštva do vseh sosedov?” me strese upanje “So se pripravljeni odreči izkoriščanju tuje nesreče?”

Prisluhnem dogajanju med Izraelom in Palestinci; in v dušo se mi naseli dvom: “Očitno ne. Vsaj Sharon ne. Na Palestince gleda kot na besne pse. A kot stekel pes se obnaša on sam,” me zbije obup. “Kdaj bo vseh teh sovraštev konec? Koliko časa še? Kdaj bo vsem oholim/ponižanim dovolj te otročje, krute igrice ‘*Če me ne ubogaš, boš tepen,*’, ki mori na milijone otrok in neprestano vleče v razredni boj in v vojno. Kdaj bo ljudstvo sveta reklo ‘DOVOLJ!’?” vrejo iz mene zahteve po odgovorih in odgovornosti.

“Požrešnemu Narcisu, potrošniku ni nikoli dovolj. Zato nenehno zahteva, pritiska, posiljuje, izkorišča... “ je neusmiljen Anonymus.

“Ali je sploh kakšna možnost?” me zalije obup. “Ljudje vidijo le, kar še nimajo. In le kar še nimajo, vodi njihova dejanja.”

“Kaj se dejansko dogaja?” me z vprašanjem preseneti Anonymus.

“Kaj misliš ti?”

Vprašanje zavrti vame in mi zamrzne vse misli.

Čutim le neznosen odpor, a ne vem, kaj naj si mislim...

“Kdo ima profit od prodaje orožja norcem po svetu?” me spet z vprašanjem zbode in zbudi iz možganskega tilta Anonymus.

“Palestinski samomorilci? Talibanski otroci? Ali takoimenovani razviti svet?”

Vprašanja vse bolj najedajo samopodobo zahodne ‘demokracije’.

“Kdo proizvaja vso to zapleteno vojaško orožje? Saj res,” zastane Anonymus, “kdo je oborožil bin Ladna? Huseina? Kdo premika vojaške figurice po karti sveta?” mi zadnje kapljice vere v pozitivnost ‘zunanjega sveta’ pije Anonymus.

Zdi se mi, da se ves moj svet, kot sem ga domišljal v prihodnosti, sesuva. V daljavi zaslišim topotanje vojaških škornjev. Smrt se mi zazdi lepša prihodnost kot prihajajoči dnevi.

“Nadzor, nadzor, nadzor. Varnost za vsako ceno! Za ceno človeškega življenja!” zaslišim pred dvigajočim se izkoriščanim ljudstvom kričati prestrašene oligarhe, zastražene s tisočglavo množico do zob oboroženih specialcev. Zaslišim vojaške škornje, streljanje, jokajoče matere in zagledam otroška trupla...

“Petnajst tisoč policajev je bila v Pragi težka slaba vest Busha in njegovih prisklednikov,” mi paniko tiranov pred ljudstvom nazorno predoči Anonymus. “Tako zelo se bojijo za svoje riti. Tako zelo jih je strah ljudstva. Kajti nenehno pošiljajo tuje otroke v ogenj po kostanj zase. Pobijajo vse uporne na ‘nebeških trgih’. Interes ‘velikih’ je le obvladovanje, kontroliranje, izkoriščanje, žrtvovanje vernikov za svoj blagor. Ljudstvo gospodi v vladah in nadzornih svetih multinacionalk ni pomembno, ne ‘svoje’ ne tuje.”

Zdi se mi, kot da sem priletel na tla.

“Le da lahko še naprej nadzorujejo in se smehljajo in se dogovarjajo in računajo izplen?” me šokira in skrivi brezsrčje mrtvih v borbi za oblast.

“Današnje dogajanje,” me naravna v prisluh spet Anonymus, “se razkriva kot totalna medijska vojna. Dogaja se obupna bitka za ozaveščenje/poživljenje ljudi na planetu Zemlja. Boj med svobodo zahtevajočimi sužnji in nadzorniki, ki zahtevajo pokornost sužnjev. Razredni boj.”

“Borba med etiko in moralo?” se zaslišim.

“Dejansko se dogaja dvoje,” me umiri Anonymus in me potegne v razlago. “Vojna moralistov proti etiki, kot tudi bitka med etiko in moralo. Poročila pričajo o kruti ofenzivi za nadzor nad informacijo oziroma o vojni za izplen, vojni za sužnje. Priča smo obupnemu poskusu tiranov za ohranitev suženjstva, avtoritete, privilegijev. A priča smo tudi obupnim poskusom ekologov, inteligence, srca, za ozaveščenje človeštva v obzirnno sožitje, saj se ekologija in njeno etično oko v smislu evolucije ‘daje’ za svobodo, netiranijo, soupoštevanje, obzirnost, socializem, sodelujoče sobivanje. **Kot se ljubezen rodi lahko le, ko umre strah, se etika lahko rodi le, ko obmolknejo vse morale,**” zastane Anonymus in pusti povedanemu delovati; in nadaljuje: “Ko obmolkne ukaz in trditev, se rodi prisluhnenje, a poslušnosti je konec. In rodi se ustvarjalna tihota.”

“Ohola avtoriteta ima v rokah mikrofon, meč in pendrek,” mi je nenadoma vse jasno, “Zahteva le poslušnost svojim izračunom, a ne ljudstvu ne omnomo narave ne zna več prisluhniti. Sliši le lastne trditve, sledi svojim izračunom in kaznuje vsako neposlušnost ‘raje’. Zato vse antiglobaliste in ekologe in socialiste vladni buldogi ‘opravičljivo’ pretepajo na ulicah kot ‘ekstremiste’ in zapirajo kot ‘teroriste’. Priča smo torej brezobzirni borbi olimpijske oligarhije za nadzor profita na škodo in za ceno življenj sedanjih in bodočih otrok?! Opazujemo preko tv-zaslonov nizkotno in brutalno borbo kapitalistične ekonomije in imperialistične morale darvinizma proti ‘nevidnemu teroristu’, proti ekologiji in socializmu - obzirnosti - svobodi ljudstva.”

Zdi se mi, da sem na križpotju poti. In prvič v življenju zares izbiram.

“Kapitalistova pamet v imenu dobička,” prekine izliv mojih možgan Anonymus, “pobje vse dobičku škodljivo, ekologija pa se bori za voluharjevo življenje. Kajti ekozofija sanja sobivanje skozi soupoštevanje nasvetov matere narave, neposiljevanje, ljubezen, kapitalisti pa s svojo živinorejsko logiko izkoristijo vsako možnost

izkoristiti sočloveka in sonaravo. In trgovci in vojaki sanjajo le izplen. In ker 'gospodarji' držijo v rokah volan družbe in ker 'dobro izkoristijo stroj' in ker le dobiček vodi pamet izkoriščevalcev, se dogaja kar se dogaja. Pritisk na 'rajo' se povečuje, kajti živinorejci ne čutijo bolečine konja, ko ga krotijo v svoj red. V svoj sistem imperija. 'Pribijajo na križ' vse 'heretike', ki so proti njihovemu sistemu, proti izkoriščanju in dobičku. Proti temu, da so kapitalistom izplen. Zato se, kljub vse večjemu ozaveščanju človeštva, dogaja istočasno poživaljenje sveta - militarizacija sveta. In brezobzirna, medijska vojna kapitala proti ozaveščanju ljudstva. Dogaja se poneumljenje ljudi v sovraštvo/zaveznitvo."

"Zaveznitvo proti komu?" me vrže. "Kdo je terorist?"

"Katera informacija zmaguje?" me z vprašanjem ustavi Anonymus. "Bo še enkrat v zgodovini ozkost elite širini humanizma in ekologiji, kot Prokrust, izpulila jezik in posekala noge in roke?"

Zagledam se v stopnjo ozaveščenosti, v srce Slovenije.

"Krščanske vrednote vidno medlijo in s srci se hranijo psi," se mi pripelje spoznanje. "Bo srce spet pribito na križ herezije?" me strese strah.

"Dogaja se poslednji boj med dobrim in zlim," je stoičen Anonymusov glas. "Med ekologijo in ekonomijo. Med poljedelsko in lovsko/pastirsko logiko. Biblijska zgodba se zaključuje. Svetovna ohola ultra-kapitalistična lovska elita obupano poskuša najti 'terorista'; in zato neutrudno pljuva na obzirni socializem - edini medsebojni odnos, ki ni ignorantski ali celo predatorski do soseda," zastane Anonymus, da povedano izzveni v meni. "A s tem teptajo srce in le sebi pljuvajo v skledo. Zaradi njihove arogance očitno vsem opazujočim in počasi tudi 'telečji raji' postaja jasno, da oholi srca nimajo nič več. Ego jim je dobil krila in kot Ikarus poletel proti soncu. Prerasli so bili Narcisi sočutje in skromnost socializma. Enakovrednost z brati. Zato vehementno prezirajo vse izkoriščane reveže, katerim na dobrodelnih akcijah potem milostno mečejo drobtinice. In svojemu 'dobremu srcu' razneženi celo ploskajo.

Toda mesto srca jim, lovcem na izplen, vsem očitno zapolnjuje strah – slaba vest, ker sebi določajo kraljevske plače, a proizvajalca držijo na robu upora. Strah pred pravično kaznijo, rajsko sodišče, jim vse bolj in bolj grozi tako na zemlji kot po smrti in jim greni življenje. In ta slaba vest ‘vampirjem’, ki kradejo ustvarjalno energijo ljudstva in ga držijo v okovih ukaza, ne da spati. Naduti smehljajoč posiljujejo vseokoljno, a strah, potiskan v podzavest, jim seka ven, čeprav na prvi pogled izgledajo samozavestni in pametni.

Poglej njihovo paranojo.

Veličina pištole govori o veličini strahu, ki jo ‘frajer’ potrebuje, da se še počuti varnega.”

“Petnajst tisoč pendrekov...” mi avtomatično izleti v odgovor praška statistika.

“In ta paničen strah pred revolucijo, evolucijo in ekologijo,” se ne zmeni za moje podatke Anonymus, “strah pred razrednim sovražnikom – rajo, pred osvoboditvijo ljudstva, despote tera v še močnejše nadzorovanje in oboroževanje pred nevidnim strahom... slabo vestjo... teroristom.”

Nenadoma mi je vse jasno.

“Ali jih ni strah le samega sebe in svoje sence? Svoje karme?” me preseneti izvor strahu samozavestnih, dominantnih. “In številnost specialcev je proporcionalno njihovim grehom?”

“Tudi slovenski nadzorniki ljudstva, povzpetni razprodajalci slovenskega bogastva,” me v ožjo sceno stiši Anonymus, “zahtevajo vse več telesnih stražarjev, saj so vsi za priključitev Natu. *‘Bolje biti s posiljevalci, kot biti med posiljenimi,’* jim govori konformistična logika. In bolj ko se pajdašijo z velikimi grešniki, več varnostnikov potrebujejo tudi sami...”

“Kajti možnosti neposilstva ne vidijo?” me zalije obup nad slepoto in krutostjo dandanašnje v zmago pogojevane ‘normalne’ družbe.

“Bush živi v darvinistični utopiji,” mi pozornost spet usmeri Anonymus, “in stolček trenutno najmočnejšega na svetu mu daje možnost oziroma moč utopijo uresničevati. In jo vsiljevati drugim.”

“Darvinizem, za katerega navija Bush,” mi je nenadoma popolnoma jasno, “je spridil slovensko pamet in ugasnil srce v kmečki Sloveniji. A slovensko ljudstvo je postalo slepo in rine v past,” me krivi obup nad zaslepljenimi navijači za Coca-colo in hamburger. Opazujem kako je velika večina Slovencev že podlegla imperialističnemu duhu Amerike. Pohlepu in zavisti. Kako razen ‘fight/flight’ očitno ne pozna več drugega načina komunikacije.

“Zapadna družba,” zaslišim Anonymusa, “ki danes sili preostali svet v neo-imperializem, si je kot opravičilo za svoj ‘american dream’ izposodila Darwinov nauk, ko je izplen postavila za edini ‘sveti’ vzrok-in-posledico svojega bivanja.

Charles res ugotavlja: *‘Človek je krona stvarstva,’* in človeka v luči evolucije povzdiguje v duhovno absolutnega prvaka na planetu Zemlja. Toda sveti darvinizem, sprevržena liberalna interpretacija Darwina s Charlesovo osebnostjo razen imena seveda nima nič skupnega, kot uradno krščanstvo po dejanjih ni prav nič podobno Jezusovim dejanjem, kot današnji Izraelci v dejanjih pljuvajo po vseh desetih zapovedih.

Darvinizem je postal ideologija Amerike; in v zadnjih desetih letih je nadomestil socializem na sončni strani Alp. Darvinist vso nečloveško naravo kot tudi sočloveka vidi le še kot svoj plen. Časti lovstvo - ubijanje, džunglo in njene zakone. Charlesovo spoznanje: *‘Močnejši preživijo!’* citira kot **‘Slabotni so hrana močnim. Dober tek, gospod lev’**. Zato v želji po preživetju ekstremni mačistični darvinizem časti le najmočnejši meč ; a ekologiji, sočutju, vegetarianstvu, poljedelcu in njegovi logiki : *‘Kar poseješ, to žanješ!’*, se lovec in živinorejec posmehujeta. ‘Trapper’ in ‘cowboy’ vidita le do prvega plena oziroma zakola in do ‘fešte’ po smrti plena.”

“A če seješ le smrt, le kaj se ti lahko v sanjah kaže, da boš potem žel?” me strese spomin na večni pekel.

“V družbi z olimpijsko moralo, v katero ste Slovenci na glavo skočili v zadnjih letih,” me preliši Anonymus, “kjer se častijo le

zmagovalci, a srebrna medalja je enaka porazu, je cenjena le zmaga. Izplen. Profit. Moč bančne knjižice. Do tja ljudje vidijo in razen tega jim je vse nepomembno.”

“A do smrti in preko, v posmrtnost, jim pogled ne nese?” me zgrozi kratkovidnost lovcev.

“Smrt, pravičnost, etika niso svetovalci v življenju lovca. Pred smrt si je bil namreč postavil cilj. Plen. Bogastvo. Moč. Slavo. In izplen mu svetuje dejanja. In plen mu govori : *‘Ubij me !’ ‘Ukradi me.’ ‘Prigoljufaj me.’* Zato mora navkljub demokratični ustavi, ki suženjstvo pribija na križ greha, navkljub uradni krščanski deklariranosti, nasprotnika današnji otrok premagati in si ga podrediti. Po potrebi tudi ubiti. Življenje je pač borba?”

Zgrozi me zlaganost demokracij po svetu.

“Kakšna zlaganost je država,” me presune razkorak med ustavo in zakoni. “Ustava govori enakost. Zakon določa privilegij bogatim. In tlako ljudstvu.”

“Zato,” me ne spusti Anonymus, “kot prvo mora otrok socializma, kar Slovenci, razen najmlajše generacije, ste, pozabiti na dobro srce, saj se darvinist s srci hrani. Saj je treba v družbi, ki časti napredek in izplen, kot vsaka rakava celica, nenehno rasti in zažirati druge, kajti le, ko si na vrhu, ni več večje ribe, ki bi te požrla. Tam si, po buševsko, varen.”

“Si res?” me zruka nejevera.

“Ta psihološki pojav požrešnosti,” mi iz dvoma spelje pozornost v psihologijo, “bi psihologi lahko opredelili kot **‘darvinistična paranoja’**. Zaradi te norosti in zaradi srčne slepote, ki jo ‘okužba’ povzroča, verniki zahoda besno tekmujejo in agresivno komolčijo drug čez drugega na kak vrh, med velike ribe, ki nekaznovano, po kapitalističnih zakonih, ropajo in se mastijo z manjšimi.

Človek se mora obnašati kot rakava celica, da ‘je normalen’.

Takšna je morala darvinistične ‘demokratične’ družbe.”

“Zaradi te norosti zapadne družbe se otroci danes rojevajo v vzdušje, ki je postalo predatorsko, grebatorsko, podkupljivo, tatin-sko in celo morilsko, vzdušje, ki je posiljevalsko in ki jim, otrokom, ubija srce in dušo,” se zgrozim.

“Darvinistično divjanje lovcev je dandanes na višku,” mi pritr-di Anonymus, “celo uzakonjeno – in pastirji povečujejo število psov, ker se ovce upirajo. Roparske tolpe plačanih morilcev postajajo številčnejše. Kapitalistični ekonomsko-politični način dojemanja in razmišljanja, v katerega je iz obzirnega socializma skočila Slovenija, ubija srce Slovencev.”

“Lovska logika ubija poljedelsko, razum ubija srce,” se mi zjas-ni in pogled na poteptano poljano me presune.

“Najprej umre srce v kapitalistu in potem še v izkoriščanem,” za-slišim Anonymusa, “in rodi se sovraštvo in revolucija proti volkovom, ki ‘svojo’ čredo trgajo in mesarijo. Kapitalist nima srca, zato social-izem tudi zahodno usmerjenim Slovincem že zveni kot terorizem, socialist in ekolog terorist. Kajti **etika je moralistu Satan.**”

“In morilcu je ‘ubiti ljubezen’ zakon,” me strese.

“Pohlep ubija ustvarjalnost, potenco, zdravo pamet,” prične naštevati Anonymus posledice pohlepa, “in speljuje brate v volčji odnos. To je danes resnica v Sloveniji. Pohlep in napuh sta razdvo-jila slovenski narod na avtoriteto/butalce in ‘štempelj’ danes trium-fira. Slovenija se spreminja v Butale. Znanost zato dandanes ubija ustvarjalnost. Religije in države,” me usmeri nazaj v opazovanje avtoritet, moralistov, ki utirjajo našo resničnost, “državljana oziro-ma vernika tlačijo v duhovne in materjalne kalupe. Agresivno, razen budizma, poskušajo postati svetovne.”

“Tuljenje z volkovi in poslušno uboganje pastirjev torej sploh ni pot iz ponorelega sveta, čeprav tako trdijo učitelji, politiki in ekonomisti?” me stresa strah.

“Se EU res do Slovenije obnaša kot dobra mati,” me z vprašanjem ponovno trezni Anonymus, “ko s kvotami uničuje

slovenskega malega kmeta ter ves srednji sloj, zahtevajoč odnos gospodarstva/sluga? Je Nato res dobri oče, ko ne počne drugega, kot da nevednim otrokom v roke vsiljuje orožje in grozi s smrtjo vsem nepokorjenim?”

“Res želimo našim otrokom življenje v agresivnem družbenem vzdušju zaveznik/sovražnik, v katerega nas Nato in EU vabita?” se mi porodi vprašanje. “Res želimo biti ovce v volčje/ovčji družbi?”

“A obstaja tudi tretja pot,” me nenadoma iz kaosa potegne Anonymus.

Dih mi v pričakovanju razkritja skrivnosti zastane. Zaslišim tik-takanje. Čas. Napetost.

“Sestop iz oholosti in prijateljski stisk roke,” me Anonymus odreši nestrpnosti.

“Kot je bil to storil Jezus?” se mi zdi neverjetno.

“Ta prekleti terorist in anarhist?” se mi posmehne Anonymus.

Anarhično vzdušje svobode, ljubezni, modrosti mi zalije dušo.

“Ljubezen nikoli ne ukazuje in ne nadzoruje, ker zaupa,” me v skrivnost neagresivnega vzdušja potegne Anonymus. “Kogar ljubiš, mu zaupaš in pustiš prosto pot, ali ne? Zaupanje pomeni konec nadzora. Otroku na pot daš zaupanje in s tem svobodo izbire – blagoslov človeškega dostojanstva.”

Zaslišim piš Jezusovega evangelija.

“Dobremu človeku,” me ujame spet Anonymusov glas, “misli in koraka ne vodi strah nezaupanja in ne potrebuje orožja za svoj občutek varnosti. Niti sredstev nadzora nad so-človekom.

Nadzoruje in ukazuje le tiran. V pravi demokraciji pa nihče nima pravice niti ukaza niti nadzora in nihče nima dolžnosti uboganja. V demokratičnem, prijateljskem vzdušju, kjer je kralj mrtev, zaradi neuboganja ukaza, pa čeprav ukaže kdorkoli, četudi predsednik države, nihče več ne more biti zaradi nepokornosti obsojen kot izdajalec ljudstva in ubit, kot je bilo to v navadi v vojaških družbah. Ne more biti niti izobčen ali križan kot heretik, kakor je (bilo) običajno

v cerkvenih državah. Človek ima v demokratičnem vzdušju, ako je družba res enakopravna, svobodo reči 'Ne!'. Svobodo neuboganja. Vsakdo lahko odkloni pokornost tako neumnemu, kot tudi krivičnemu ukazu oziroma računu. Tudi vsak otrok. Tudi ono, tudi dete lahko neizkoristi pravice ubiti, katero mu vsiljuje država in njen general. Vsakdo lahko svobodno odkloni dolžnost služenja, saj nihče nima pravice posedovanja sužnja oziroma ukazovanja. V taki demokraciji se vlada iz organa, ki odloča/kaznuje, spremeni v svet modrih, ki svetuje..."

"Utopija?" me zaskrbi dolžina poti in število žrtev do vzdušja netlačnosti. Raznolikosti. Enakovrednosti. Enakopravnosti.

"...in ko vse morale, vsi ukazi/prepovedi obmolknejo, tedaj pravice ukaza in nadzora/dolžnosti/uboganja ni več; in terorista/strahu v družbi ni več. Rodi se lahko nepreplašena, zaupajoča, obzirna, etična, ustvarjalna družba. Družba, kjer vsakdo cveti v svojem talentu. Kjer je nič - zaničevanje le spomin."

Kaj nam govorijo pravljice?

*Voluhar je čudovit tvor matere narave;
in biolog ga občudujoče opazuje, da v kletko ter z njim eksperimentira,
ekolog zagovarja njegovo 'pravico do življenja na svobodi',
a poljedelcu in sadjerejcu je voluhar 'smrtni' sovražnik, proti kateremu je treba
narediti 'atomsko bombo'?
Kdo ima prav?*

“Človeška zavest je kot ocean,” me v raziskovanje človekove zavesti povleče Anonymus, “v katerega so se stekle štiri reke. Te štiri reke so štiri različne logike, štirje načini dojemanja sveta okoli sebe in sebe v svetu.

Nekoč v zgodovini, pred ukrotitvijo konja, so bile te logike precej strogo ločene, saj je bil radius gibanja ljudi minimalen. Prebivalci mrzlega področja, kjer je vegetacija borna, so postali lovci. V zmernem podnebjju, kjer so bogati pašniki, se je razvila živinoreja. V toplih, z vodo namočenih krajih, se je razvilo poljedelstvo, a v radodarnih tropih, kjer se sadje celo leto nudi z drevja, so živeli nabiranci,” se Anonymus sprehodi čez cel svet.

“Oglejva si sedaj vsako logiko posebej,” me iz celote v delček povabi Anonymus. “Dve logiki sta mesojedi in dve sta vegetarijanski.”

“Vegetarijanski?” ne morem verjeti. “Predatorski logiki?”

“V živalskem svetu so mesojedci vedno agresivni lovci, z nosom in očmi in ušesi osredotočeni na bežeči plen,” mi razloži Anonymus. “A vegetarijancem rastline ne bežijo. Zato prekriznanega pogleda, fikcije ne poznajo. A ker so plen predatorjev in ker nikoli ne vedo, kje se zver skriva, je njihova pozornost nenehno razpršena. Vidijo vse naokoli. In agresivni so le, ko jih stisneš v kot in so v agresijo prisiljeni.”

“Kar ješ, ti vodi pot in usmerja pozornost?” me spreleti. Vse bolj jasno vidim razliko med razpršeno in osredotočeno pozornostjo. Med celoto in delčkom.

A Anonymus me potegne za seboj.

“Čisto nabiralništvo,” zaslišim njegovo razlago, “kot so nabiralci rastlinojede živali – sprotno hranjenje s sadeži narave v obstoječem svetu, verjetno razen v izjemno redkih rajskih delčkih planeta Zemlje, ni več možno, kajti človek je bil svet razdelil na parcele; in nabiralec je v ‘civiliziranem’ svetu kapitalistov ali fevdalcev postal tat. A nabiralec v svoji zavesti nima pojma o posedovanju. ‘Nič ni mojega, čeprav je vse, kar rabim na poti, moje.’ je njegova logika. Ker mu banane celo leto visijo nad glavo, ne pozna strahu pred zimo. Zato stoji izven časa pričakovanja/bojazni, saj nikdar ni bil prisiljen načrtovati zaloge in zbirati – razviti bogastvo iščočega razuma. Ne pozna lastnine. Zato nabiralec ne zbira, le pozorno opazuje in sproti nabira sadeže ob poti, kajti pozornosti mu ne moti niti cilj niti načrt bogatenja. Zadnji, ki so to logiko v Evropi vsaj približno ohranili, so bili potujoči cigani.

Lovska logika je logika nabiralcev – plenilcev. Logika zveri. ‘Vse, kar ujamem, je moj plen. Izsledí, sledi in ubij’. Smrt plena lovcu pomeni življenje, zato kri pije z užitkom in se smrti plena veseli. Naravo vidi kot nasprotnika in se z njo neprestano bori. Življenje vidi kot večni boj s smrtjo/lakoto. Lovska logika, logika darvinizma, prizna le zmago, saj ji poraz pomeni smrt. Dilema predatorja je: ‘Če ne ubijem, bom požrt!’, zato zanj dileme ni. In ne kompromisa. Lovska logika temelji na dveh lastnostih: moči in zvitosti. Lovsko logiko so prevzeli vsi roparji, zavojevalci, imperialisti.”

“In danes je ‘kmečkim’ Slovencem vsiljevana z amerikanizacijo,” se mi v zavest pripelje žalostno spoznanje. “V umiranju soseda vidi danes slovenski ekonomist življenje zase.”

“Živinorejcu,” se ne zmeni za moj medklic Anonymus, “logika govori: ‘Ujemi, izkoristi do konca in na koncu ubij! Sam pojej meso, a psom vrzi kosti.’”

“Prometejev greh,” me asociacija vrže v grško mitologijo. “Svojim ‘otrokom’ je bil namenil boljši kos kot bogu Zeusu. Pristranskost ga je zapeljala v krajo z božje mize. Vzel je preveč. Izgubil je merilo – skromnost.”

Toda Anonymus me prekine.

“Pastirska logika,” me vrne v opazovanje načinov razmišljanja človeka, “temelji na avtoriteti bolečine oziroma uboganju. Ukazovanju/podrejanju. Gospodstvu/ujetništvu. Živinorejec poseduje ovce in udomačenega volka za stražarja črede. Isto logiko so prevzele vse države in vse religije. Kot pastir dirigira življenje psa s klobaso in ovc s palico, tako oblast v državi podkupuje s privilegiji policijo, da pretepa ‘lastno’ ljudstvo. Tiran v državi ima policaja za samobrambo pred zatiranim ljudstvom oziroma za kročenje ‘notranjega sovražnika’, dacarje za pobiranje tlake in vojake za obrambo tiranove zakladnice pred ‘zunanjim sovražnikom’. Religije pa so izumile ‘hudiča’ in ‘pekel’, da držita ovce za ogrado.”

“Eni nadzorujejo z fizično-zunanjo, a drugi z notranjo-psihološko prisilo – avtoriteto. A osnova obeh, tako fizične kot duhovne tiranije sta strah pred bolečino in bolečina,” nenadoma zagledam temelje države in religije. “In ko pekel ni bil pomagal držati ‘otrok’ na kolenih, si je cerkev izmislila ‘sveto vojsko’ – inkvizicijo,” me vrže v srednjeveško borbo za nadzor mišljenja.

“Poljedelec,” se ne pusti v debato potegniti Anonymus, “živi logiko, o kateri sanjajo Judje od Mojzesa naprej kot o božji logiki: *‘Kar poseješ malo, boš žel veliko!’* A iščoč obljubljenno deželo, ‘večno’ na poti, pred faraonom bežeči poljedelci, potomci kralja Davida, niso imeli časa niti saditi, kaj šele žeti. Vedno v gibanju, potujoč s svojo čredo, so judje živinorejski, izkoriščevalski pogled na svet sprejeli kot na Zemlji neizbežno, edino-možno logiko. Živinorejska pamet je prerasla poljedelsko logiko; in židje so Pravičnost predstavili v posmrtno življenje. Ostali so živinorejci po izobrazbi, a ker sanjajo o svojih koreninah, o poljedelski logiki, so postali bankirji. Sadijo

cekine in žanjejo dobiček. Stisko sočloveka vidijo kot dobiček zase; in vedno upoštevajo le nasvet dobička, ki dirigira njihov brezsrčni način mišljenja.”

“Zato molzejo dalje. Bogatijo na tuji nesreči; in sanjajo o dobičku in pravičnem bogu ter rajskem vrtu,” mi je nenadoma jasna ‘usoda’ židov.

“A poljedelec ne išče plačila za nedelo – dobička,” me vrne v poljedelsko logiko Anonymus. “Ve, da brez dela ni jela. Huda, dolga zima vodi njegovo razmišljanje in obilen pridelek je njegova sanja. In ker ve, da je brez semen ‘mrtev’ oziroma lačen, razmišlja bolj o setvi kot o žetvi. Seje, zaliva posejano in požeto spravi v kaščo za dolgo zimo. Ne vodi mu dejanj sanja o čimvečjem izkoristku, kar usmerja pamet živinorejca in trgovca, niti ne sanja o velikem izplenu, ki vodi korak lovcu, roparju in borznemu mešetarju, temveč sanja o negi rastline in o zaščiti pridelka. Njegova dolgoročna, pozitivistična pamet išče varno sitost, upošteva logiko setve in žetve, in je dovzetna za omne narave, saj neprestano opazuje muhasto spreminjanje okoli sebe. Ljubi poljedelec sonce, a tudi dež, ki mu obljublja dobro letino, medtem ko je lovcu in pastirju dež vedno motnja.”

“Vsak ‘poklic’ oziroma vsaka ‘kasta’ okolico dojema in doživlja popolnoma drugače,” mi zasveti lučka. “Lovčevo oko vidi le plen, a vse ostalo mu je nepomembno, saj nenehno razmišlja le o trenutku smrti plena in pojedini po smrti plena, o miru po zmagi,” mi je nenadoma jasno razmišljanje vseh povzpetnikov, vseh imperialistov. “Pastir pa vidi le izzemek; in sanja trenutek sreče, dobiček, koline nekje v prihodnosti...”

“Toda obadva,” me prekine Anonymus, “tako lovec kot živinorejec, živita le za točno določen trenutek v bodočnosti; a pozabljata na prisotno in na večnost. Za razliko od poljedelca, ki vedno upošteva trenutno prisotno situacijo, dan, celo leto in tudi stoletje. Kolo narave ga nenehno spominja tako na trenutek kot na večnost.”

Razlike v logikah se mi prikazujejo vse bolj očitno. In agresija lovske ter krutost živinorejske logike me vse bolj odbijata v poljedelsko/nabiralniški način razmišljanja.

A Anonymus mi ustavi tok misli.

“Človek je bil nekoč v davni zgodovini, na žalost, preklel okolje,” mi potrdi Anonymus, “in se proglasil za nadnaravno bitje, a obdajajočo naravo je bil proglasil za nečisto, sovražno stvar. Želi si iz ‘kužnega’ dreka v sanjski, varen, sterilen raj. In iz fičkota v mercedeza. Zato je bil slovenski kmet – **poljedelec** preklel zemljo, pustil ralo in odšel v mesto, v tovarno. Motorno olje mu je izgledalo čistejše od prsti in mesečna plača varnejša od nepredvidljive, muhave žetve. A nezadovoljen **strežnik stroju** je poslal otroke v šolo, da jim ne bo, kot njemu, treba delati z rokami. In pričel otrokom sanjati enakost na gradu. Enakost v privilegiju. In študirani otroci delavcev so se bili povzdignili v čistunske **intelektualce**, kravatarje, ki omalovažujejo očeta delavca in pljuvajo na deda – kmeta. Beseda kmet mu je, mestnemu človeku, postala žaljivka. In poljedelska logika prekleta. Ko se usedejo na tla, si pod rit podložijo junjo, da se njihova ‘svetost’ ne dotakne umazane zemlje.”

“Gnoj je mestnemu človeku postal drek,” me presune prepad, ki loči naravnega kmeta od izumetničenega meščana.

“Poljedelsko logiko Evrope je industrijska doba ubila, saj je kmet zbežal in še dandanes beži z zemlje v varnost službe stroju. In kmet v mestu postaja predator. Lovca na dobiček. Igralec na borzi človeške bede. Zemlja mu je učenemu, a od narave odtujenemu, postala ‘drek, ki prinaša dobiček’. Stvar, ki se kupuje/prodaja. Mrtva ekonomija. Denar. In kravatarji si, če pozorno pogledaš, danes že počasi natikajo metuljčke. Radi bi bili **buržuji**. In metuljčarji bi bili radi **vladarji**.

Opazujoč svetovno smetano lahko opaziva, kako si ‘normalna’ človeška zavest očitno neprestano o sebi misli, da, dvigajoč se po lestvi družbene pomembnosti, postaja božanska, toda še kadarkoli se je bil kdorkoli dvignil nad mater zemljo in pričel okolico dojemati

le kot mrtvo stvar, le kot blago, kot koristno/nekoristno robo, vedno je, skozi pisano zgodovino gledano, ta zabloda spremenila rodovitno polje v poligon, kjer so se močni vojak, zviti trgovec in pametni intelektualec med seboj pretepali za tron, položaj vladarja, lastnika zemlje in sužnjev, za upravitelja zakladnice in vladarja mrtvih duš. Za biti vsemogočni bog na zemlji, ali ne?” me z vprašanjem v preverjanje povedanega usmeri Anonymus.

Strese me mraz in preseka me spoznanje: “In višje v družbeni hierarhiji je povzpetic, bolj sliši le zven denarja in bolj ga nosi lovska logika. A vse manj sliši kmečko logiko setve in žetve.”

Sesuje me spoznanje grozljivosti družbe, v kateri živimo.

“Planet Zemlja je raj,” mi zagotovi Anonymus nasprotno, “ki človeku nudi vse, kar potrebuje, saj rodi vse, kar zaseje.”

Zagledam se v lepoto in rodovitnost narave.

“A kakšna semena si sejete v prihodnost?” me iz raja v prisoten svet potegne spet Anonymus. “Semena ljubezni ali semena zla?”

Zaprepaden obstrmim, zazrt v odgovor; in postaja me strah; a Anonymus me ‘vleče’ naprej: “Dandanes se vsak otrok na planetu že skozi paleta pravljic, katere mu berejo starši, nauči vseh štirih logik. Razmišljati zna kot poljedelec, kot živinorejec, kot lovec in kot nabiralec.

In vse štiri logike se v odraslih glavah neprestano ‘tepejo’.

‘*Ne ubij, ker boš ubit!*’, svari poljedelec. ‘*Zmagaj! Ubij in živel boš!*’ kriči lovec. ‘*A še prej ‘dobro’ izkoristi!*’ šepeta pohlepni živinorejec. ‘*Vzemi! Vse je božji dar!*’, opravičuje svoje početje nabiralec.”

“In za prav vsako dejanje, ki ga storimo, pa naj bo še tako absurdno, v eni izmed teh logik najdemo opravičilo,” zagledam pred seboj vzrok kaosa v naših glavah, v našem delovanju, v odnosu do drugih in sebe. “Zato begamo zdaj v eno, zdaj v drugo, tretjo, četrto smer in delujemo paradoksalno. Vse je opravičljivo; zato nam nič na svetu ni več sveto,” me zalije spoznanje in upanje, “in zato v ničlo lahko tudi podvomimo?”

A Anonymus moje vprašanje presliši.

“Razcepljena duševnost, zmeda štirih izključujočih, nasprotujočih si logik se skozi vzgojo prenaša na otroke,” me v jedro neuničljivosti človeške norosti potegne Anonymus. “Poglejva le primer ‘normalnega’ očeta. V poslu deluje kot zvijačen lovec na dobiček, grebatorsko pleza po lestvi uspeha in nosi v družino. Do članov družine ima pastirski, zaščitniško/izkoriščevalski odnos. A do posesti poljedelski odnos.”

“In vse manj se jih odreče nabiralniški logiki in izgubljeno denarnico vrne lastniku,” me zaskrbi etični propad naše družbe.

“Otrokom oče priporoča sicer poljedelsko logiko: *‘Kar se boš naučil, to boš znal’*,” me v zmedeno učenje staršev usmeri pogled Anonymus, “a v dejanjih zahteva od njih spoštovanje pastirske, avtoritativne logike očeta in države in cerkve in univerze: *‘Če ne boš ubogal, boš kaznovan!’*, kar pomeni podređitev. Kot tudi jasen cilj – izbran plen v prihodnosti in grebenje do zmage. Torej *‘ubij, če umor koristi cilju.’*”

“In če se otrok z njegovo zmedeno ‘4D logiko’ ne more strinjati in reče, da bamba definitivno ni šnicelj?” me zaboli krutost današnje lovske vzgoje. “Je kaznovan. Če si ne izbere in ne zapečati usode po željah staršev in ne postane uspešen lovec na denar, slavo, moč?” mi grozljivo pogojevanje otrok v brezsrčje lovske stiska srce. “In če ni grebator in če ni zmagovalec in nikomur ne postane diktator ter si ne nakrade ‘poceni’ denarja?”

Vprašanje mi vzame sapo, kajti prihajajoči odgovor me zgrozi v dno duše.

“V obeh obstoječe družbe izpade bedak, nevreden. Bednik,” plane iz mene gnus. “Celo kot ‘družbeno nevarnega’ ga oklasificirajo. Le poglej usodo dandanašnjega otroka današnje lovske/pastirske družbe,” me zaliva obup.

“Vsi ‘normalni’ ljudje,” me iz razžirajočih čustev v racio opazovalca reši Anonymus, “spoštujoči duhovno ali posvetno avtoriteto

ali zgolj denar, zaničljivo ali pomilujoče gledajo kot zgubo vsakogar, ki ne doseže vseh, od okolja narekovanih, 'vzvišenih' ciljev. Zavist povzpeticar je na ta način otroku darvinizma družbeno zapovedana. Pohlep lovci leporečno imenujejo ambicija. Tekmovalnost."

"In otrok ne sme biti nezavisten. Mora hlepeti po vse več," se zgrozim.

"Družba časti zmago. 'Mora' zato otrok postati lovec in bojevnik," mi v neizbežno usodo dandanašnjega otroka obrne pozornost Anonymus. "'Moraš' družbe ga v egoistično povzpeticarstvo brezkompromisno gnete."

"Danes vsak slovenski otrok mora diplomirati le zato," me šokira in zgrozi spoznanje, "ker se 'faliranega otroka' izobraženi starši sramujejo, saj je v njihovih vzvišenih očeh delavec postal zaničevano bitje. In če ne izpolniš vseh 'dobrih načrtov' in ne zadovoljiš vseh njihovih pričakovanj, te prekolnejo in odstavijo od seskov. Vsak otrok se mora zato ukloniti in prikimati vsem '*moraš, če ne te ne maram*', kar pomeni morali družbe, ako noče na ulico ali v dom za prevzgojo."

Zagledam, kako se vrata ustvarjalne svobode in samosvojega razvoja otrokom zapirajo.

"Pričakovanja staršev in šolski sistem ubijajo talente otrok," potrdi moje videnje Anonymus, "in otroke spreminjajo v ubogljive papige. Postajajo nesamostojni in nebogljivi. Podkupljivi. Duhovno izkrivljeni. Brez lastne vizije. In ko tuje znanje sprejmejo za svojo 'modrost' in se s to 'modrostjo' poistovetijo? In sprejmejo od avtoritet postavljen cilj kot svoje poslanstvo? Postanejo družbenemu vzdušju primerno orodje. Odrasli. Orodje sistema."

Zgrozi me svet odraslih kalupov. Ukročenih v kročenje radovednih, dvomečih, svobodnih otrok. Opazujem, kako otroci bežijo tako iz brezsrčja lovske logike, katera od njih zahteva 'Ubij!', kot tudi iz živinorejske logike, ki zahteva kročenje/podrejanje, izkoriščanje, krajo.

“Ali pa avtoritativni sistem staršev zavrnejo,” me potegne druga opcija otroka in spreleti upanje, “in postanejo uporniki proti brezsrčnemu sistemu staršev.”

“Postanejo hipiji, pankerji, skinhedi ali oboroženi uporniki, ki s svojim fizičnim izgledom in drugačnim načinom obnašanja sesuvajo starševski kravatarski red? Ali postanejo gayi oziroma lezbijke?” me Anonymus pošlje pogledat usodo v ubogljivost in v ‘orodje sistema’ neprilagodljivih otrok. “Ali pa postanejo od realnosti staršev bežeči dankiji,” me vrže v alternativni način bega otrok.

Realizem Anonymusa me obnemi.

“Pohlep je v darvinistični družbi postal čaščen kot največja vrлина. Uspeh kot edina vrednota. Agresivnost je zapovedana,” mi pojasni Anonymus. “Dosežek je današnjim staršem postal pomembnejši od srčne kulture otroka. Uspehu je podrejeno vse. Zato starši sploh ne občutijo otrok; z njimi le kalkulirajo. Z njimi in na njih računajo. Jih ‘dobro’ možijo in množijo, seštevajo in odštevajo. Vidijo jih že vnaprej kot pomembne dr. ali ing. ali far ali karkoli, kar se njim oziroma prisotni družbi pač zdi pomembno in visoko. In osredotočenost le v čim-višji cilj, v denar in ugled, jim danes izgleda kot največja vrлина otroka. Brezobzirnost v imenu cilja je vedno in povsod opravičljiva in grehi vnaprej odpuščeni, saj ‘ploden’ cilj opraviči vso krutost v imenu pozitivnega mišljenja. Ljubezni?” me v paradoksnorih staršev potunka Anonymus.

“Zmaga, uspeh - v imenu ljubezni?” začutim mravljinca po hrbtu. “Kakšne ljubezni le? Do koga? Denarja?”

“Razcepljena, shizofrena zavest staršev deluje dvolično. Nekonistentno,” z razlago hoče omiliti krivdo staršev Anonymus. “Zbegani so, čeprav se pretvarjajo, da obvladajo. Prestrašeni sanjajo ljubezen. Zaupanje. Varnost. In, paradoksalno delnice farmacije in vojne najhitreje rastejo, mar ne? Odrasli okrog otroka govorijo mir in zdravje, a svoje delnice vlagajo v vojno in stavijo na bolezen. Govorijo eno, počno drugo.”

“Strah je ljudem postal borzni svetovalec,” me šokira spoznanje.

“Točno tako,” potrdi Anonymus moje videnje. “In strah je blokator ljubezni. Blokator zaupanja.”

“Torej v konec vojne in v zdravje v resnici ljudje sploh ne verjamejo?” ne morem verjeti povedanemu.

“Strah ubija v stoičnost,” me v delovanje energije strahu potegne Anonymus. “Zato kristjani sanjajo o tisočletju miru in prihodu odrešenika, a Jezusovega zdravega telesa in svetega duha ne jemljejo resno. *‘Vojne so vedno bile, so in bodo. Le Kristus, ko pride...’*, je njihovo življensko stališče, stališče vseh z agresijo sprijaznjenih ‘dobrih’ stoikov darvinistične ‘krščanske’ družbe, ki iz strahu glasujejo za orožje in svet krutosti s tem betonirajo v ‘vedno’.”

“In otroka za otrokom utirjajo v novo križanje in novo križarstvo,” me grozi slepota staršev, “in vsak otrok je nov Jezus...”

“Najprej otroku križajo dušo na gospod zgoraj/spodaj suženj in desno-naše/sovražno-levo,” je neusmiljen v svoji interpretaciji Anonymus, “in če dvom v avtoriteto v otroku še vedno tli, izničijo še uporno otrokovo telo.”

Svet se mi sesuje.

“In kaj lahko stori neobgljen otrok? Ima nedolžna duša otroka sploh možnost preživetja?” me grozijo pričujoča dejstva. “Ali je res vse brezupno?”

“Otroška zaupljivost verjame pravljicam,” me spelje iz obupa Anonymus, “in besedam svojih vzgojiteljev. Zato otroci prično verjeti v karkoli pač vanje starši vlagajo. Tudi tezi, da je predatorska družba dobra in zdrava in da konkurenca jača, da je narava bolana in sovražna, otrok neumen in baba s hudičem. Večina nikoli več ne opazi laži, paradoksov oziroma dvoličnosti v izjavah svojih učiteljev. Kot njihovi učitelji, prično tudi sami živeti v Darwinovi moraliki, ki opravičuje vso dandanašnja agresijo in morijo. Zato ne opazijo preprostega dejstva, da tudi lovci kot zmagovalci džungle nikoli ne preživijo džungle.”

“Da lovci ne preživijo džungle?” mi odzvanja zadnji stavek.

“Tudi Bush je umrljiv, prav tako kot afganistanska sirota,” mi Anonymus v glavo vrže neizpodbitno dejstvo. “In ko človek zapusti materijalni svet štirih logik, prestopi v le duhovni svet ene logike. Logike setve in žetve.”

Zagledam se v karmično delovanje bolečine, ki se kot losos vrača na svoj izvor.

A Anonymus mi ne pusti v meditacijo.

“Vzgajana v zmagovalce, v neutrudne lovce na najvišje nagrade,” mi pozornoste spet fiksirajo njegove besede, “je mladina novo-olimpijske dobe že dobesečno vzela zakon džungle kot edini zakon bivanja in ga, kot televizijo, računalnik in mobilni telefon, sprejela kot neizbežno, edino možno resničnost. Zato se otroci borijo le še za zmago oziroma nadvlado, pod krinko preživetja, vse bolj kruto in zvito.”

“Po lovski logiki staršev – edino pravilno,” me zgrozi miselnost učiteljev/šolarjev in zgrešenost današnjega izobraževanja.

“Hlepijo po zmagi in podrejanju,” me muči Anonymus naprej, “kajti sprejeli so bili od svojih učiteljev odnos učitelj/učenec, predator/žrtev in zmagovalec/suženj kot ‘sveti zakon’. In ker se modri, po Darwinu, hitro prilagajajo in s tem ostajajo zmagovalci, so se otroci današnje družbe prilagodili modi in so se do popolnosti naučili mimikrije. Postali so popolni igralci, obvladujoč vse maske, toda izgubljeni med svojimi lažmi, med brezštevlnimi vlogami, ki jih morajo igrati vsak dan, so pozabili svoj pravi otroški obraz. Izgubili so svojo identiteto svobodnega otroka in, zaradi papagajske šole, ki papagaje nagraduje, radovednost pa zatira, zatrli svojo ustvarjalnost.”

“Radovednost in dvom v pokotjenih sta mrtva,” začutim solzo v očesu.

A Anonymus se ne zmeni za moja čustva.

“Poistoveteni s paradigmo tekmovalnosti,” me tišči v realno podobo današnje družbe, “poznajo danes otroci le še vsi isti cilj in življenje jim pomeni medsebojno prerivanje za isti cilj. In na zmagah, ki te lansirajo v elito, si samozavest danes gradijo vsi vzgojeni v

povzpeticne komolčarje. Porazi na trgu z dušami in blagom jim jemljejo samozavest, zakaj zmaga je bila postala edino merilo človeka današnje družbe. Uspeh je čaščen in zmagovalci povzdigovani v nebo. Znajo otroci zapada zato le še napadati ali bežati. *'Fight or flight'* – po Darwinu. *'To be or not to be'* – po Shakespearu. *'Si sit ali si hrana'* – po lovsko. *'Si frajer ali nula'* – po mačistično.”

“Grozljivo,” me strese, ko opazujem, v kakšno grozljivo vzdušje moderni starši na silo gonijo otroke in kje jih želijo videti na koncu poti.

Zaliva me obup.

“Človek je sočloveku postal volk. In kdor ni volk, je hrana pobesnelim psom?” me šokira edina izbira, ki so jo starši ostavili pred otroka.

“Tretje možnosti darvinist ne vidi,” mi vzrok slepote modernih staršev pokaže in jih ‘opraviči’ Anonymus. “Kajti darvinist ne opazi in ne prizna, da med vzvišenostjo sitih in ponižnostjo mrtvih obstaja skromnost. Sožitje. Prijateljstvo. Ljubezen. Kjer ni zmagovalcev in poraženih. Kjer je kanibalizem preteklost. Kjer ne skriva vsak le zase, temveč da sobitju najboljše. In ko imajo nenadoma vsi najboljše?” me Anonymus pripelje v nebesa.

“Kje je napaka darvinizma?” me raznese vprašanje.

“Ali ni Darwin poveličal v nebo močne lovce – goljatovsko moč in Ojdipovo zvitost – in na čelo logik ustoličil roparsko logiko: *'Ujemi in ubij!*' ter živinorejsko logiko: *'Izkoristi, nato ubij in kosti vrzi psom!*', a popolnoma je v manjvredno potisnil razum – poljedelsko logiko: *'Kar seješ, to žanješ!'*? Ker je Charles pozabil na Boga?” zastane Anonymus. Vprašanje zapolni prostor. “In poveličal kot vrhunec evolucije človeka – zmagovalca?”

“In v življenje obudil Aleksandra Makedonskega. Cezarja. Atilo, Džingiskana, Hitlerja?” se mi zvrta v glavi zavrti scenarij. “Busha?”

Grozljivost džungelske logike, ki otrokom ubija srce in poraja grozoviteže, ki brezcutno pobijejo milijone otrok za kos zlata, mi vrta v možgane.

“In starši zraven trdijo, da imajo otroka radi?” se mi ustavi vsa logika.

“Večinoma želijo starši otrokom najboljše,” poskuša omehčati krutost odraslega sveta Anonymus. “A zaradi zmede logik v njihovi glavi ne ločijo več, kaj ni dobro in kaj je slabo. Zato se le bolj ali manj spretno družbi prilagajajo. V želji po najboljšem so pozabili na greh proti človeštvu; in postali požrešni. In greh proti bogu, uboj je v njihovi zavesti, s sprejetjem lovske logike za zakon, izgubil pomen,” me vrže Anonymus v svet lovskega ateizma. Med roparje. Začutim se kot Spartak v gladiatorski areni. V meni se prične nabirati gnev.

A Anonymus me ustavi.

“Ne vidi večina staršev dlje od plena ali plače,” se v zagovor slepote spet staršev postavi Anonymus. “In niso sami krivi. Vzgajani so bili v kar so danes. Ne vidijo čez materialni plot. Sami so večinoma prestrašeni in naučeni častiti moč; in zato spoštujejo velike ribe. Vrh. Športne gladiatorje. Zvite politične spletkarje v parlamentih in cerkvah. Znane medijske zvezde. Čez noč obogatele prevarante. Duhovne in posvetne avtoritete. Skratka - zmagovalce in bogastvo. In čeprav brezsrčnega, avtoritativnega vzdušja sami sicer ne marajo, otroku pomagajo splezati med pomembno ‘gospodo’. Čim višje nad druge glave, čim višje na tuja ramena, do čim večjega pečata - to so postale sanje vseh takoimenovanih dobrih staršev, ali ne? Vzgojiti zmagovalca, ki bo vladal čim več podanikom, je idealna želja današnjih idealnih staršev. In ni jim več važen način; pomembno je le priti na vrh. Cilj opravičuje sredstva. In žrtve.”

“Tako poškodbe duše in glave kot izgubo nedolžne ritke?” ne morem verjeti. “Kam torej vodimo in v kaj vzgajamo danes svoje otroke?” ne morem slediti svoji domišljiji.

“Kakšne pravljice jim berete?” me z vprašanjem preseneti Anonymus. “Kekca, kjer otrok premaga slepoto pohlepa in sovraštva in prestrašenim vrne vid in srce? Mauglija, ki je prijatelj vseh živali, džungle in ljudi? Ali Rdečo kapico, kjer je lovec rešitelj sveta in narava zlobna? Jim ne vcepljate s to ‘nedolžno’ domišljjsko zgodbo

lovske logike kot edine-prave? In brezsrčnost do nečloveškega dela narave kot nekaj naravnega? Ubiti volka nekaj normalnega?”

Pogledam v odnos mladine do narave in prisluhnem terminologiji, katero uporabljajo naši otroci: osvojiti svet, uspeh, zmaga, podrediti, izplen, nenehna rast in ‘fak’ in ‘šit’.

“Izplen!” me šokira kruto vzdušje, ki izseva iz besede same in vehemenca ljudi, ki jo uporabljajo. Strese me: “Ko rečejo ‘izplen’ se hvalijo z izžemkom. Z ukradeno energijo soljudi!” se mi zagabi brezobraznost ekonomije in bezbrižnost bankirstva. Podlost ‘monopolija’.

“Človek moderne dobe ne pozna več magične besede ‘dost’,” mi pritrди Anonymus, “iz katere izhaja beseda ‘dostojanstvo’. Nikoli mu ni dovolj. Hoče vse le zase. Vsakdo hoče osvojiti svet.”

Zagledam se v gigantsko nalogo, ki stoji pred današnjim otrokom.

“In ker to počne skoraj vsakdo na tem svetu,” me opomni Anonymus, “je gužva pri koritu strašna. Ker je zmaga postala naloga in poslanstvo vsakega otroka, ali je čudno, da se agresija v svetu povečuje in da drsite vse bolj v svetovno vojno?”

Prihodnost mi zazveni kot strašanska bolečina. Svet pred mano razpada. In ne vidim poti....

“A vprašaj se, zakaj bi moral vsakdo nenehno loviti in rasti,” me za ušesa cukne Anonymus. “Tudi vsako drevo se ustavi v rasti, prav tako vsaka žival. Ako gre preko idealne točke, kjer korenine in krošnja delujeta ekvivalentno, vsako drevo prične propadati. Zatorej, čeprav so skoraj vsi otroci podlegli ‘normalnosti’ in so že naučeni misliti lovsko-živinorejsko in hočejo rasti do neba, tebi tega ni treba,” mi nakaže izhod iz zmede človekove zavesti Anonymus. “Sam lahko razmišljaš kot poljedelec. In kot poljedelec pač upoštevaš logiko, ki so jo upoštevali tudi vsi modri, hodeči pred teboj – Vede, Mojzes, Buda, Sokrat, Jezus, Gandhi, Krishnamurti.

Poljedelska logika je še najbližje ekološkemu občutenju sveta in ekološka logika je edina življenjska, saj ne pozna ne izkoriščanja ne

morije. Zato edina ne prinaša nočnih mor oziroma zagotavlja mirno spanje. Kajti lovцем moritve, katere načrtujejo in izvajajo, zapolnijo ves budni čas, zato jih poljedelska logika, potisnjena preko dneva v podzavest, doseže in mori le v spanju.”

“Tako ljubezen, modrost, svoboda preživijo?” me zadene spoznanje. “Kot slaba vest?”

Nenadoma mi je jasno.

Asociacija me vrže v dnevno politiko.

“Bush,” ga zagledam pred sabo. “Prestrašen zato podnevi pobijaš teroriste in gradiš atomsko bombo proti upornikom s fračo in vesoljski ščit za svojo rit. Sanjaš ‘mir v štali’, gradiš obzidja, izboljšuješ orožje in povečuješ nadzor nad ‘teroristi’ – svetovnim prebivalstvom.”

Postaja me vse bolj strah.

“Zato je svet takšen, kot je,” me spreleti omedlevica.

“Poglej darvinistično logiko skozi oči poljedelca,” mi svetuje Anonymus, “in vsa dejanja – tako Jezusa kot Busha kot tudi dogajanje v svetu, ti bo v hipu jasno. Kot ti bo takoj tudi jasno, da je zadnji čas, da se človeško bitje etično opredeli do samoljubja na ‘srcu’ bolanih lovcev in živinorejcev. Izpostavi krivico in bolečino, katero nadzorniki povzročajo nadzorovanemu in izkoriščenemu ljudstvu. In živinorejci živalim. In se dokončno razveže gordijski voz – razredni boj.

Kajti večina ljudi danes že vidi norost obstoječega sveta in trdi, da je skrajni čas narediti rekapitulacijo in na novo prevrednotiti svet. Vedno bolj se celemu svetu potrjuje dejstvo, da ne teološka ne uporabna znanost (ekskluzivistična resnica) ne kartezijanstvo (ekonomija) ne morejo preprečiti katastrofe, v katere vas poriva ravno zaslepljenost s ‘sveto resnico’ in pohlep po denarju in oblasti. Vsi trije totalitarni sistemi, ki se danes proglašajo za edino pot – ‘sveta beseda’, ‘sveta številka’ in ‘sveti meč’, ekskluzivistično vodijo v pekel – v vojno, v potrese in povodnji...

Vrednote, skrite za citate kot so prostožidarski *‘Money makes the world go around!’*, darvinistični *‘Le najkrutejši so frajerji!’* ter pismouški

‘Naša resnica je edina ‘sveta’ resnica!’, je treba neobhodno prevetriti in precediti iluzijo lažne resničnosti, ki ‘živi’ le v objestnih, zaplankanih lovsko-živinorejskih glavah.

Ali pa naj bi tolerirali oziroma v nedogled ignorirali norost rakav-ih medsebojnih odnosov, ki jih vsiljuje takoimenovana ‘visoka druž-
ba?’” me zbode Anonymus.

Uprem se.

“Toleranca pomeni trpeče prenašanje krivičnosti – kljub trpljen-ju,” me strese. “Tolerantno ljudstvo neuvidevnim, s policijo in krivičnimi zakoni zaščitnim privilegirancem, le podaljšuje rok tra-
janja,” mi je nenadoma vse jasno. “Potrpežljivost prelaga revoluci-jo proti tiranu in le podaljšuje obrezpravljenim agonijo trpljenja. Kot tudi panični lov na ‘terorista’, ki ga uprizarja despot, da bi ubil upornega Špartaka, modrega Sokrata, sočutnega Jezusa, ki motijo red in mir v gospodovi štali.”

Začutim odpor proti stoicizmu ljudi in proti posiljevalcem svobode.

“Ali ni čas, da se preneha poslušati ‘božanske’ samovoljneže, ki s sebičnimi zahtevami po božanskosti dejansko ustvarjajo krivice; in posledično jezo ljudstva?” me sili v upor.

“Ko prenehaš slepo slediti,” me pouči Anonymus, “le pisane zakone posvetne in duhovne egocentrične plutokracije, ki vam vse bolj nadzoruje bivanje in oža možnost samoizbire in samoiniciative; in ko soupoštevaš karmični zakon obdajajoče narave, tedaj požrešnost in oholost nenadoma razumeš kot bolezen duha, kot norost; in toleranca povsem izgubi smisel. Tedaj nestrpnost do brez-srčnih izgine oziroma toleranca mutira v usmiljenje do vseh bolnih – zapeljanih v osamljenost, zblojenih v izolaciji in zato prestrašenih, požrešnih, agresivnih. **In bolnih ne moreš jemati resno,**” me šokira Anonymus.

“Kako naj Busha ne jemljem resno, ko grozi z uničenjem sveta? Kako naj odmislim slovensko jaro gospodo, ki mojo svobodo in skupno dobro daje v najem imperializmu?” ne morem verjeti besedam Anonymusa.

“Ne moreš jih vzeti resno kot vzor. To bi bilo neresno,” mi svoj pogled na resnost/neresnost predstavi Anonymus in nadaljuje: “Njihove poti v bolezen in v smrt ne moreš več slepo slediti kot prave in še manj kot edino pot. A če se jim postaviš po robu, jih z uporom le jačaš in jim daješ pomembnost in moč.”

Pred seboj zagledam zid.

“Imaš pa tretjo pot,” mi vrata v steni pokaže Anonymus.

Zastane mi dih. Vrata se počasi odpirajo. čakam razkritje. “Lahko pa ostaneš njihov prijatelj,” mi doni v ušesih Anonymusov glas, “in smrtno resno vzameš le njihovo bolezen!”

Ostanem brez besed.

“Debeluha ne zdraviš s čokolado, mar ne?” me z vprašanjem v dvom zaveže Anonymus. “Ne moreš mu pomagati in ugajati hkrati, ali pač? Zato ne podpiraš njegove požrešnosti prav zato, ker mu hočeš dobro?”

Počasi razumem.

“Zdravnik bolnika ne vidi kot sovražnika, mar ne?” mi z novim vprašanjem odpre Anonymus popolnoma novo dimenzijo. “Zdravnik debeluha ne sme obsojati, ko mu hoče pomagati. Zato loči bolezen od bolnika; in se spoprime z boleznijo. **In bolezen tega sveta so medsebojni odnosi,**” me pred dejstvo postavi Anonymus.

Zagledam se v pohlep, strah, oholost, sovraštvo in ljubezen, ki dirigirajo dogajanje na planetu in krojijo odnos človeka z ‘zunan-jim’ svetom – sočlovekom in obdajajočo naravo.

“Različna medsebojna obnašanja,” me zagrabi Anonymus, “lahko opišemo kot avtoritativni odnos, partnerski odnos in prijateljski odnos.

V tiranskem vzdušju imajo ‘Vi - gospod’ vedno prav, čeprav delajo narobe, in ‘ti - suženj’ nikdar, pa čeprav imaš prav. Družba je razdeljena na žive/mrtve duše in štejejo le žive. Gospod izkorišča in suženj je izkoriščan. Izkoriščanje in nadzorovanje povezuje vse izkoriščevalce v oblast. Odnos med izkoriščenimi v takem društvu temelji na skupnem trpljenju – sočutju – in na skupnem skrivaštvu. Z isto energijo,

kot tiran časti le sebe, zatirana raja sovraži tirana, časti svobodo in redke junake, borce proti tiraniji. Borce za netlaččenost.”

“Zato je samovoljno druženje ljudstva v tiranski družbi vedno prepovedano,” me preseneti odkritje. “Vsako prostovoljno zbiranje dviga pritisk strahu pred rajo v duši zatiralca.”

“Religiozna družba,” hodi za svojimi mislimi Anonymus, “temelji na ‘božji morali’ in svet deli na sveto/prekletost. Navzven se zato vsi kažejo kot moralni in pošteni, ko častijo čiste svetnike, a moralo moralisti kršijo naskrivaj, le v izbrani družbi. Skupno kršenje ‘grešnike’ povezuje v zaveznike v skrivnosti; in torej ne v pravo prijateljstvo. Molččnost je edina osnova in zakon takšnega odnosa. Zato izdaja skrivnosti pomeni greh, ki zahteva krvno maščevanje – prekletstvo.

V današnji liberalni družbi pa ni več greha. Posilstvo močnejšega je uzakonjeno, zato ni več potrebe po skrivaštvu. Prej skrivne lože so postale javne ustanove, saj v kapitalističnih demokracijah lahko trguješ tudi s smrtjo in odkrito lahko iščeš zaveznike. Vse je ‘na cesti’. Vse stare morale so crknile v nemorali imperjalistične logike. Ne etike in ne morale ni več. Razen nafte, Bushu nič več sveto. Razen lastne plače in palače, posamezniku nič ni pomembno.

Vse duhovne vrednote, ponazorjene z ‘*Ne ubijaj!*’, ‘*Ne kradi!*’, ‘*Ne laži!*’, so otrokom liberalizma postale mitologija in edini ‘*Moraš!*’ otroku današnjih staršev je le uspeh. Delodajalec/delojemalec mu je edina izbira. Lastnik/najemnik/klošar je današnja družbena lestvica. Kajti darvinisti danes triumfirajo in lovopust je vse šibke, vse otroke obsodil na smrt.”

Zgrozim se.

“Vse je v borbi za zmago in oblast dovoljeno,” me stisne v duši Macchiavelijev zagovor imperijalizma. “Dober izplen opraviči tudi morjenje otrok.”

“Kraja je tudi v liberalni Sloveniji postala spet uzakonjena,” se ne zmeni Anonymus za mojo stisko, “in laž je postala poslovna zvi-tost. Zato ni več kršenja morale in ni več skrivaštva. Razen poslovne,

ni več skrivnosti. Duhovna morala je na psu, da etike – obzirne pravičnosti in obzirnosti – sploh ne omenjam. Kajti kapitalizem deli svet na bogate/revne. In majhni stopajo v partnerstvo proti velikim/za izplen.”

“A v imperializmu veliki stopijo skupaj proti majhnemu,” me odnese v globalizacijo po meri ‘velikih čevljev’. V našo grozljivo prihodnost.

“Partnerstvo ni prijateljstvo,” se za medklic groze ne zmeni Anonymus. “Partnerstvo zavezuje le pogodba o dobičku. Skupni cilj. V partnerstvu so ljudje zavezani v skupni projekt – delež pri izplenu jih povezuje in zavezuje. Brez skupne koristi ni partnerstva. Znotraj ‘skupnega’ med partnerjema poteka ostra meja med mojim deležem in tvojim deležem. Vse se deli. In v primeru krize španovija takoj crkne. Vsak partner zase išče izhod. Drugega močnega partnerja – rešitelja. ‘Odrešenika?’”

“In z veseljem pohrusta prejšnjega partneja,” se mi zagabi brezčutje imperijalizma do konca.

A Anonymus me v elementu razlage ne sliši.

“Prijateljstvo,” me vpelje v skrivnost bratstva, “ni zaveza iz osebne koristi, kot je partnerstvo. Prijateljstvo temelji na zaupanju, sočutju in uvidevnosti; in sploh ni zavezništvo. Obstaja vedno, ne le ko gre vse po maslu. Ni odvisno od denarja in bližine. Prostor v prijateljskem odnosu ni razdeljen na moje/tvoje, a še vedno v odnosu obstaja individualni jaz in ti, ki ju oba upošteva. Prijatelj se nikdar ne postavi nad ali pod nikogar in nikdar ne zahteva privilegija zase. Nikdar ne ukazuje in nikogar slepo ne uboga. Nikdar nikomur ne laže in ničesar ne skriva.

Prijatelj ni, kdor ti kima in ti tudi v krivičnosti stoji ob strani. Niti kdor ti drži vrečo, ko kradeš. To počne zaveznik v grehu-užitku ali partner v dobičku. Sodelovanje v kraji – izkoriščanju – dobičku ni prijateljstvo, temveč zavezništvo proti nekomu. Zavezuje v sovraštvo in navijaštvo. In navijači nikdar niso nepristranski, mar ne?”

Nogometni stadioni in nacionalizmi to živo izpričujejo.

“Prijatelj nikoli ni pristranski,” doni Anonymusov glas, “zato ni toleranten do nobene netolerantnosti. Nikoli nikogar ne zavrže, čeprav se z njim ne strinja in mu ne drži žaklja. Na vsakem koraku opozaja, kaj prijateljstvo ni; in s svojim obnašanjem vedno izkazuje prijateljstvo.”

“Kot nas na našo neskromnost s potresi in poplavami opozarja mati narava?” me potegne v asociacijo.

A Anonymus kot da me ne sliši.

“Prijateljstvo,” slišim njegov glas, “je edini odnos in skromnost edina osnova, ki je v skladu z namigi mame Gee. Vsak drugačen odnos od prijateljskega je protinaraven, rakav odnos. Bolezen duha, ki vodi v vojno.”

“Ko lepota narave postane notranji svet človeka,” me strese spoznanje, “delček ne more več posiljevati celote. Samega sebe. In egoizma ni več.”

Kdo je terorist?

“Ko besede evolucija,” me potegne za uho Anonymus, “ne enačimo le s tehnološkim razvojem in tehnološkim napredkom, kot to počne ateistični materialist darvinistične družbe, temveč ji damo tudi pridih duhovnega, se najbrž vsako opazujoče bitje lahko strinja, da v tej luči razvoj človeka vidimo kot potovanje iz temine omejenosti kamene dobe, ko je bil ljudem svet še ravna plošča, v razgledanost in svetovljanstvo ekološko-etičnega, post-ekonomističnega sveta. Doga-ja se torej osvoboditev iz agresije paničnega egoizma. Iz neznanja in nezaupanja. Iz strahov in iz sovraštev preteklosti.”

“A novice kažejo terorizem in ‘varnost’ je postala ‘top’ beseda vseh politikov,” me sesuje pogled v televizijo. “Kar le potrjuje, kako je ozračje sveta nevarno. Sovražno. Egoistično. Daleč smo še do tvo-jega ekološkega raja, Anonymus. Evolucija zamuja.”

“Egoističen odnos do obdajajoče okolice,” mi pritegne Anony-mus pozornost, “in prestrašeno vzdušje, v katerem živite, je ‘nor-malno’ okolje, ki otroku danes določa odnos do okolja in do sebe. Kaže na nekakšno srčno slepoto, odrevenelo brezčutje, ki je, lahko ugotoviva, kar skupni problem - bolezen celotne človeške rase. In ta zagonetka proži vprašanje: ZAKAJ človek, po eni strani tako nev-erjetno objestno bitje, polno vzvišenega zaničevanja do okoljnega, na drugi strani nebogljeno, preplašeno, zmedeno blodi skozi pri-likoooo življenja, obupano oklepajoč se ‘odrešilnih sanj’ in besed odrešenikov?”

Paradoks istočasne vzvišenosti/nebogljenosti našega obnašanja me potegne vase in globina nelogičnosti mi počasi prihaja do možganov.

“To vprašanje je zagonetka, ki bi na tej točki zgodovine ljudem morala biti bolj pomembna, kot razkrivanje skrivnosti človekovih genov,” me opomni Anonymus. “Kajti človek ima moč uničiti

človeštvo. Toda ali ima tudi srce, da tega ne bo storil? Ima vsaj razum, da svoj samomor iz zasede vidi?”

Zazdi se mi, da svet stoji na glavi. Da vse počnemo narobe. Da pihamo v jadro in drvimo v p....

Toda Anonymus mi ne dovoli počitka.

“Kaj je anarhija?” mi z vprašanjem zmede pozornost. “In kdo je terorist?”

Vprašnji se zajesta v moj spomin, a...

“Razumniku je vsak red,” me ne čaka Anonymus, “drugačen od njegove ‘normalne’ logike, kaos, ali ne? Anarhija. Neobvladljiv red ga plaši. Zato zahteva red. Avtoriteto. Ukaz/uboganje.”

“Zato pravi: *‘Boljše slab red, kot nobeden.’*,” me potegne iz kaosa pregovor.

“A pogledja za trenutek človekovo telo,” mi usmeri pozornost Anonymus. “Zdravo telo je čudo, popolnost narave. Vsaka celica zdravega telesa nesebično sodeluje z okoljem, s prav vsako celico telesa. Neverjetno, kakšna božanska harmonija, ali ne?” zastane za trenutek, da se vprašanje vsadi vame.

“Popoln red. Nobenega tirana. Čista anarhija. Nobena celica ni bolj pomembna in ničesar, kar neobhodno ne potrebuje, ne zadržuje egoistično zase. Pretok energije se nikjer ne zaustavlja,” me vpelje v harmonično vzdušje Anonymus.

Oblije me občutek zadovoljnosti, neprestrašenosti, sreče...

“A pojavi se v tem sozvočju, v tej anarhiji, le ena sama narcisoidna celica,” preseka milino uravnovešenega vzdušja Anonymusov glas in vame naseli tesnobo, “en povzpeticnik; in rak izmaliči in razje celo človekovo telo. Ena sama celica s povzpeticniško posestniško logiko raka, le en objestni zmagovalec, ena povzpeticna pijavka telesu že pomeni pogreb.”

Soočenje z boleznijo in s smrtjo me strese in mi strezni glavo. Brez besed se zastrmim v ‘nič’.

“Šokantno, ali ne?” kot da Anonymus uživa mojo zaprepadenost. “A resnično. Vsako samovoljno prilasčanje in prekomerno

zadrževanje energije je vedno seme bolezn; a hkrati tudi seme upora zdravega telesa proti terorju raka.”

Povedano zazveni v zraku in besede ‘samovoljno’ in ‘pretirano’ in ‘rak’ prično vzbujati asociacije, a Anonymus me ne spusti po svoje.

“Ob tej definiciji zdravega/bolnega telesa,” zazvenijo njegove besede in mi uročijo pozornost, “ne moreva zanikati, da je požrešnost prvi terorist v sozvočju življenja, ali ne? Egoizem je začetek slepote in odtujenosti, seme bolezn in seme smrti celega organizma.”

Ne morem, da bi ne pokimal. Povedano je popolnoma jasno.

“In zdaj si oglejva telo bolnika, ki se imenuje slovenska družba. človeška družba,” mi Anonymus razširi polje opazovanja. “Ali ni družbeno telo sestavljeno iz gneče med seboj vse bolj žročih se, egoističnih celic, saj vsakdo ‘pridno’ pohlepno zbira le zase? Čimveč. Denarja in moči. © ali ®.”

Pred menoj zazija praznina vprašanja. Pričnem slutiti.

“Ali družba, če nepristransko pogledaš,” mi Anonymus ne pusti časa za samo-opazovanje, “torej niste vse gostejša množica vse bolj povzpetnih zavistnih sosedov, ki bi sosedu radi postali ‘šef’ in mu spili kri?”

Pogled v družbo mi govori isto kot Anonymus. Grozljivost povedanega in povzpetništva mi stisne grlo.

“Vsak povzpetnik,” zadoni Anonymusov glas v sredino groze in mi razveže grlo, “podrejajoč in lakomno izkoriščujoč sosedno ‘celico’, je terorist, ki telesno in/ali duševno posiljuje in boli okolje. Fizična bolečina, kot tudi telesna ujetost v neprestano samozatajevanje, sili izkoriščane in podrejane v odpor in v reakcijo na krajo energije, v revolt proti zatiralcu in izkoriščevalcu. V revolucijo proti avtoriteti, ki krade, si lasti ukaz, sodbo in kaznovanje.”

Pred menoj se zvali vzrok vseh revolucij.

Ostanem okopan.

“Nenehno se dogaja upor zdravega telesa proti bolezn,” mi potrди spoznanje Anonymus. “Upor ljudstva proti egoizmu in ekskluzivizmu tirana. Proti ukazu. Proti avtoriteti.”

“Zgodovina je zgodba upora ljudstva proti tiranu,” me pretrese spoznanje. “Upora nedolžnega otroka proti kalupu mačističnega očeta,” se zagledam v razredni in medgeneracijski boj.

“Mnogi, ker še vedno častijo ‘veličine’, razbirajo zgodovino kot zgodbo zmagovalcev, občudujoč največje tirane,” me opomni Anonymus. “Toda opazujoč duhovno pot človeštva, oko neopredeljenega zgodovinarja lahko vidi človeštvo potovati iz egocentričnosti faraona, iz ‘pasjega’ **egoizma**, preko **humanizma** proti **ekološkemu ozaveščenju**. Človeštvo, in z njim posameznik, potuje od nezaupanja v zaupanje,” se ne da Anonymus. “Tako uči evolucija človeške zavesti.”

“Iz nezaupanja potujemo v zaupanje?” me pretrese upanje. Toda realistični pogled na CNN ga takoj ugasne.

“Kaže ne tako!” se uprem optimizmu v Anonymusovi zgodbi. “Nezaupanje v svetu se le povečuje.”

“Mnogi danes že zavestno,” je še naprej neomajen Anonymus, “a vsi preostali nezavedno, iz zaprtosti egoizma, (sovraštva, nerazumevanja, ki zapira v kletko izkrivljenega sveta, v izolacijo in posledično agresijo,) potujejo proti neposiljujoči družbi – prijateljstvu, zaupanju, odprtosti. Proti ponovnemu sožitju z obdajajočo naravo in v zdravo sobivanje v so-naravi, sredi katere živijo in katere del se nekateri že čutijo. Iz gospodarja se, skozi zgodbo zgodovine, torej mačistični lovec-pastir spreminja v obzirnega, pozornega poljedelca-ekologa. Agresivni predator v miroljubnega vegetarijanca.”

“Brezčutni faraon v sočutnega Jezusa? Bush v Gandhija?” mi ironija pravljličnih asociacij že skoraj preseda.

“To potrjujejo zgodovinska dejstva,” je neomajen Anonymus. “Zgodovinska izkušnja nas namreč pouči, da je evolucija do sedaj vse egoistične povzpetneže, vse narcisoidne egocentrične zajedalce, ki so se pojavili kot tirani soljudem, počasi ali hitro vrgla s trona. Padel je bil Faraon. Rim. Hitler. Zgodovina je zgodovina razkranjanja napuha. Zgodba revolucije in evolucije. In vsi upori proti

tiranu, vse revolucije do sedaj, od Mojzesovega upora proti tiraniji enega nad vsem ostalim, Budovega upora proti tiraniji tradicije, Sokratovega upora proti tiraniji 'svete besede', Jezusovega upora proti tiraniji množice nad enim, Spartakove revolucije proti suženjstvu, upora protestantov proti brezsrčnim papeškimi biričem in dominikansko-jezuitskim morilcem, kmečkega upora proti tlačanstvu, intelektualnega upora proti brezčutni nadvladi fizične moči, pa vse do delavskega upora proti intelektualcem in bankirjem in svetovnega upora narodov proti nadvladi enega naroda, so podprle evolucijo, ko so sekale ohole glave in odpirale pot svobodi.

Evolucija zahteva svobodo ljudstva. Evolucija zahteva zdravje.

In revolucija zmaguje tirane. Revolucija je orodje evolucije.

Zgodbe vseh imperijev so zato iste. Piramide moči, nastale v zgodovini, padajo kot kocke.”

Uprem se.

“To lahko potrjujeta tako zgodovina kot evolucija,” zaslišim svoj žolč, “a tega nikakor ne potrjuje sedanost. Napuh moči in znanosti je danes na višku. To lahko opazi vsak otrok. Nemočni so jastrebov plen in srce gospoda prodaja na borzi. Sprehaja se človeštvo po robu samouničenja, a vsi se pretvarjamo in si lažemo, da gremo v lepši jutri. Ljudje delnice vlagajo v industrijo smrti - v orožje, v vojno, v smrt, in čakajo mir,” me zgrozi kratkovidnost egoizma. “Lastna lakomnost nam slepi pogled in zastruplja hrano ter gensko preureja svet. Kje je tukaj evolucija? Kje vidiš ekologe? Poteptane pod policijskimi škornji?” mi trga pamet.

Anonymusova zgodba mi vse bolj zveni kot pravljica.

Ozrem se okoli sebe. Agresivnost vzdušja krvoses/krvodajalec me kljune v možgane: “Trdiš, da potujemo v mir in sožitje, a dejansko stojimo pred tretjo svetovno vojno. Dogajajo se kraje tisočletja. Sovražni prevzemi državnih bank. Države obstajajo le še na papirju. Brat je bratu vse večji volk in cel svet se oborožuje do zob. Prej kot se znajo podpisati, otroci danes znajo ubiti...” me zaliva žalost. “Kadarkoli le pogledam v dejansko stanje sveta,” začutim grenkobo v svojih mis-

lih, “dobim občutek, da sanjaš. Kajti slika ‘zunaj’ je obratna. Obzirnega človeka danes kličejo bedak in sočutje je znak slabosti. Znak ‘gejevstva’. Svet ‘zunaj’ od otroka zahteva agresivnost, brezobzirnost, tekmovalnost, zmago, kajti...” me zaliva obup nad brezčutnostjo staršev, “...iz otrok delajo lovce na velike živali. Imperatorje...”

“Človeštvo potuje IZ MONOLOGA V DIALOG, iz tiranije/suženjstva hierarhičnega reda v neavtoritativno, horizontalno, brezrazredno družbo,” me ustavi in v nasprotno smer usmeri Anonymus, “pa čeprav se vsi oholi tega sveta temu upirajo; a prispele še ni do konca poti, čeprav se ‘konec’ že jasni iz temine. Kajti zavest človeštva se spreminja počasi. In krčevito. Vsaka revolucija jo premakne korak bliže svobodi. Dialogu. Soupoštevaniu.”

“Ko vlada monolog,” mi je nenadoma vse jasno, “vlada tiranija. Avtoriteta trdi, ukazuje, ukaluplja, kaznuje neposlušnost. Kajti avtoriteta dialoga ne pozna...”

“Poglej le eno med mnogimi avtoritetami,” me pritegne Anonymus, “znanost. Človek je v zadnjih nekaj stoletjih poglobil svoj pogled od atoma do subatoma in razkriva skrivnost kromosoma in vesolja. A znanost človeka kot posameznika ni naredila boljšega, bolj človečnega. Nasprotno. Uporabno znanje ga je naredilo prevzetnega. Avtoritativnega. Brezsrčnega. Zato na eni strani zna dandanašnji normalnež izračunati število vesolij in klonirati človeka. To je resnica. A na drugi strani je ta-isti človek osamljen, prestrašen; in nima pojma, zakaj ga je strah in zakaj neprestano gradi orožje in obzidje. In še vedno ne ve, zakaj še vedno sovraži. Zakaj ga življenje tepe. In zakaj je povsem izdvojen in odtujen iz okolja, ujet vase in zazrt vase in zato brezobziren do okoljnega. Agresiven celo do najbližjih. Celu do lastnih otrok.”

“Lastna brezsrčnost nas plaši,” me strese spoznanje in zaboli odtujenost in prestrašenost osamljenih ljudi.

“Znanje je človeku dalo moč premikati gore, a moč mu je vzela srce. Znanost je postala razumskemu človeku bog, vzela planerjem

prihodnosti socialni čut in sočloveka spremenila v poskusnega kunca in v orodje. Evgenika zato triumfira. Postal je, moderni človek, sicer fantastičen analitik, saj zna vse, kar ujame, razčleniti na prafaktorje. Postal je fantastičen tehnolog, graditelj, konstruktor, specialist za globino in točko, a izgubil je, na žalost, celoto-širino ter s tem možnost resinteze. Nanovnega prevrednotenja sveta. **Postal je neučljiv**, omejen, ciničen stoik; in izgubljen v svoji omejenosti je zato izgubil prisotnost v obstoječem, sposobnost občutiti lepoto prisotnega sveta. Pozornost mu zaostaja v spominu iz katerega 'koncentrira' cilj v prihodnosti..."

"Strelja iz preteklosti, preko sedanjosti, v prihodnost," me spreleti asociacija. "Iz spomina gradi mostove v jutrišnji dan. Živi torej delno v preteklosti in delno v prihodnosti, a sedaj prisotnega ne občuti," me strese.

"Verujoč v vsemogočen spomin," mi potrdi Anonymus, "je intelektualec, živeč v preteklosti, izgubil človečnost. Sočutje. Celost. Srce. Boga. Žrtvujoč sedanjost lovi izmišljeni cilj."

Zalije me brezdušje ateizma. Brezsrčje izračunov, ki dirigirajo pot, merijo čas in odvrčajo pozornost ljudi od bistva.

"Zadnjih nekaj stoletij," me ne spusti Anonymus, "torej od francoske revolucije naprej, odkar je ljudstvo križu in meču odvzelo oblast na zemlji, je bil človek zahodne izobrazbe našel svojo psihološko varnost - identifikacijo v znanosti in ideji o svobodi, o enakosti želodcev, o nadčloveku in v denarju. Toda s padcem nacizma, fašizma in komunizma, ver v ideal 'vsi smo ista uniforma', je včerajšnji idealist izgubil vero v idejo kot odrešiteljico sveta."

"Ideal je mrtev," me šokira spoznanje. "Ta hiša iz kart se je torej podrla."

"Nad idejo razočaranemu intelektualcu je ideal postal 'norost'. Umetnost vidi kot terorizem. Idealista kot fundamentalista," me v zavest razumnikov, prisegajočih na vsevednost uporabnega znanja Univerze, potegne Anonymus.

“Upanje je v intelektualcu s ‘smrtjo’ ideala umrlo; in preostal mu je le ‘čist’ razum. Vera v znanost. Ateizem,” me vleče naprej v raziskovanje padca iluzij v človekovi glavi. V odmiranje sanj. “A danes, ko ekološke katastrofe in atomske vojne grozijo uničiti planet ob nemočnem pogledu znanosti?”

“Danes razumnim pada še vera v znanost kot odrešiteljico,” me ne razočara Anonymus. “Ne verjame razumnež več niti svojim izračunom. Boji se sanjati...”

Zaslutim grozo v srcu intelektualca, ko ga ob zid pritisne lastna logika...

“Dvom v lastno pamet,” potrdi moje opažanje Anonymus, “intelektualce potiska v paniko; in panika jim oži zavest v norost. **Dogaja se zato danes kriza identifikacije oziroma prenos zaupanja na svetovni ravni.**”

“Iz ene zablode na drugo zablodo?” zaslutim odgovor.

“Največkrat,” mi potrdi Anonymus. “Globalna, ekološka celostna logika najeda vse ožje identifikacije. Pod udarom ekološke zavesti poka ozkost egoistične logike kapitalizma. Raste odpor proti lovski logiki darvinizma, ki teži v sužnjelastništvo. Vse dosedanje identifikacije se dandanes sesuvajo. Pokajo družinske, državne in ideološke ter rasne, a tudi razumske sponse. Domišljjski zidovi v glavah ljudi razpadajo in mnogi so prestrašeni, osamljeni, zato se obnašajo agresivno in egoistično,” mi Anonymus razloži stanje in vzrok kaosa okoli mene.

“Identifikacija z delčkom,” nadaljuje Anonymus, “daje človeku lažni občutek, da ve, kdo je,” mi pojasni Anonymus. “Brez varnih poistovetenj posameznik ostaja sam, osamljen. Počuti se ‘ne-varen’ v širnem svetu, v kruti džungli, ogrožen od ‘grozečih’ sosedov,” se zagledam v stanje otroka, rojenega v imperialistično vzdušje volk/ovca. Vidim ga, kako ga je vse bolj strah.

“Ne upa si ostati brez identifikacije. In ne upa zaupati,” zagledam njegovo nebogljenost.

“V pomanjkanju dokončnih odrešitev se vse večji del sveta naslanja le še na eno oporo varnosti – lastno denarnico,” mi pokaže ‘edino možno’ pot otroka v demokratični povzpetniški družbi, “in trenutnega partnerja. Denar je ljudem, odtujenim drug od drugega in od narave, postal edino sredstvo varnosti. Center pozornosti. Sedež srca,” je neizprosno Anonymus. “Križa zavesti v svetu se zato vse bolj pogloblja.”

Zalije me obup. Konec sveta.

“Vladavina denarja pomeni smrt srca,” me pretrese. Zasanja me v svet gospodarjev/plačancev/žrtev, svet agresije/bolečine, sovraštva/solza.

“Jaz tja nočem!” se slišim vreščati. “Kdo je tako nor, da nas tja tišči?”

“Tja, v neo-imperializem, med lovce na ‘bežeči kapital’, vas tišči inercija človeške norosti,” me iz groze zbudi Anonymus in pahne v novo grozo. “Nečlovečnost odnosa gospodar/suženj vztraja tudi v takoimenovanih demokracijah, kjer kaste niso več fiksne, kot so bile nekoč in kot so ‘neprobojne’ še vedno v Indiji, a še vedno obstajajo. Vendar, *‘berač lahko postane kralj’*, govori pravljica o demokraciji. Zato vsak otrok pleza in gradi ‘največjo piramido’. Novi faraoni si vedno znova gradijo nove piramide sužnje. In piramide se vojskujejo med seboj.”

“Zgodovina se ponavlja,” me pretrese dokončno spoznanje, “dokler zaničevanje/sovrašтво ne umre. Vse dokler se norost odnosa faraon/suženj iz družbe ne izgubi bo razredni boj, bodo revolucije, bo vojna.”

Zagledam sebe v tej gužvi.

“Vse dokler ukazujem/kaznujem in trdim, da vem, sem slep; in ne morem občutiti energij obdajajoče lepote. Vse dokler poslušam glas preteklosti, ne morem slišati prisotnega sveta...”

Zagledam se v povedano in prisluhnem...

“Bolniki z Lajevim/Napoleonskim kompleksom,” zaslišim spet Anonymusa, “ki se vidijo kot večpomembne od drugih,” mi Anonymus dviguje pritisk, “bi v ekološki, a tudi v humanistični družbi morali biti v norišnici, a dejansko jih vidiš na čelu narodov, armad, cerkva, bank in humanitarnih organizacij.”

Pogledam v zunanji svet. Vrže me v svet volitev in ekonomije, v svet zaničevanja/poveličevanja, posiljevanj, zatiranje, bolečin v odnosu vlada/ljudstvo. Zalije me morje krivičnih sodb in pričnem se utapljati v gnojnici nadutosti/prestrašenosti. Zgrabi me brezup zatrtih, sovraštvo izkoriščenih...

“A če pogledava kovanec z druge, prijetnejše strani,” me iz dreka človeških čustev in razumarstva potegne in v neomadeževan svet filozofije postavi spet Anonymus, “lahko opaziva, da brez krize, brez ‘nuje’ ljudje spijo v navadah in sanjajo. Zazibani v stoičnost. Udobje. In neprebujene, neustvarjalne jih v akcijo lahko prebudi le šok. Kriza. Bolečina.

Danes je kriza človekove zavesti na višku. Svetovni ‘bazen trpljenja’, morje bolečine in strahu v duši človeštva pljuska ob bregove. Strune so napete do konca. Kar je idealno za duhovni preskok človeka.”

“Evolucija človeka sili v nov korak,” pričnem spremljati Anonymusovo logiko.

“Trenutno živite v mogoče najbolj zanimivem zgodovinskem trenutku,” z resnim glasom poudari Anonymus, “v dogajanju dokončnega padca avtoritete in rojstva etične, brezrazredne družbe. Tiranu, prevzetnosti, vzvišenosti, kot tudi suženjstvu so ure štete.”

“Ne me basat, Anonymus. Poglej, kje živimo,” ne morem, da bi se ne uprl povedanemu. “Danes brez štemplja oholih avtoritet ne moreš več niti čez cesto. V pravniški državi je človek brez denarja pravno mrtev. Ukazi vzvišenih namreč prihajajo kot uzakonjene položnice. Ljudje smo sužnji...”

“Svet tiranov temelji na strahu, na laži, na skrivnosti - magiji,” mi opiše Anonymus temeljne kamne imperijev. “In razkrinkanje laži

ali 'skrivnosti' je včasih trajalo tisočletja, prav toliko kot civilizacije. Vsaka civilizacija do sedaj je trajala, dokler njihove zablode ni pometla nova. 'Novica', jedro vseh zablod sveta, je vsasih za pot do ušes posameznika včasih potrebovala leta, desetletja ali celo stoletja, tisočletja. A danes, v dobi ekološkega buma in vse hitrejšega prenosa informacije, je po celem svetu prisotna v trenutku nastajanja. Cel svet sliši Busha groziti svetu. Cel svet vidi Busha posiljevati 'manjvredne'. Cel svet sliši njegov egoizem. Zamik informacije, ki je bil vedno osnova dobička/prevare, čas laži se torej iz dneva v dan krajša; in današnji faraoni so zmedeni in obupani. Zato, kar nočejo postati podcenjenim enakovredni, postajajo vse bolj agresivni in streljajo z vsemi topovi in lažejo in zavajajo verniško ljudstvo. A laži se noge neizbežno vse bolj krajšajo. Današnji vladarji, nadzorniki, posredniki, trgovci z verigami in sužnji, izgubljajo moč."

"Bolj ko gospodje lažejo, hitreje jih 'raja' čita," se zagledam v neizbežen poraz laži, v konec dvoličnosti. "Bližamo se 'nulti točki'."

"Mediji," mi pokaže Anonymus na besedno vojno, "čeprav večina pod lupo oblasti, v vsakem trenutku sprti dokazujejo omejenost znanosti in egoizem ter dejansko nemoč verskih in političnih voditeljev, ki znajo le razdvojiti, skregati in potisniti ljudi v blato in v vojno, a celiti povzročene rane in vrniti mrtve otroke materam, tega ne znajo nikoli.

In internet vedno bolj povezuje ljudi neposredno - brez posrednikov in nadzornikov in cenzorjev. In torej brez predsodkov in laži. Posameznik danes postaja človeštvo. Rojeva se humanizem po meri človečnosti. Človek vztopa v ekološko dobo."

"A iz strahu pred bližnjim padcem s trona, se pritisk tiranov na malega človeka danes še povečuje?" ne morem verjetu upornosti brezsrčja.

"Norci," mi zagotovi Anonymus, "ki se vidijo kot nadljudje, ukazujejo streljati na vse nepokorjene. Na koncu, pred svojim padcem, celo na lastne otroke. NA 'svoj' narod. In si izmišljajo zunanje, če pa teh ni, notranjega sovražnika, le da je ljudstvo strah. čim

bolj strah. Kajti le skupna psihoza pred SOvragom zbije vse bolj prestrašene egoiste v pohlevno grupo. In v stajo. V krave molznice ali pa v ubogljivo vojsko.”

“Da se generali lahko igrajo s svinčenimi vojaki in da trgovina s smrtjo in sužnji cveti?” začutim gnus in jezo v želodcu.

“Do kdaj?” začutim neobhodnost njihovega konca.

“Do nove vstaje v staji?” me provocira Anonymus.

“Kolikokrat še?” se ne morem ustaviti.

“Noben tiran ne more zaustaviti evolucije, lahko si s svojo brezobzirnostjo proti sebi zgradi le novo revolucijo,” me v histeriji zaustavi Anonymusov jasen glas, “kajti ves podcenjevani sloj danes dviguje glavo. Večina ljudi noče več slepo ubogati in slediti. Nihče noče več biti nič. Nihče noče več biti posiljevan in ropan,” mi vrača upanje Anonymus. “Vendar na veliko žalost zatirani iz ponižnosti večinoma skočijo v vzvišen napuh,” me zadane nov udarec v pleksus.

“Berač hoče postati kralj,” me razoroži opaženo dejstvo. Zagledam se v slovensko družbo. “V kraljevsko ošabnost je že preskočila večina Slovencev. Očitno ni rešitve. Krog se vrti...” me zalije žalost, opazujoč prehod iz enakovrednosti socializma v odnos gospod/sluga, dvoličnost, agresijo, o kateri poročajo dnevne novice.

“Vendar je tudi vse več osveščenih ljudi že ostalo brez lažnega občutka večvrednosti/manjvrednosti,” mi Anonymus spet vlije zdravilne kapljice upanja v uho. “Kritična masa ekološkega ozaveščenja narašča z jakostjo groženj ekskluzivistične svetovne smetane. Protestantski Danci so iz uporabe že vrgli ‘vikanje’, temeljni kamen krivičnega kastnega, spoštljivega odnosa v družbi.”

“A karieristi v Sloveniji ga ravno nanovo uvajajo?” me spreleti utrinek; in optimizem v meni pade na nulo.

“V zavesti ozaveščenega dela človeštva,” se ne zmeni za moje spremembe pritiska Anonymus, “odnos NADčlovek/podčlovek vse bolj zamira, zato se bogatim ekskluzivistom, ki razdvajajo družbo na pravico/dolžnost, toliko bolj meša. Kajti bolj ko se ‘mali ljudje’ duhovno

osamosvajajo in nočejo biti več lutke slepih avoritet – manipulatorjev in brezsrčnih nadzornikov, bolj vsi zaslepljeni z močjo in oblastjo, hočejo še naprej krasti rajo in vladati z ukazi. Zato tulijo vse glasneje, pritiskajo vse močnejše, zahtevajo vse bolj grozeče pokornost Sebi. Avtoriteti. In povečujejo nadzor nad ‘kriminalno rajo’.”

“A uporni otroci se avtoriteti očeta vse bolj upirajo,” mi je vse bolj jasen karmični krog bolečine, upora, bolečine, upora. In norost očeta.

“Res je. Svoboda je na pohodu,” me v vzdušje revolucije in evolucije potegne Anonymus, “in vse več otrok se osvobajajo spoštljivosti, pokornosti, manjvrednosti. In tudi nerealnega občutka večvrednosti. Vse bolj se ekološka ozaveščenost celote širi v vzdušje sveta in se kaže kot zarja na nebu. Toda,” začutim realna tla pod nogami, “‘normalni’, stoični ljudje, ujeti v navade, vzgojeni v spoštljivost in uboganje avtoritet ‘svete besede’ in ‘svete številke’, so vedno bolj zbegani in nebogljeni. Prestrašeni. Iščejo berglo in/ali krepelo, novo avtoriteto ali orožje, ali kar oboje, kajti strah panično išče varnost.”

“Ljudje, ki iščejo avtoriteto, ne iščejo svobode,” se zagledam v ugajaštvo in uklanjanje pripadnikov. “Iščejo varnost. Za občutek varnosti prodajo svojo svobodo. In se pustijo tlačiti...”

“Svet je nevaren toliko, kot se počutimo nevarni v sebi. Kolikor ne zaupamo. Občutka varnosti ne more zagotoviti nobena avtoriteta,” mi zagotovi Anonymus.

“Niti atomska bomba in vesoljski ščit,” se zagledam v paniko Busha.

“Avtoriteta predstavlja namreč edino nevarnost za varnost planeta,” mi potrdi Anonymus, “Avtoriteta vedno zahteva podrejenost. Uboganje. Sledenje. Avtoriteta zahteva od podrejenih toleranco, a sama ni uvidevna do nikogar. Posiljuje. Sili v podrejenost in omejuje svobodo. Vedno plodi strah/agresijo in ker jo je strah v skladu s svojim brezsrčjem, si za občutek varnosti gradi atomsko bombo.”

“Proti upornemu otroku?” me strese slutnja.

“Avtoriteta nenehno povzroča v otroku občutek ne-varnosti, strah. In plodi razredni boj med vsevednim očetom in učečim, inteligentnim otrokom. Avtoriteta je agresija očeta, ki ubija ustvarjalnost, samoiniciativo otroka in ljudstva; in preprečuje evolucijo.”

“Navidezno varnost,” me pretrese, “ki jo avtoriteta ‘daje’, ‘jmlje’ prestrašenemu otroku strah pred drugimi ogrožujočimi avtoritetami, saj mu daje navidezno samozavest privzete avtoritete,” mi je nenadoma jasno, odkod ‘potreba po oblasti’ v vseh nebogljenih in zakaj otroci govorijo: “Moj ati ima pa večjega kot tvoj.”

“V krizi identitete oziroma avtoritete,” nadaljuje Anonymus, “se mnogi bivši idealisti danes odvrtaajo od ‘človeške’ avtoritete, od ukaza, od ‘svete besede’; in se oklenejo odrešilnih števil ekonofov ter se obešajo vse bolj le na bančni račun. Postajajo verniki ‘čistega’ pozitivističnega razuma. Tiščijo v rakavost ateističnega liberalizma, a za svoj ‘duhovni blagor’ in ‘mirno vest’ se oklenejo vsakega in navdušujejo nad vsakim sebe-ponujajočim gurujem, ki slučajno pride mimo in jim karkoli lepega ponudi ter nazaj uspava njihov pravkar prebujeni strah. Le da se jim ni treba soočiti s seboj in svetom, ter prevzeti odgovornosti za svoja dejanja.”

“Zato cveti toliko starih in novodobnih gurujev,” me pretrese spoznanje in mi razloži fenomen New Agea.

“A druga polovica maloprej oprtih na razum in na znanje, sedaj, ob padcu iluzije v vsevednost znanosti, panično skače nazaj v nek-daj že prekleto, zato se pojavljajo tudi karikature vseh karizmatičnih voditeljev zgodovine in se prebuja in dviguje neo-fašizem, neokomunizem, neo-nacizem, neo-katolicizem, neo-carizem, neo-SSovraštva.”

Zgrabi me reka sovraštva, agresije, strahu, bolečine, ki obliva naš planet in ki se zbira za barikadami teh ekskluzivističnih -izmov, da plane v medsebojno klanje.

“Zakaj?” me raznese vprašanje. “Zakaj toliko ščitov in praporov in mečev?”

“Otrok je rojen v obstoječo državo, v uveljavljeno religijo, v moralo lokalne družbe, v družino,” me zvleče v razlago Anonymus. “In vsaki lokalni mlaki po ena žaba govori drugačno ‘edino resnico’ in dviguje pest ob drugi zastavi. Navleče se torej zaupljivi otrok identifikacij, relikvij in resnic in strahov in sovražtev, ki betonirajo vzdušje določene družbe. Med Talibani je otrok vzgojen lahko edino le v Talibana, v Srbiji v srbsko junaško moralo in v Sloveniji v moraš/ne smeš slovenskega vse bolj povzpnetega okolja. Toda vsa ta ‘obvezna’ obnašanja so mu vsiljena in vsa so lokalno omejena.”

“In ožje so te identifikacije, bolj otroka stiska,” mi v spomin udarijo bolečine ob ‘prešanju’ mojih možganov.

“Vsak otrok čuti svoje telo in je poistoveten s seboj oziroma z bolečino/ugodjem telesa in z lakoto/sitostjo duše. Ta identifikacija je naravna in edino vodilo otroku na začetku njegove poti, a vsakega posameznika obdajajo kot čebuljni listi ‘zunanji’ identifikacijski obroči. In vsak ‘duhovni’ krog je širši. In vsak krog je slep za preostalo.

Predpostavljanje sebe pred druge, narcizem prepreči obzirnost do družine, države, religije, saj lakota po osebni moči in lastnem bogastvu ukrade in si podredi tako dušo kot telo egocentrika. Ujame razum in srce. Naravne povezanosti z okolico, s sabo, s celoto ni več. Tako duša kot telo postaneta suženj Ega – strahu. In strah zbeži v željo. In želja postane gospodar dejanja in meter za dobro/slabo. Želja postane cilj in lovec lutka plena.”

“A čaščenje lastne družine?” me vrže v osnovno celico človeštva.

“Ko kradeš zunaj in nosiš domov?” mi z vprašanjem odgovori Anonymus o osnovni ‘celici zla’, kot družino vidijo nekateri.

“Pripadnost družini,” mi pojasnuje Anonymus, “krvna zaveza zapira v ekskluzivistično mafijsko logiko, ki diktira vojno z vse-sosestvom. S sosedom, z državo, s cerkvijo, z Nubami, s Čečeni...”

“Družina proti celemu svetu?” me šokira ozkost družinskih plotov.

A Anonymus sledi le svoji misli: “Poistovetenje s cehom zapira ‘štemplane’ v ekskluzivistični kastni sistem, v hierarhijo, ki blokira

pravični pretok denarja, energije, krvi, hrane in ustvari nikoli pravično kastno družbo svinjsko bogatih štemplarjev/ golorokega izstradanega delavstva.”

“Slovenska družba, kakršno smo si volili,” me strese vpogled.

“Ta krivičnost razumnikov,” mi zagotovi Anonymus, “je osnovni greh kralja Davida, prvega poljedelca, ki od vedno vodi v upor ponižanih delavcev, v razredni boj in v revolucijo,” mi neizpodbitno dejstvo pokaže Anonymus; in nadaljuje. “Poistovetenje z državnim ozemljem ali/in z jezikom naroda jemlje moč nadnacionalni cerkvi, saj vodi v nacizme in mednacionalne vojne navkljub isti religiji. In slabi družino, saj družinski člani podredijo družinsko srečo potrebam države.

Poistovetenje z religijo sesuva tako državo kot narod, saj se religije širijo preko državnih in jezikovnih plotov in rušijo nacionalno identifikacijo. Zdravijo ‘preobčutljivost’ na zastavo in dom. A ker je, razen v padajočih komunizmih, kjer se mešata ateizem in teizem, vera običajno posledica družinskega pogojenja, cerkev povsod glasno zagovarja številčno družino.”

“Krščanstvo naj bi pobatilo vse ljudi in izničilo egoizem, a tudi vsezaprtnost družine, porušilo meje držav in zbratilo narode in izenačilo pomembnost cehov?” me preseneti Jezusova vizija in izvor energije, s katero je spreminjal svet.

“A ‘bratje v Kristusu?’” me strese in ustavi Anonymusovo vprašanje. “Poglej njegove samozvane učence. Na Hrvaškem katoličan blagoslavlja svoje otroke, ko gredo pobijati Srbe in obratno; in oboji blagoslovijo uboj muslimana v Bosni. Družine, cehi in narodi se pobijajo med seboj v imenu istega boga. In trdijo, da so kristjani. In da vedo, kaj je ljubezen. Govorijo resnico?”

V meni nabira jeza.

“Resnica je,” me obmolkne Anonymus v opazovanje, “da vse lokalne identifikacije zapirajo ljudi v ‘kokone brezobčutja’ in povzročajo nezaupanje in sovraštvo do ‘nenašega’. Zato se razum

otroka sicer oklepa obstoječih navidezno-varnih plotov materialnega sveta ali vsiljenih duhovnih plotov očeta, toda univerzalna duša otroka, napolnjena z božjo etiko in brezmejno širino, se brani vseh vsiljenih omejenosti. Vseh sovraštev in strahov. Zato nenehno teži k svobodi, k univerzalnosti, k izgubi vseh vsiljenih lokalnih zablod. Kot tudi prostovoljnih navijaštev, saj so dejansko vse ozkosti le beg iz osamljenosti in zagrenjenosti v skupinsko agresijo.”

Pogled na nogometni stadion mi priča o resničnosti povedanega. Zasmilijo se mi vsi navijači. Iščejo ljubezen, kjer je ni.

“Odrasli svet je svet pohlepnih lokalnih moralistov in navijačev; in zato svet nezaupanja,” mi slabe novice naprej trosi Anonymus, “Vsaka otroška duša pa išče svet zaupanja brez *‘Moraš!’* in nadzora, saj le tam lahko cveti etika, občutljiva umetnost in zdravo obzirno sodelovanje. Sožitje. Vsak človek, zavestno ali nezavedno, teži k svobodi oziroma sožitju. K božanski zavesti – biti brez lokalnih poistovetenj ob istočasnem poistovetenju z vsem. Razpršen povsod in vseprisoten.”

“A svet je danes sestavljen iz izključujočih piramid in zakrknjenih individualcev,” me strese realno stanje sveta. “In slehernik danes sam osamljen, z denarnico v roki, na poti v srečo, kot Parsifal, išče sveti gral. Ljubezen. Svobodo. Modrost.”

“In ‘odrešilni’ cilj pred njim mu ne dovoli videti nobene ponujene mu roke?” me vpraša Anonymus. “Kaj pred človekom in človeštvom torej ne stoji le ena naloga – sprememba naravnosti?”

Vprašanje zavrti vame.

“Da se o opisu našega sveta še enkrat vprašamo?” me požgečka logika. “Da preverimo Darwina. Da brezobzirni kot smo, v obzir in upoštevanje vzamemo tudi kamen, rožo, kravo, veverico, sočloveka, veselje in njegovega kiparja oziroma kiparko? In poljubimo spečo Trnuljčico Zemljo, prekleto v brezdušje?” se mi zasveti izhod iz krize.

“Le filozofija?” me zbode Anonymus. “Lepa pravljica?”

Razum proti čustvom? Kaj pa srce?

“Sedaj se spoprimuma z nasledjim psihološkim presekom skozi človekovo zavest,” me povabi Anonymus. “Borba med čustvi in razumom navidezno simbolizira dandanašnje dogajanje. Iz tega zmedenega duhovnega stanja današnjega človeka in družbe je, po videnjih prerokov, možen le en izhod – potom razuma. Morale. Le hladni, nečustveni Noe, trdi Biblija, nedvomno verujoč v zapovedi Boga in upoštevajoč dobro/slabo, naj bi izmed vseh grešnikov edini ubogal pravo pot, se odvrnil od minulega, od čustev, zbral z znanstveno natančnostjo racionalista dobra semena sveta, jih naložil na ladjo in preživel pogubo v močvirju razburkanih čustev, v strasteh, ki topijo moč razuma in občutljivost srca, ter ju oba spreminjajo v ujetnika preteklosti.”

“Pokornost logiki razuma naj bi odrešila človeka pogubne slepote srca in ga rešila iz podložnosti strastem – čustvom? Je to sploh mogoče?” me spreleti dvom. “Že Mojzes je povedal ‘metodo’ oziroma razumski sistem oziroma logiko: *‘Ne ubijaj! Ne kradi! Ne laži!’*, pa svet stoji pred novo svetovno vojno.”

“Je ljubezen moč zapovedati?” me v opazovanje reši Anonymus. “Je moč koga v svobodo prisiliti s puško? Pojesti zadnjega ljudožerca? Je moč zaljubljenemu kaj dopovedati in prepovedati?”

Vprašanja me vzbudijo in mi usmerijo pozornost.

“Materjalistični zahod,” me v raziskovanje odpelje Anonymus, “vidi človeka kot enojno bitje, le-materjalno, razumsko bitje, saj uporabna znanost duhovnosti ne prizna. A vse religije človeka vidijo kot dvojno bitje, duhovno (dobro?) in telesno (slabo?), razpeto na križ med razum (dobro?) in čustva (slabo?),” se Anonymus za hip ustavi, da poudari zmedo. “A le zato, ker ne ločijo med čustvi in občutki. Med preteklostjo in sedanostjo. Kajti ko prisotnost, ki je

živa, ločimo od preteklosti, ki je neprisotna, mrtva, lahko človeka dejansko opazimo kot trojno bitje - **razumsko, čustveno in občutljivo bitje**. Mišljenje in akcijo mu lahko zaukazuje želodec, ki živi za prihodnost, ali jetra, ki premlevajo preteklost, ali srce, ki živi v sedanjosti in večnosti.”

“In isti prizor vsak med njimi dojame drugače?” mi radovednost najde vprašanje.

“Kravo vidi razum kot šnicelj, čustveno bitje jo doživlja kot strah/grožnja, a srce jo vidi kot božansko energijo, kot živo bitje, ki ji ugaja nežnost in se boji palice. Ki trpi lakoto in napoji telička.”

Počasi mi postaja vse bolj jasno.

“Oglejva si najprej razum,” me povabi Anonymus. “Kot pri živalih nos, oči in-ali ušesa, razum človeku nenehno išče varno pot do cilja - polne kašče. Srečo načrtuje in življenje pričakuje razum jutri in bodoča varnost mu je pomembnejša od sedaj obdajajoče lepote. Zato sedanjost neprestano žrtvuje na oltarju prihodnosti. Ko sledi načrtu, ko išče hrano, dobiček, nebesa, boga ali odrešenje zase, razumar ‘sedaj’ ne sme biti občutljiv do cilju škodljivih ‘sovražnikov’, ali ne? Vsak načrt ga torej napravi brezčutnega in krutega do vsega načrtu škodljivega, kajti dobička ni, če si občutljiv in sobitja ne moreš ubiti ali izkoristiti.”

“Še sadjar mora zatrei voluharja, ki mu žre jablane, če hoče obrati jabolka,” me preseneti. “Tako, ko nekaj hočeš zase, se ti svet postavi ‘počez’.”

“Oba torej,” me usmeri Anonymusov glas, “tako zamerljiva jetra kot dobro srce, bogato žetev načrtujočemu vedno pomeni slab biznis in dvomljivo prihodnost.”

“Torej tudi poljedelec, ubijajoč, kar je pridelku škodljivo, deluje proti logiki setve in žetve?” se zamislim v razliko med teorijo/prakso in v možnost...

A Anonymus me vleče naprej.

“Racionalistični kartezijanec,” me potegne v razlago, “prezira zavajajoča čustva in zatira občutljivo srce. Išoč nebesa le v jutrišnjem

dnevu, 'pozitivističen' razum prezira prisotno; in je slep tako za bolečino kot za lepoto okolja. Lepoto vidi kot uporabno njivo. Igra boga na poti do 'svojega' cilja, išoč svetil gral – srce in lepoto – a šele jutri. A večni 'ta trenutek', v katerem večno živi, razumar doživlja kot večno trpljenje v čakanju na jutrišnjo izpolnitev sanj."

"In kadar razum zalijejo čustva?" me vleče naprej. "Kadar nam gre kdo na jetra?"

"Kadar recimo od ponižanja jezno tolčeš," mi pojasni Anonymus, "ali ko iz sovraštva ali pohlepa hladnokrvno ubijaš, tedaj nisi ravno občutljiv in usmiljen do objekta sovraštva – žrtve, ali ne? In prav gotovo v stanju jeze ali sovraštva nisi razumen. Ko danes vidiš nekoga, ki te je bil zjezal včeraj? Te spomin ne vrže spet 'nazaj' v včerajšnjo jezo? In kadar si jezen, ali ne jeziš naprej tudi druge?" me bombardira Anonymus z vprašanji.

Zagledam jezo, kako skače s človeka na človeka kot bolha. Kako človek v jezi ruši, kar je z razumom zgradil. Kako razum pohlepno seka deževni gozd.

"Čustva," me Anonymus odnese s sabo, "kadar prevladajo razumsko, moralno zavoro, planejo čez plot razumnega, strogo blagostanju koristnega. Ukradejo razum in zaslužnijo srce, saj kadar prevlada sovraštvo, nam razum napleta maščevanje in srce hrepeni po smrti, ali ne? In prestrašeno srce gradi le obzidja in orožje za svojo varnost. In v pohlep uklenjeno srce ubija za zlato ali za moč ali za slavo."

Opazujem, kako nam čustva ukradejo objektivno razsodnost in hkrati preprečijo občutenje trenutne lepote življenja ter nas vodijo po včerajšnjih poteh, po živalskih sledih. Zagledam se v padec karakterja, padec človečnosti ljudi pod vplivom strahu, pohlepa, sovraštva.

"Organizirane religije," mi razlaga naprej Anonymus, "vse temeljijo na čustvih. Na strahu, na čaščenju/strahospoštovanju, na sovraštvu, na vzvišenosti/ponižnosti in na 'svetem znanju'. Vsaka cerkvena piramida, prav tako država ali univerza ali Pentagon, zahteva ponižnost od 'ovc' in spoštljivost do sebe. Ugajaštvo vernikov. Razum vernikov je podrejen 'vzvišenim čustvom' in srce vernikov

žrtvuje za 'vzvišene' cilje. Materialna avtoriteta časti uspešnost, a duhovna tiranija časti lastno nasprotje - ljubeče, svobodno srce."

Zagledam mejo med dobrim/zlem. Svobodo/avtoriteto.

A Anonymus me ne čaka.

"Srce vernikov cerkva," me nosi s seboj z besedami, "je nevprašljivo vezano na relikvijo in delovanje jim dirigira pripadništvo avtoriteti. Govorijo o ljubezni, o estetiki in etiki, o vse-mogočnosti boga in potrebi po ponižnosti človeka. A sami niso ponižni. Še manj skromni. Vzvišeni nad 'heretiki', sovražijo vse nepripadnike, vse, ki se jim ne klanjajo. Oholo lastnim otrokom brezčutno postavljajo plotove - morale - in vsem upirajočim sekajo glave. A opaziš lahko, kako oboji, tako ateisti kot teisti brezsrčno vedno ubijajo za jasen cilj - za nebesa v prihodnosti. V imenu nečesa. V imenu Boga ali bogastva. Zdaj, v tem trenutku kradejo energijo sočloveku in ropajo so-naravo. Zdaj pridno zatirajo 'hudička' in čakajo Božička, da pride in naredi red, a ne vidijo, da 'zdaj' v svojih dejanjih tolčejo z lažno moralo po ustih radovednega, inteligentnega, dvomečega otroka in zapirajo pod grožnjo kazni še-neopredeljenega, nedolžnega otroka v obroč pripadnosti. V suženjstvo njihovi bogatosti. Njihovemu 'Reichu'."

Zasmilijo se mi otroci, ki se vraščajo v takšno morilsko družbo.

"In tretja, srednja pot?," se mi iz trilogije 'kraljev' nenadoma razjasni zadnja možnost, "Ko srce vodi razum in čustva izmrejo v grde pravljice?"

"Tretja pot," mi odkrije Anonymus, "je pot občutljivosti. Pot, ki jo človek od vedno išče. Pot srca. Pot svobode," zastane Anonymus in pusti besedi svoboda in srce zveneti. Pred menoj se sprehodijo skromni Mojzes, srčni Buda, pošteni Sokrat, ljubeči Jezus, razumevajoči Krishnamurti, miroljubni Gandhi, dobra mati Tereza, a Anonymus me ustavi.

"Občutljivost," me iz filma potegne Anonymusov glas, "srčnost pomeni neposredno zaznavanje energij obstoječega in obdrvečega sveta. Biti občutljiv pomeni preseči mejo izključujočega egoizma

(čustev/razuma), pomeni prenehanje poslušanja-uboganja spomina; in biti prisoten v prisotnem svetu. Prisluhniti dotiku in pokukati 'na ono stran'. Pustiti se očarati in ganiti ob lepoti stvarjenja. Zaznavati prisotno vzdušje – strah, želje, bolečine, vse bolezni kot tudi ljubezen in lepoto prisotnega sveta.”

“Srčnega človeka,” pogledam okoli sebe v prisotno družbo, “ki mu pogleda na svet ne moti egoistični izplen, zabetonirana predstava o svetu ali pripadnost kaki duhovni ozkosti, srečaš danes redko kot dragulj; in tako racionalist kot teist se posmehujeta njegovi dobroti in kličeta za naivneža.

A srce bije izven jutrišnjih ciljev in včerajšnjih strahov. Občutljivost pomeni prisotnost v obdajajočem, prisotnem, živem svetu, kjer se srečujeta trenutek in večnost. Občutljivost 'živi' le v trenutku dotika. Občutljivost je najlepša ženska lastnost in v razumsko-čustveni nerealnosti današnje dobe se zdi minimalno prisotna, kajti ukaz sveta so bili prevzeli mačisti in feministke.”

Pogled v realnost obdajajočega sveta me zgrozi in šokira.

“Zaradi diktature izplen lovečega razumarja,” mi pojasni Anonymus, “se grobo mačistično/feministično vzdušje in ženska občutljiva, umetniška, dobra duša, zasanjano občudujoča nekoristno lepoto, med seboj danes navidezno izključujeta.”

“Pa vendar sta le obe duši skupaj 1; in se zato tudi privlačita?” me sune spoznanje.

“Mačo v ateističnem, razumarskem svetu zato brez ženske ne more,” mi potrdi Anonymus, “in je brez nje nesrečen in tečen, a njegovo trdo srce ne pozna nežnosti, zato občutljivo 'blondinko' – njeno srčnost in naivno zaupljivost zasmehuje, kajti na žalost mačo časti le moč, razum in adrenalin – zmago/alkohol/strah. Grobost in samo-izbrano identifikacijo – npr. fuzbal. A skrivnostnosti žensk se vsak 'frajer' boji, kajti moti ga rahločutnost in uvidevnost ženske občutljive duše. Boji se v svetu, kjer je slabost hrana mrhovinarjem, biti prepoznan kot jokajoč, tolažbe in ljubezni išoč zavržen otrok. Zato se 'dela frajerja' in vsako žensko zato 'že vnaprej' in 'počez'

zaničuje in jo ponižuje in 'jemlje' le kot svojino. Občasno. Enostransko. Le ko njemu 'stopi'."

"Srce moški 'vidijo' drugače od žensk," me spreleti spoznanje vzroka vsega nerazumevanja med spoloma. "Mačo sanja junaško, a ženska nežno srce. Mačistist sanja zadovoljstvo. Moška duša sanja odpuščanje. Feministka sanja maščevanje. Ženska duša zaupa."

"Današnja družba je po en strani vse bolj razumarska," me presliči Anonymus, "ekonomistična, planerska, dobičkolovska, mačistična, a na drugi strani vse bolj in bolj tudi ekološko osveščena - ženska - umetniška. Toda razum še vedno vlada srcu. Moški še vedno podcenjuje žensko. Vladajoča znanost, ki časti neskončnost, a zagovarja, končnost, smrt, znano, ničlo (čim več ničel na bančnem računu), si je prisvojila resnico; in zato avtoritativno ne prizna ne umetnosti in ne boga. In ne ženske. Papagajski sistem šolanja proizvaja papagaje časteče papagaje in povzdiguje papagajstvo v nebo. Ustoličena statistika je postala največji blokator spremembe, zato je vsaka ženskost - umetnost, občutljivost, filozofija, radovedna želja po razvozlavljanju misterijev sveta dandanes na sramotilnem stebru.

A verniku velikih obstoječih religij," me v 'duhovni' svet potegne Anonymus, "sta tako srce kot razum podložna 'sveti besedi'. In ker so vse tri zapadne religije - judaizem, krščanstvo, islam - v sami osnovi mačistične, vsak Adamov potomec zato vse, kar je ženskega, 'pravično' podcenjuje in 'po božjih besedah pravično tiranizira', kaj ne? Obema mačotoma, tako teistu kot ateistu, je ženska le objekt, umetnost šara. Oba umiranje ustaljenega mačizma dojemata kot anarhijo. In umetnost ter otroke kot napad nase."

"Alternativa?" zaslišim svoj klic po izhodu iz zmede čustev in razuma.

"Otrok je v svetu, razpetem med razum in čustva ne vidi in ne zna," mi upanje vzame Anonymus. "Pot srca mu je že od rojstva naprej prepovedana. Ne sme biti mehak in občutljiv umetnik. Ne sme jokati. Niti deklica v današnji mačistični družbi ne sme kazati solz. Sprejeti mora dejstvo, da je bambi zrezek."

Opazujem, kako družba otroka nemilostno gnete v trdosrčno krutost lovsko-trgovske, ekonomistično/pravniške diktature.

“Zato pozabi otrok, kaj je odkritosrčnost in kaj pomeni brezgrešen dotik,” mi namigne Anonymus.

Zgrozim se.

“Družba naredi vse, da ubije otrokovo srce in mu oko usmeri v izplen,” me ukoplje zaprepadenost.

“Dovoljeno je otroku postati le čustven vernik, lovec na boga – teist, ki poistoveten s čaščenem templjem svojo krutost in dvoličnost opravičuje z zavezanostjo zavezi,” mi neusmiljena resnica v Anonymusovih besedah vedno bolj navija ušesa. “Druga možnost je hladnokrvni racionalist. Materialist. Ateist. Zavezan le sebi. Egoistični nadzornik na zemlji, v gradu, cerkvi, banki, univerzi. Lovec na bogastvo. A tretje možnosti – ne postati lovec ali živinorejec; temveč ostati etično, skromno, nevzvišeno-in-neponižno bitje – Ego1, tega nobena morala nobene družbe otroku nikjer ne dopušča.”

“Vse avtoritete in verniki avtoritete živijo v namišljenem svetu avtoriteta/bebec, zato od ‘bebcov’ zahtevajo priklon,” se mi razkrije vzrok vseh revolucij, vzrok razrednega boja in upora pubertetnikov, ki traja že tisočletja, “zato brezčutno režejo neponižnim otrokom glave. Razen njihove vzvišene glave, ki se sama sebi zdi od boga poslana in zato ‘sveta’, so jim vse druge manjvredne.”

“In ko otrok vpraša ‘zakaj?’” me sesuje groza. “Jih dobiva po ustih vse dokler ne utihne, skloni glavo, preneha spraševati in slepo prične slediti tropu prestrašenih ugajačev in slepih navijačev. Ali pa se upre norosti. In posledica? Družba ga izloči kot kužnega.”

Zagrne me konec sveta.

“Sanje staršev otroku vzamejo svobodo, pohodijo otrokov talent v blato,” me zgrozi resnica, “in otroka peljejo na fronto.”

“Sanjajo jih ‘normalni’ starši,” mi Anonymus pokaže starševski pogled, “svoje otroke že na visokih položajih, pomembne; in zato ne opazijo, kako usmerjanje otroka v ozkost navijaštva, v dvoličnost in tekmovalnost, otroka sili v samozatajitev in v obup. Ne opazijo,

da ravno njihova visoka pričakovanja ubijajo otrokovo samosvojost in ustvarjalnost. Družba in družina je bila sprogramirala in danes serijsko, po tekočem traku 'kodira', klonira svoje otroke v rakav vzorec - v agresivno, povzpetho, ugajashko prevzetnost ob istočasni suženjski ubogljivosti in odvisnosti."

"Od koga?" me strese. "Očetovega trepljanja po rami?"

"Staršev jasno ne moreš razočarati, mar ne?" me izzove Anonymus. "Ne moreš jih nejemati resno."

Opazujem, kako starševske zahteve in kazni - odrekanje pozornosti in upoštevanja - zatirajo otrokov talent, nažirajo samosvojost in samozavest. Kako starševsko čustveno izkoriščanje otroka kvari v dvoličnost, skrivaštvo, upor.

"Starši sami ubijejo tako talent kot samozavest kot tudi srce lastnih otrok," ne morem verjeti svojim očem.

"Zato otroci dejansko nočejo tja, kamor jih usmerjajo starši. Ne želijo si krutosti. Nočejo tekmovati. Nočejo premagovati in podrepati. Želijo si po svoje. Slediti svojim talentom. Srcu," zastane Anonymus; in nadaljuje: "a ne vidijo poti. Že so pogojeni v vstajanje na himno in na skok ob žvenketu denarja. Svet že gledajo skozi želodec in skozi jetra staršev."

"**A pot srca je od vseh povzpethnih staršev prekleto,**" me sesuje spoznanje. "Ne sme biti nežen."

Zaboli me pri srcu. Ne morem verjeti.

"Obeti prihodnosti so res zelo slabi," mi pritrdi Anonymus. "In zato je soočenje z dejstvi neizbežno."

Zagledam se v predstoječe.

"Bo v tej svetovni krizi zavesti, sredi katere smo se znašli vsi ljudje - odrasli in otroci sveta, preživelo neujeto srce, brezrčni razumar ali ozkosrčni vernik?" se mi pokažejo trije izhodi.

"Obe zadnji varianti pomenita človeštvu smrt," mi zagotovi Anonymus. "Pomenita teror razuma ali teror strahu. Teror dobička ali verskega ekstremizma."

Zgrozím se. Pred seboj zagledam dve poti, ki vodita v propad. A sam nočem tja.

“Če kot človeštvo res nočete narediti samomora,” zaslišim Anonymusov odrešujoči glas, “je nujno javno in glasno bobu reči BOB, stopiti skupaj in iz vseh grl osveščenega dela sveta opomniti najmočnejšega roparja, kralja živali, ‘škilastega’ leva, ki dviga glavo in se pripravlja na morijo. Mačistična Amerika je namreč spremenila ustavo in vojska je dobila ‘licence to kill the wolf’ brez sodnega procesa. Ameriška vojska je torej, kot nekoč kraljevi rabelj ali papeževa sveta inkvizicija, dobila pravico, da vse sumljive, vse, ki niso 100% za Busha, izniči.”

“Ameriški marinec ima pravico posilstva povsod po svetu. In žrtev se ne sme niti pritožiti,” zaslišim groziti Busha. “In kdor ni naš suženj, je kriv.”

Stresem se.

“Ameriko je po WTC-ju zapustil razum,” mi pojasni Anonymus. “Razumskega Američana, normalno zvito in kruto iščočega varnost le v dobičku zase, so zameglila čustva jeze, sovraštva, strahu. Solze žalosti se spreminjajo v hrumečo reko uničujočih čustev. In kadar si jezen, ne gledaš, kam padajo bombe.”

“Teroristična akcija je razum, ki vedno le gradi, podredila čustvom, ki vedno rušijo,” me šokira ameriška realnost. “Bog, odpusti jim, saj ne vedo...” se mi pripelje misel, ko opazujem kako se vojaški del proračuna dviguje v nebo. Kako cela Amerika gradi orožje in si gradi bunker varnosti.

“Bushu ‘operacija WTC’, kot nekoč Hitlerju požig ‘reichstaga’, omogoča zaustaviti recesijo in z naborom v vojaške projekte zmanjšati brezposelnost. In ameriški državljani z delnicami v vojni industriji in farmaciji spet bogatijo.”

“Kot je z orožjem obogatela in propadla Nemčija?” me vrže v zgodovino. “Kot je bogatelo s prodajo orožja minojsko kraljestvo. In propadlo pod prodanimi meči? Se bliža nova Atlantida?” me zaskrbi norost. “Ameriška realnost...”

“Poglejva si ameriško realnost,” me v Ameriko povabi Anonymus. “Tradicionalno jedro ameriške družbe predstavljajo pred lakoto bežeči in o bogastvu sanjajoči avanturisti – ekonomska migracija. In pred moralističnimi tlačitelji Evrope bežeči nepokorljivi ‘heretiki’ – versko/politična migracija, ki so se bili z begom v Kolumbovo deželo izognili papeški garmadi ali kraljevi ječi. Vsi ti samozavestni uporniki so bili prekleli ukaz oblastnikov in se odrekli davku, ki ga brezsrčno zahtevata križ in meč že celo zgodovino; in odšli v Ameriko.”

“Uprli so se potrpežljivosti in si, sanjajoč svobodo netlačenosti in bogastvo, vzeli svobodo,” se zagledam v prihod Evropejcev v Ameriko – obljubljeni deželo.

“Toda svoboda brez ljubezni je nasilje,” me posvari Anonymus. “Pohlepni po svobodi, so reveži Evrope posilili deželo indijancev in si prisvojili vso njeno zemljo. Sprejeli so zakon džungle – *‘Kar ujameš, je tvoj plen. Kar lahko braniš, je tvoje ozemlje.’* – za vesoljni zakon, pobili indijance in bufale; in pozabili na božji zakon setve in žetve. Napisali so demokratično ustavo, a uzakonili so pohlep. Krščanski vrednoti ljubezen in pravičnost sta se zato izgubili iz sanj in dejanj ameriških liberalcev. Na grškem posestniškem in rimskem plenilskem pravu so Američani zgradili ‘pravno svobodo’ brezsrčnim lovcem na bogastvo. Sprejeli so za svoje simbole leva ter orla, predatorska gospodarja neba in zemlje, a Jezusova ovca je postala spet plen vsakomur. Kajti tako kot stari Grki, tudi Američani častijo olimpijsko zmagovalno baklo, in kot nekoč kruti Rim, častijo premagovanje strahu – junaštvo. Vsa zapadna samozavest temelji na čaščenju zmage in ulova oziroma na uspešnosti.”

“A uspešnost na levji brezsrčnosti,” se z grenkobo zazrem v center uspešnosti.

“Amerika,” se ne zmeni zame Anonymus, “podaljšek Charlesove Anglije, se je razvila v višek darvinizma s svojo džungeljsko svobodo. V višek lovstva. Junaštva/prestrašenosti. Amerika temelji na kruti povzpetniški morali, vampirski logiki – logiki osvajalskega raka.

Za Pentagon *'To heal is to kill. To kill is to live'*. Zato jim nikoli ni dovolj varnosti – orožja in bogastva. Požrešnost je v darvinizmu postala merilo za človeka.”

Zagledam se v neverjetno ‘postavnost’ ameriških debeluhov in v občudovanje debelosti v zadnjem času, ko ‘miss piggy’ v deželi svobode postaja normalnost, če ne že merilo ženskega sveta.

“Razžirajočo luknjo osamljenosti duše poskuša zahodna pamet zapolniti s hrano,” se mi zasmilijo debeluhi, simptom osamljenosti egoistične družbe. “A drugi z denarjem,” se zagledam v pravljlično bogate, ki revežu ne odstopijo niti drobtine.

Požrešnost osamljenih me prične vleči vase...

“Takšno, prestrašeno, požrešno vzdušje je vzdušje ameriške svobode, prihajajoče v Slovenijo iz ameriškega sna, ali ne?” me vpraša Anonymus in mi pozornost obrne domov.

Zazebe me v dno duše.

“Kajti brezsrčje vedno oddaja ‘hlad’,” mi pojasni Anonymus, “ki v okolici vzbuja vzdušje nelagodja. Strahu. Prestrašenost. In nalezli ste se Slovenci že strahu in brezdušja zahoda. Postajate prestrašeni predatorji, osamljeni kavboji, ki ne ubijajo le lakote oziroma ‘hrane’, temveč v težnji po bogastvu in moči pobijejo vse buffale. Egoistično izcuzajo vse koristno in pobijejo vse, ne le dejanske, temveč tudi vse možne škodljivce. Kot Aleksander v Tebah. Pobiti vse, kar bi mogoče lahko kdajkoli škodilo naši ‘sanji’...”

“Tudi še nedolžne otroke?” se zgrozim. “Ali za našo civilizacijo res ne bo stal več kamen na kamnu?”

Pred menoj se odpre propad. Zagledam sliko. Na začetku Rima stojita otroka ulice. Brez staršev. S CocaColo in Big Macom ter šnelfajerco. Gledališča zamirajo in olimpijske igre se selijo v gladiatorске arene.

“Se res bliža Rim?” me strese.

Američani glasujejo za linč!

Minojci so bili nekoč spoznali skrivnost bronca, a čistili so le zlato. Izdelovali in prodajali so 'skrivnostno' orožje lovcem Mikencem v zameno za zlato. Iz pohlepa so oborožili sovražnika nesluteč, da so oborožili svojega rablja. Ali niso naredili samomor iz zasede?

Ko so Perzijci ogrožali atensko demokracijo, so prestrašeni Atenci volili zvitost Temistokla za svojega vodnika in slabotnejši grški David je premagal perzijskega Goljata. Desetkrat močnejšo vojsko kralja Kserksa. Ubrani so Atenci pravico soodločanja - demokracijo. Po zmagi so pričeli občudovati svoje dejanje in najbolj ponosen Atenec Periklej je bil izbran, da zgradi 'božansko' Akropolo in božanskost Aten pokaže vsemu svetu. Toda Atenci so se 'navadili' zmagovati in zmagovanje jim je postalo všeč. Počutili so se nepremagljive. Boginji zmage Ateni Nike, ki s svojimi krili preletava v vojni z ene strani k drugi, so posekali krila. Da bi za vedno ostala pri njih. Hoteli so zmagovati še naprej. Vedno. Iz samozavesti svobodnega bitja so padli preko ponosa v oholost, arogantnost, agresijo. Občudujoč zmago in zmagovalce, so obsodili na smrt pravičnega, krepostnega, mir iščočega Sokrata; in si za vodiča v nadvlado nad svetom izvolili trikratnega olimpijskega zmagovalca Alkibiadesa. Vajen zmagovati, je Alkibiades Atence popeljal nad Sicilijo, v napad in ...kako poučno ...v propad. Atenci so izgubili svobodo.

“Že ko je Nato kot svetovni policaj nedavno z bombami zasipaval Beograd,” me v balkanski kotel popelje Anonymus, “preračunljivi jenkiji niso zmogli čisto dojeti, ko so čustveni Srbi, prezirajoč smrt in strah, ‘svobodno’ prepevali in žurirali na rock koncertih sredi eksplozij. Prav kot so bili nenasilni prakristjani nekoč v Neronovem Rimu zamaknjeno prepevali himne življenju, umirajoč med zobmi prestradanih levov.

Američani in Evropa je bila presenečena: ‘Kaj se dogaja?’”

Iz spomina se pred menoj prikažejo žurerji na mostovih Donave, plesoči med Natovimi eksplozijami...

“Preračunljivi Razum, ki zase vedno misli, da je vseveden,” me z raranja in iz vojne v raziskovanje delovanja človekove zavesti potegne Anonymus, “je bil v teoriji spoznal vodljivost prestrašenih, norost jeznih in grozovitost sovražecih, zato zaničuje vsa čustva in jih ‘v sebi’ nenehno zatira. Prevzet nad svojim ‘obvladovanjem čustev’, vsak razumnež zato preobčutljivost čustev kot tudi ozkosrčnost zaljubljenosti podcenjuje in jih do prepozno nikdar ne jemlje resno. To je razlog, zakaj je izplen iščoče ohole Jenkije, kot tudi razumarsko prestrašeno Evropo, že srbsko velikosrbsko srce nenehno presenečalo. Ni jim bilo jasno, brezsrčnim sužnjem kapitala, da rojen junak vedno in povsod izziva smrt in razkazuje junaško srčnost, da ga bojišče mami in da za dokaz ‘jajc’ izkoristi vsako priliko, a fučka mu se, kar edino zanima kapitalista, denar.

Toda samomorilska akcija teroristov na WTC je Ameriko pretresla. Vzela Američanom dih in možgane.”

Zazrem se v porast ‘negativnih’ čustev v Ameriki. Strah, jeza, sovraštvo eskalirajo v nebo. V paniko.

“Kaj storiti?” jih vidim spraševati. “Samomor v imenu Amerike?”

“Ni prav dosti takih možakarjev v Ameriki,” mi odgovori Anonymus, “razen v holivudskih filmih.” In nadaljuje: “Amerika je izgubila nadzor in padla v paniko. Nepopisen strah pred samomorilskimi heroji islama zato trenutno voli proste roke ameriški konjenici, da pobije vse ‘indijance’. Licenco, da izniči vso opozicijo.”

“Kar pomeni vsakogar,” me spreleti strah. “Mene. Tebe. Vsakogar Bushu sumljivega.”

“Tri četrte Američanov voli legalizacijo linča – kaže ‘public opinion’,” me z grozljivo statistiko zruka Anonymus.

“Bog pomagaj Ameriki, saj ne vedo...” me strese spoznanje njihove slepote in usmiljenje....

“Razum,” me sune Anonymus, “porivajoč razumnika po varni poti proti sitosti in obilju (?sreči?), je očitno padel v suženjstvo

rušilnih čustev strahu in sovraštva. Preračunljivi ameriški intelektuallec, normalno pehajoč se za varnost – varen denar v varnem sefu – in oprezajoč za izplenom, je očitno v šoku in pada v meglo jeze; in solze žalosti se zbirajo v reko gorečega maščevanja.”

“In ko si sovraštvo?” me strese.

“Tedaj jezen voliš linč, pljuvajoč na največji ponos demokracije – pravno varnost,” mi Anonymus razloži slepoto uničujočih čustev in vzrok za podporo Bushu v ZDA in po svetu. “Teroristična akcija je bila zmedla razumarsko Ameriko in jo porinila v brezno strahu. Izgubili so jenkiji samozavest in brezmejen občutek varnosti. Zato je njihovo srce padlo v past sovraštva. Ponos Amerike na svoj demokratični pravni sistem, kjer ima vsakdo pravico do odvetnika in zagovora na sodišču, je pohojen. Slogani kot *‘Kdor ni z nami, je proti nam!’*, ki jih Bush trosi po svetu, spominjajo, čeprav se sliši grozljivo, na *‘Deutschland Uber alles’*. Iste besede govorijo vsi posvetni in duhovni ekstremisti. Enak položaj ‘brezmadežnega ubijanja’ je imela papeška inkvizicija. In o možnih nedolžnih žrtvah tudi Bush govori: *‘Bog bo ločil dobre od grešnih!’* in se pripravlja na dokončen obračun s krivci in sumljivci.”

“Kakšne so njegove šanse?” me spreleti vprašanje.

“Suženjska, na silo vpoklicana vojska,” zaslišim Anonymusovo razlago, “kakršna je bila perzijska, avstro-ogrška konjenica ali jugoslovanska armada in kakršna je slovenska četica zasužnjenih otrok danes, vedno le ‘hvata krivine’ in čaka le na konec ‘zapora’ ter odhod domov. Njihov borbeni žar je le borba za preživetje in izog-nitev smrti. In plačanec pač hodi na siht, in se trudi preživeti, da potroši svojo plačo. Njegova identifikacija je denar in ne resnica ali pravica ali nedotakljivost države ali cerkve, v imenu katere sicer, kadar je v službi, ‘dobro’, strokovno mori...”

Dežela odprtega lova, Amerika, ima pred očmi le eno – izplen; in ameriški vojak, plačan profesionalni morilec, je junak le za denar. Junaštvo je njegov ideal, ne resničnost. Saj zahteva proste vikende. Brez plačila ne dela. Zastonj ne ubije. Zato se Rambo, ko posiljuje

svobodo v službi imperija, sicer bori z znanstveno natančnostjo in spretnostjo samuraja, a bori se s povsem drugim žarom, kot se bori borec za svobodo ali fanatik katerekoli 'edinoprave' vere?"

"A vernik?" me zanima delovanje vernikov.

"Zavezanec edinopravi veri, katera ponuja nebesa po smrti, se vojskuje tudi v spanju, kajti podaril je bil svoje srce 'višjemu cilju' od njegovega življenja prostovoljno ali nevede, preko 'edinoprave' vzgoje. Poglej kamikaze islama. Razstreliti sebe in umreti v 'akciji za boga' jim je, tako kot Špartancem umreti za suverenost države, najveličastnejše dejanje."

"Bogu predani' otroci-bombe so ideal vernih staršev," me strese. "Grozovito. In jappiji so ideal staršev zahodne darvinistične družbe."

Zaliva me obup.

"Toda borba za svobodo," me zagrne Anonymusov glas, "ima še večjo moč ob religiozne blaznosti. Nuja po netlačenosti v človekovi duši je posekala glave vsem tiranskim religijam in kraljestvom zgodovine. Neuklonljiva želja po svobodi preživi tudi kamikaze islama ali Japonske."

Resnica v povedanem mi da upanje.

"Amerika, dežela svobodnega lova na dobiček," me pelje naprej Anonymus, "ima le en cilj na vizirju - izplen. Brez dobička se Amerika ustavi. Prav tako plačani morilec brez plačila ne 'dela'. Njegova identifikacija je denar in ne kak zakon ali kaka 'sveta resnica', v imenu katere ubija."

"Drugачe bi ubijal tudi zastoj," zagledam razliko med 'profesionalcem' in vernikom ali oboroženim borcem za netlačenost.

"Zato niti prisiljeni v vojake," nadaljuje z logično razlago Anonymus, "niti plačani morilci dolgoročno nikjer ne morejo zmagati. Niti proti vernikom. Še manj proti borcem za netlačenost. Ne zaslužjene ne prodane duše nimajo življenske moči. Zaradi tega dejstva borba za sužnje dolgoročno nima 'energije preživetja' v primerjavi z razrednim bojem za netlačenost. Sužnji bodo nekoč svobodni, zgodba zgodovinskih uporov proti tiraniji nam priča o tem."

“Denar dolgoročno nima šans,” se razveselim. “Torej bo tudi Bush na dolgi rok s svojo politiko pogorel, kot je bil pogorel Hitler, Cezar, faraon, kajti denar nima srca in strah, razen v paniki, vedno zbeži.”

“Zatorej si raje poglejva, kaj je ‘srce’ problema,” se z menoj strinja Anonymus in preseneti z možnostjo: “Brezsrče?”

Obvisim v zraku...

“Liberalni razumar zahodne darvinistične izobrazbe nima srca,” mi še enkrat pojasni Anonymus, “živi le za dobiček oziroma izplen. A tudi konzervativni čustveni vernik vzhoda nima srca. Pol srca namreč časti poveličano predstavo, a druga polovica sovraži vse ‘nenaše’.”

“A to izgledata izbiri tega trenutka,” me strese ozkost izbire.

“Če nisi po moji meri, si preklet!” slišim prokrustovsko groziti Busha. In Talibani grozijo isto.

“Katera stran je ‘boljša’ izbira?” me grudi dvom. “Čudovita Amerika?”

“Poglejva,” me povabi Anonymus. “Drugo vojno so zmagali takoimenovani zavezniki, a takoj skregani za izplen tržišča, sta se rokefelterska Amerika in delavska Rusija šli vojno še naprej in vlagali v ljudem škodljivo. V orožje. V vojno.

Na drugi strani so vse poražene države agresorke po drugi vojni imele prepoved vlaganja v vojno industrijo; in vojaška Nemčija ter samurajska Japonska sta energijo ustvarjalnosti usmerili v človeku koristno in udobno. In vsi državljani so imeli delo. ‘Gastarbajterje’ so uvažali v Nemčijo iz celega sveta. Niso sicer izdelovali topov in raket in atomskih bomb, temveč herbije in honde in belo tehniko in blaupunkte in hitačije. In standard ljudi držav ‘luzerk’ se je bliskovito dvignil v svetovni vrh!”

“Kdor ne vlaga v vojno, tudi če zgubi bitko, zmaga v miru?” zagledam poanto Anonymusove zgodbe. “Kaj pa zmagovalci vojn?” me popade radovednost.

Opazujem. Jugoslavija je razpadla. Sovjetska zveza je razpadla.

“In Amerika?” se zagledam v največjo zmagovalko druge vojne.

“Amerika je konglomerat narodov,” se izogne neposrednemu odgovoru Anonymus in me popelje v zgodbo zgodovine, “ki so bili v valovih pribežali tja pred lakoto, iskat mir pred grešnimi papeži, pred oholimi tirani in/ali v želji po hitrem obogatitju. In čeprav so ZDA stare že stoletja, je bila to ‘od vedno’ le dežela individualcev, osamljenih kavbojev, poistovetenih s svojo denarnico in trenutnim projektom - biznisom in partnerji. A prijateljev Američan nima. Pozna le partnerje/konkurenco in tržišče, katerega dojema kot lovišče. Vsakdo se briga le zase in za svoj bančni račun. Zato je šele japonski napad na Pearl Harbour, od ameriškega predsednika Roosevelta odobren grozljiv masaker ameriške elitne mornarice in letalstva - ameriških otrok, ogrozil in razkačil vso ameriško javnost. Bolečina nad smrtjo cveta ameriške mladine se je sprevrgla v ‘veliko jezo’, ki je povzročila začasno amnezijo na brazgotine državljanske vojne ter demokrate, republikance - vse evropske izbeglice, vse ‘amerikance’ povezala v skupinsko srce - ameriški narod.

Amerika je postala suverena. Prvič dejansko povezana. Močna. ‘Res Public’ (not pub like). Vse razprtije, celo rasne, je zgladil skupni cilj. In zmaga ameriških črno/belih marincev nad tiranijo Hitlerja je v Američanih vzbudila ponos, toda premoč v orožju - atomska bomba - je bila ‘kaplja’ čez rob. Postali so prevzeti s ‘sabo’ - svojo močjo in zmagovanjem.”

“Novonastali ameriški narod borcev za ne-tiranijo se je sprevrgel v množico prevzetnih zmagovalcev - v ohole jenkije,” me strese vpogled. “In Pentagon je, kot Atenci pod Alkibiadesom, pričel zahtevati nove zmage in razvijal naprej ?boljše? igrčke za morjenje.”

Zazrem se v krog ponavljanja napak v zgodovinski zgodbi.

“Eden od razlogov, da se zgodovina vojn ne more končati,” me v jedro problema potegne Anonymus, “je problem ‘izumrtja’ generalskih stolčkov. Kajti na koncu vsake vojne zmagovalec, poln prevzetosti s seboj in poln orožja, ne zna položiti orožja v prah še sam in prenehati sovražno gledati v svet. In za zasluge zahteva dosmrtno sluge. Čast in slavo. In hoče nove medalje. Več slave.”

“Novo vojno?” me šokira lastno odkritje.

“Spoprimuma se torej z navidezno nepomembnim,” me drži v prisluhnenju Anonymus, “a dejansko enim najtrših orehom družbe – služba generala je braniti zunanje meje pred zunanjim sovragom, ali ne? Za notranji kriminal poskrbi policija. Torej brez zunanjega sovražnika general nima opravičila za obstoj?” me z vprašanjem usmeri v opazovanje Anonymus.

Tišina pogloblja vprašanje.

“Je res?” me utrdi z vprašanjem še enkrat Anonymus. “General potrebuje grožnjo in vsake toliko kako vojno za svoj obstoj. Brez ogroženih meja je genarlski stolček nepotreben in zato general postane ‘neobstoje’.”

Ne morem zanikati logike Anonymusa.

“In sedaj poglej trenutni problem Amerike,” me v dejanski svet potegne Anonymus. “Pentagon potrebuje ogromno denarja, a svetovni demokratični proces vodi v podiranje meja in zmanjševanje oborožitve. A na drugi strani – brez zunanje ogroženosti, brez zunanjih problemov, skupinska hipnoza naroda razpade v individualizem. Egoizem premaga skupinsko zavest ‘*We are the best!*’ zamre v ‘*I am the best beast*’.”

“In narod razpade v državljanski vojni?” me presune spoznanje. Zastrmim se v povedano in v dogajanje istočasno. Strese me in vrže v Slovenijo. Opazujem, kako smo bili tudi Slovenci ‘kot eden’ le, ko smo iskali samostojnost in v času desetdnevne vojne, a naslednji dan po osamosvojitvi je že vsakdo ‘videl’ le še do konca lastnega vrta in skregan s sosedi...

“Ali ni ta ‘notranja’ grožnja Ameriki razlog,” me zagrabi spet Anonymusovo vprašanje, “zakaj je ameriška tajna služba neprestano iskala ‘zunanjega’ tirana po drugi svetovni vojni, le da bi Američane držala prestrašene pred ‘zunanjim’ svetom oziroma zvezane v ‘notranjo’ skupinsko psihozo?”

Anonymusova teorija zarote se mi zdi vedno bolj verjetna.

“Generali Pentagona,” nadaljuje Anonymus, “so neznansko uživali v obdobju hladne vojne in propadajočo stalinistično Rusijo imeli radi za sparing parterja, kajti igrali so se z neomejenim proračunom in slabotnejšim sovražnikom.

Toda po Gorbačovu je svet drugačen.

V procesu takoimenovane globalizacije, globalna zavest ruši zidove prevzetnosti, zgrajenih v preteklosti, tudi nacionalni in verski ekskluzivizem. Zidovi v glavah ljudi pokajo, kot je bil padel Berlinski, kljub novim ognjem in novim sovraštvom, katere danes netijo vojni zaslužkarji.

Toda v vsej tej zmedi, katero kličete demokratizacija in globalizacija sveta, je ameriški vojak v Natu vse bolj igral le vlogo svetovnega policajca. Pritok denarja za policijo pa je vedno omejen in Pentagonu premajhen. Bogovi vojne v Pentagonu hočejo več. Niso zadovoljni. Hočejo se igrati vojščake. Pentagon noče izgubiti neomejenega proračuna. Noče izgubiti večpomembnosti. Noče izgubiti nadzora. Zato se že desetletja skozi Hollywood, skozi filme, obupno trudi najti ‘dostojne’ sparing partnerje v veselju in paranoja ameriških admiralskih glav sedaj gradi že ‘veliki ščit’ za zaščito le svojih ‘svetih’ glav.”

Anonymus za hip zastane, da se povedano usede vame; in nadaljuje: “Pentagon svoje nasilje/strah vsiljuje neprestano navzven...”

“Proti komu?” me stresa jeza. “Proti Bogu?”

“To je bridka resnica,” mi potrди Anonymus.

Spreleti me obup, a logika v povedanem najde upanje.

“A če te ni strah soseda?” bruhne iz mene.

“Gorbačov je to storil Sovjetskli zvezi,” mi pojasni Anonymus, “in obrnil kolo zgodovine. Odprl pot svobodi In evoluciji. Dejal je: “*Tam zunaj ni nobenega sovražnika.*” ter osovraženo/sovražecho armada pripeljal nazaj domov iz Afganistana, Poljske, Madžarske, Českoslovaške, Litve, Latvije, Estonije. In ker je bila izgubila objekt

sovraštva zunaj domovine, je sovjetska vojska našla notranjega sovražnika. Sovjetska zveza je razpadla v meddržavljanski vojni. Podobno je brez sovražnika ostala in razpadla zmagovalna JLA in z njo Jugoslavija.”

“Ker Srbi, rojeni voščaki, niso znali spustiti moči, je po Titovi smrti kranjski Janez dezertiral iz vojske in se lotil kmetovanja,” me spomin vrže desetletje nazaj.

“Amerika potrebuje zunanjega sovražnika,” me v bluz po balkanski preteklosti ne spusti Anonymus, “za držanje največje vojske sveta zdoma. Da *‘We are the best!’* ne zamre v egoizmu in da ‘ameriški narod’, umetna tvorba, ne razpade v meddržavljanski vojni. In torej?” me Anonymusovo vprašanje zakrckne v nevednost. Ne razumem pomen vprašanja.

“Če ni ognja, ga gasilec zakuri?” je bolj jasen Anonymus. “Ni to ‘American way’? Ni to način dobrodelniskega imperializma s katerim Coca-cola osvaja svet?”

Strmim v prazno in v zmedi čakam pojasnila.

“V ne-ameriški deželi z ne-ameriškim sistemom,” me stiske nevednosti reši Anonymus, “Amerika podpre pro-ameriško opozicijo samostojne, ne-ameriške vlade. Ali ni to njihov način ‘pomoči’ srednji in južni Ameriki? Z vojaškim posojilom vsilijo državljansko vojno, in ko je vse porušeno, ‘ubogim’ pomagajo z lizingom. Ta jih ujame v ameriški način prodajanja/kupovanja svobode sočloveka.”

“In po vojni,” se zagledam v iz ruševin vojne pobirajoče se dežele, “povsod Big Mac in Coca-cola premagujeta tradicijo in miroljubni ‘naturščiki’ postanejo agresivni Švarcenergerčki.”

“Koliko ognjev je Amerika začela po drugi vojni? Preko trideset?” me opozori Anonymus. “In monstroznost zahodnih generalov, ki s taktiko *‘Razdvoji državo v državljansko vojno in zavladaj!’* večajo svoj imperij, je vidna le v milijonih mrtvih in izstradanih otrok.”

Zgрозim se.

“So vsi generali nori?” plane iz mene.

“V času globalizacije,” mi pojasni Anonymus, “generalski stolčki visijo na nitki, saj globalni svet generalov ne potrebuje.”

“Razen,” me logika potegne za seboj, “če lastne ljudi nenehno ne strašiš pred zunanjim sovražnikom in jih prepričaš, da generale potrebujejo.”

“In ker kumunizma ne more več predstavljati kot ‘hudiča’ – proti Kitajski Američani še ne upajo odkrito,” mi pojasnjuje Anonymus, “sta Pentagonu ostala nekaj časa le Vojna zvezd in Vesoljski ščit.”

Opazujem, kako Pentagon neutrudno večja letalsko floto v ‘vesoljski ščit’ okrog celega planeta, favorizira Rambote kot varnost državljanov; in zraven zastarelo orožje razprodaja, tako kot tudi Rusi, vsem norcem z dovolj denarja po vsem svetu. In zraven igra poštenega, demokratičnega svetovnega policaja, ki je bil ‘partnerjem’ sicer razprodal ‘pasje bombice’, a ‘frajer’ nadzoruje ... ‘no worries’ ... saj znajo marinci ubiti najboljše.

Oblije me slabost in gnus.

“Vse za dobiček ZDA na škodo drugih!” mi Bush cinično predstavlja svoj in ameriški odnos s svetom.

“Clinton,” me Anonymus potegne v opazovanje Bushovega predhodnika, “je uporabljal moč Amerike kot osnovo pogajanj in je bil pripravljen tudi prisluhniti sogovorniku. Bush pa uporablja moč ameriške armade kot grožnjo in razkazuje bicepse ‘orlov’ z užitkom, a sliši le žvenket dobička in ovacije paranoičnih sonarodnjakov. Kar se je Clinton dogovarjal, Bush oholo zahteva. Obnaša se kot tiran in hoče dominirati. Clinton je bil, navkljub težavam s potenco, ‘glob’ – demokrat in ‘gentleman’, ne pa ‘sokol’ – separatist in ekskluzivist, kakršnega sebe in republikance predstavlja Bush. Demokracija v svoji osnovi išče povezave med ljudmi in išče zaupanje. Republikanci pa častijo le ZDA.”

“S tem seveda povzdigujejo sebe nad vse,” me vrže v osnovni problem vojn, “kot židje to počno že celo svojo zgodovino.”

“Bush,” me zadrži v svoji zgodbi Anonymus, “je nacionalist, kot je bil Hitler; in se igra Aleksandra Velikega: ‘Za vsakega Američana

bom izničil narod! Toda Bush se je izmuznil Vietnamu, Aleksander pa je bil vedno prvi čez obzidje sovražnika.

Od izvolitve Busha naprej in sprejetja linča Amerika ni več demokratična, temveč se je pričela obnašati predatorsko. 'Rimsko'."

"Koliko smrtnih kazni je Bush podpisal kot guverner?" mi spregovori spomin. "In tedaj je še pobijal svoje, katere 'ljubi bolj kot vse na svetu'. Koliko usmrtitev bo podpisal kot šef najmočnejše razbojniške bande sveta, ko bo sodil tistim, ki se mu ne uklonijo??"

"Zaradi Bushovih osebnostnih deviacij," mi pritrди Anonymus, "in ob vpogledu v neznansko pomanjkanje velikega sovražnika, ki bi 'ameriške sanje' Američanov omogočal naprej in celo zvečal generalom 'budžet', bi ne presnetilo odkritje, da so Bush in vojni dobičkarji napad na Ameriko zrežirali sami. Da sprožijo 'veliki pravični boj' proti Islamu, kot je bil Neron zažgal Rim z namero obrniti sovražnost Rimljanov na kristjane in odvrniti pozornost od svoje impotence. Kot je Hitler zažgal Reichstag v imenu židov in komunistov in preusmeril sovraštvo nezadovoljnega naroda na 'velikega sovraga'. In z lahkoto bi verjel novici, da so ameriške varnostne službe vedele, a 'glava' ni odreagirala. Kot ni Roosevelt preprečil Pearl Harbourja, čeprav je bil opozorjen. Ameriški racionalisti na začetku drugega svetovnega klanja niso hoteli stopiti v vojno, nudili so le materialno pomoč borečim se proti Hitlerju. Večina 'kavbojev' je hoteli ostati zunaj bitke in iz vojne le izvleči profit. In emocionalni šok po napadu na Pearl Harbourju je Rooseveltu prišel prav kot Bushu WTC.

Po Pearl Harbourju so vsi Američani zahtevali vojno.

Pred WTC je razum iskal partnerje in dobiček, ne sovražnika. Sedaj, po napadu na WTC, razuma v Ameriki ni več nič. Amerika išče le partnerje/sovražnike za vojno proti teroristom?"

"Proti komu?" mi ni jasno. "Kdo je terorist?"

"Proizvajalci in preprodajalci orožja ali mirovniki na ulicah?" mi z vprašanjem odgovori Anonymus.

“A zakaj vsa ta norost?” mi ni jasno.

“Ker je Darwin nekoč prišepnil, da je svet predatorski,” zaslišim spet Anonymusa, “zapadna pamet seje semena zla – vlaga enormne količine v vojno in Pentagon ljube sonarodnjake zasipa z odpadki vojne industrije. In da je lovec še vedno lahko frajer in Rdeča kapica lepa pravljica, si Hollywood izmišlja nove in nove grozljive sovražnike v prostranstvu vesolja.”

“In tisti, ki zna najbolj učinkovito ubiti ‘zmaja’ in rešiti ljudstvo,” zagledam scenarij vseh holivudskih filmov, “je ‘najboljši’, najbolj spoštovan. In kdor izdelava ‘najboljši’ sprej proti mrčesu, dobi Nobelovo nagrado za mir?”

Pamet se mi ustavi.

“Takšno je stanje sveta, ki vodi v katastrofo,” zagledam konec pred sabo. Zdi se mi, da padam v vrtinec zgodovine. Pojavlja se mi vedno ista in ista scena. Gladiatorske igre. Gospodarji uživajo, ko sužnji igrajo rusko ruleto. In se naslanjajo ob njihovem smrtnem strahu.

“Zgodovina,” zaslišim Anonymusov odhajajoči glas, “sooča človeštvo z vulkanskim izbruhom ameriškega imperializma. Čas velikega inkvizitorja se bliža. To je napovedal že Trotsky. Orwell. Beri Razodetja,” mi Anonymus v spomin predoči evangelij.

Zagrne me tema iz prihodnosti.

“Zakaj še enkrat? Ali duši človeštva še ni dovolj hudo? Ali je norost človeka res brezmejna?” me odnašajo vprašanja.

Zakaj 'Ne Nato'? Čeprav ne anti?

Otroku govorimo Jezusov: "Ljubi svojega bližnega", in Mojzesov: "Ne ubijaj!", a naša dejanska zahteva do otroka je: "Ljubi ne! Ubijaj svojega bližnjega!", saj mu istočasno v roke vsilimo puško, in ga V IMENU 'našega' boga, 'naše' domovine, 'naše' svobode, le 'naše' varnosti, 'naše pravičnosti', celo 'naše zmage' zaradi zmage same, pošljemo ubijati vse, ki niso 'naši', ki se ne strinjajo z našimi privilegiji ali predsodki; in mu za ubite celo pripnemo medaljo na prsa.

Govorimo eno, a naša dejanja so nasprotna. In ne vidimo svoje dvoličnosti, kajti čutimo le sebe. Svoj strah, pohlep in mujo po varnosti.

Za koga in v imenu koga torej 'opravičimo' ubijanje?

Do kam sega 'naše'? Kdo smo 'mi'?

“Vsak dotik, ki ni nežno božanje, povzroči bolečino. Ta v prizadetem povzroči odpor do agresorja. In odpori se seštevajo in koncentrirajo v psiho-fizični upor proti posiljevalcu, proti povzročitelju bolečine. In ko je gnus dovolj velik, se zatirani dvigne v revolucijo proti teroristu oziroma tiranu.”

“Kdor torej drugim vsiljuje svoj ukaz in drugim jemlje svobodo poti, zbira in kliče jezo nase?” se mi razkrije karmično kolo revolucije.

“In zgodovina nam govori, da je še vsak tiran nekoč padel,” začutim gotovost v Anonymusovem glasu.

“In ljudje se iz tega nič ne naučimo?” me preseneti neučljivost človeka.

“Človek je učljivo bitje,” mi v besedo in v ‘kontro’ skoči Anonymus, “a na žalost le dokler je bitje še otroško, dokler je radovedno in dvomi. A ko radovednost podleže strahu in trditve preplavijo dvome, učeče bitje zakrknje v odraslost, v kalup, v ‘primernost’, v otročjost; in postane avtoriteta,” mi pot ukalupljanja v avtoritativni, neustvarjalni, otročji svet odraslih opiše Anonymus. “Človeško bitje običajno izgubi inteligenco, ko odraste. Ko prične trditi svet in uka-

zovati svetu. Tedaj 'pika' in 'klicaj' ubijeta 'vprašaj'. In ker preneha sprejemati novo in širiti svojo zavest, postane ohol odrasel, blokator evolucije, nasprotnik novih spoznanj - avtoriteta, zatiralec ustvarjalnosti lastnih otrok."

Zagledam se v intelektualce, ki si domišljajo, da so inteligentni...

"Zato nespreninjajoče, stoično mora odmreti," mi neobhodnost smrti starega in rakavega tkiva opraviči Anonymus.

"Človeštvo pa je neumrljivo," nenadoma Anonymus od umrljivega individualca preskoči v drugo dimenzijo.

"Toda ni neuničljivo!" me potegne v norost človeštva in samomorilskost protiekološke gonje današnjih tiranov. "Atomske bombe in sevi gen-teh mikrobov so pripravljeni. Holokavst ni več iluzija."

"Dolgoročno gledano," mi Anonymus iz trenutne slike pozornost razširi v večnost, "človeštvo potuje iz vzdušja tiranije/bolečine oziroma iz egoizma, kjer se avtoriteta vidi kot boga na zemlji in vse okoljno kot svoje sužnje..."

"Kot so razmišljali faraon, Kserks, Aleksander, Neron, Papež, Hitler, Stalin, kot danes svet vidijo Sadam, Sharon, Bush," zaslišim svoj medklic, "a tudi vse avtoritete znanosti, cerkve, banke..."

"...preko humanizma oziroma demokracije," se ne da zmotiti Anonymus, "kjer so vsi ljudje enakopravni bogovi, a nečloveški del sveta je človeku posest oziroma suženj, v ekološko-etično zavest, kjer človek in nečloveški del narave zaživita v sožitju. V tem ekovzdušju suženjskega odnosa in izkoriščanja ni več. Ni več ukaza. Ne uboganja. Le še obzirnost. Uvidevnost. Sodelovanje. Človečnost."

Anonymus obmolkne in zagledam se v razvoj človekove zavesti in v spreminjanje družbenih odnosov.

"V hierarhični družbi," me Anonymus strese v vzdušje faraonstva, "vlada odnos nadrejeni/podrejeni, gospod/sluga. Gospod Narcis skrbi le za lasten želodec, a vsi preostali so le sredstvo za zadovoljevanje njegovega u-god!jaaaa. Egoist prijateljstva ne pozna. Soljudi vidi kot brezvezno rajo, a znance le kot uporabno sredstvo ali kot prepreko do lastnega cilja.

Humanist poje: *‘Mi se imamo radi’*. Zato egocentričnost posameznikov kot tudi vasezaprtost in vasezagledanih religioznih, državnih, klubskih, družinskih – notranjih zavez – zavrača. Humanist vse ljudi sveta soupoštevava. Celotno človeško raso vidi kot sebi enakovredna bitja, toda nečloveška narava – živali, rastline, planet Zemlja –, so zanj še vedno brez duše, le plen in svojina človeka. Torej tako egoizem kot ekskluzivizem doživlja kot greh in ne kot vrednota, toda usmerjen antropocentrično, še vedno povečuje človeško nad naravno.”

“Svoje zablode ne opazimo, vse dokler ne razširimo zavesti in soupoštevamo...?” me suno sprevid.

Toda Anonymus me preglasi: “V ekološkem vzdušju pa duša človeka komunicira s Celoto in zato živi v harmoničnem sožitju z vsemi dušami sveta, ne le človeškimi. Duša planeta Zemlja, ljubeča inteligentna mati, ni od objestnega Narcica nič več prekleta v le mrtvo posest in dobičkonosno stvar, temveč postane človekovi zavesti spet privlačna, živa, lepa, navdihujoča, pravljična, pravična, modra...”

“Mi očitno nismo prilezli niti do humanizma,” ne morem kar odmisli Busha, Irak, Bin Ladna, CIO in pozabiti sveta, kjer vladajo jastrebi. “Kje ti vidiš humanizem. Bombe norci mečejo na otroke in novica dneva je otrok – bomba,” se uprem Anonymusovi viziji. “Tvoj raj je še daleč.”

Toda Anonymus se ne da zmotiti.

“**Ekolog** planet Zemlja doživlja kot skrivnosten, lep, živ rajski vrt,” še ujamem odmev ravno povedanega, “in prisoten v raju, vidi tako rakavost egoizma posameznika kot egocentrizma skupinskih hipnoz, a za razliko od humanista, kot rakavo vidi tudi objestnost antropocentrizma, saj ‘sveti humanizem’ ponižuje sonaravo v sužnja in z brezobzirnim ropanjem narave posredno uničuje tudi sebe – človeštvo. Ekolog sočloveka, kot tudi nečloveško sonaravo sodoživlja kot božje delo. Harmonično sozvočje. Raj v bogu. Zato je ekologu VSE obdajajoče živo in bambi ima dušo.”

“Za razliko od danes vladajočega ekonomista, kateremu VSE pomeni le ‘šnicelj’ oziroma denar,” mi grenka misel zatemni nebesa ekološke dobe.

“Ekološka zavest,” me umiri Anonymus, “je osnova odpora proti vsaki krivičnosti oziroma pristranskosti, proti vsakemu terorju. Vse ozaveščene ljudi planeta Zemlje veže v globalno povezano zavest, v skupno ‘sočutje’ in odpira pot novemu, neimperialističnemu odnosu, kjer človek sočloveku ni več volk.”

“In Kekec, volkec, Rdeča Kapica in Pehta postanejo prijatelji? A ‘dobri’ lovec Bedanec mora pobrati šila in kopita in zapustiti pravljico?” se poklonim v mislih Vandotovi etiki.

“V etičnem vzdušju,” mi ne spusti ušes Anonymus, “kjer odnos gospodar/suženj ne obstaja več, so duhovno osnovo našle besede ljubezen, modrost, svoboda. V tem neekskluzivističnem vzdušju je svoje merilo našla filozofija. Iz tega soupoštevajočega vzdušja izhaja budizem, krščanstvo. Etika, sožitje je izvor besede demokracija in večni izvir vedno močnejšega ekološkega gibanja.”

“In je tudi osnova nuje po razmisleku o vstopu v Nato,” pritrdim Anonymusu. “Kajti vsem ozaveščenim, kulturnim, človečnim ljudem planeta tako nesprejetje Kyotskega sporazuma kot tudi zavrnitev pristojnosti Mednarodnega sodišča v Haagu pomeni kriminal proti človeštvu. Grožnja planetu, vsem ljudem sveta in našim otrokom. Popolno ignoriranje ekoloških problemov našega planeta in ekološke znanosti pomeni zanikanje človečnosti in svetosti življenja. Genocid lastnih otrok.”

“In vendar so vsi ekološki dogovori, ki človeštvo in človeka zavezujejo k človečnosti, propadli,” me v realnost vrže Anonymus. “Zakaj? Kdo jim nasprotuje?” me spomni Anonymus. “Kdo se obnaša nečlovečno?”

“Amerika. Busheva administracija,” ni težak odgovor.

“In kdo vodi njo?” sili vame Anonymus.

Počutim se kot na kvizu.

“Naftno-orožarsko-kemijski lobij z vojskovodjem Bushem na čelu,” plane iz mene.

Razlika med logiko osveščenih ljudi planeta in lovsko/živo-norejsko pametjo trenutnih gospodarjev sveta mi izgleda kot nepremostljiv prepad.

“Ultra-kapitalisti,” mi pritrди Anonymus, “so delničarji vojne. Vojno dojemajo kot biznis in ljudi planeta kot ‘kolateralno škodo’. Menedžerji vojne besede sociologija še niso bili vzeli in socializem zato vidijo kot smrtnega sovražnika. Vsakega socialista kot terorista. Vsako vodoravno komunikacijo kot greh. Saj v vojaškem redu obstaja le ukaz/uboganje in smrt za upornika/izdajalca. Ekologa.”

“Ki danes tiraniji vojske, kapitala, avtoriteti znanosti in uniformiranosti vsake edinoprave religije javno in glasno nasprotuje,” me šokira spoznanje, “na ulicah. Kot antiglobalizacijsko gibanje. A dejanski teroristi, tisti, ki nepokornim grozijo z atomskim orožjem, se gostijo po palačah!”

Zdi se mi, da se ureditev sveta sesuva. Zaslišim revolucionarne fanfare. Poziv ljudstva na ponoven razredni boj.

“Ekološko ozaveščenje se dandanes bliskovito širi,” mi Anonymus vlije upanje, “in mehča svetovni med-odnos ter ruši kavbojski, darvinistični svetovni red. Dogaja se torej neznanski, mogoče poslednji, boj med ekološko ozaveščenimi zemljani in med izplen lovečimi lovci – ekonomisti. Kdo bo zmagal?” me preseneti Anonymusovo vprašanje.

Zmeden ne vem, a: “Sam zaupam zdravi pameti Slovencev in sozemljanov nasploh. Zaupam ekologiji, naravi, evoluciji. A nimam zaupanja v Nato.”

Spomnim se.

Nekoč sem v Yosemite Valley v Kaliforniji videl ‘rendžerja’ odpeljati v lisicah japonskega turista, ki je bil v tisočletno sekvojo zapičil žepni nožek. OK. Ekološko.

“Toda na drugi strani – koliko tisoč dreves deževnega gozda v Braziliji izničijo ZDA vsak dan?” plane iz mene.

“Busha to ne zanima,” se posmehne Anonymus. “Koliko ekologov opozarja na to, da z izsekavanjem pljuč planeta uničujete sebe kot človeštvo? Pa nič,” me pred dejstvo postavi Anonymus. “Koliko protestnikov o tem kriči na ulicah? Pa nič,” mi grozljivo gluhost oblastnikov predoča Anonymus. “**Vse za dobiček ZDA na škodo drugih!**” je ciničen Bush, predstavljajoč svoj in ameriški odnos s svetom. Kaže se kot najbolj proti-ekološki predsednik Amerike do sedaj. Zavrnil je vse eko-sporazume. Ne drži se niti dogovorjenih konvencij. Nič mu ni sveto. In dokazuje še naprej, kadarkoli le odpre usta.

In čeprav oporečniki Noam Chomsky, John Stockwell in drugi jasno razkrivajo javnosti, kako se NATO besedno sicer postavlja za svetovnega zaščitnika človekovih pravic, toda v dejanjih vse bolj deluje kot imperijalna vojska, jih Američani ne slišijo. Nihče od pomembnih noče slišati apostolov ekološke dobe.”

Zagledam se v stanje sveta, kjer Nato, dejansko braneč le interese ameriško-evropskih multinacionalk na svetovnem tržišču s sužnji, sili ves svet v oboroževanje...

“Nato,” potrdi moje opažanje Anonymus, “vse bolj pritiska na ne-natovski svet in vse bolj postaja, namesto branik demokracije, ameriški izvoznik orožja in vojne, ki vsiljuje svojo imperialistično vojaško moralo in moralo kemično-farmaceutvskih multinacionalk Monsanto in Novartisa – evgeniko vsemu svetu.”

“Koliko zastarelega ameriškega orožja bo morala kupiti Slovenija, da zadovolji biznismene Nata?” me spreleti in zaskrbi. “Kakši zakoni so Sloveniji vsiljeni od Novartisa?”

“Pa čeprav naj bi Nato služil OZN,” me usmeri spet Anonymusov glas, “vse bolj postaja, namesto branik demokracije, kar je bil povod za njegov nastanek, svetovni terorist.”

“In kdor se Natu oziroma Pentagonu danes ne pokori, je obsojen po vzorcu bin Ladna – kot svetovni terorist?” me strese strah. “Vsaj tako kriči Bush: **‘Kdor ni z nami, je proti nam!’**”

Morala pokornega pripadništva in kimaštva, po katerih svoje zaveznike/sovražnike meri Bush v imenu imperialistične Amerike in svetovnega policaja Nata, vsaj mene ne prepriča, temveč v meni vzbudi odpor.

“Ekskluzivistična morala Amerike,” se uprem posiljevanju, “Bushov *‘Le mi smo kulturni.’ Le mi sodimo!*” spominja na sionizem in nacizem skupaj oziroma na verski fanatizem kukluxklana, jezuitov in islamskih skrajnežev. Še več. Dvom v avtoriteto voditelja, ki je bil zadostno opravičilo za izničenje dvomljivca le v najtemnejših obdobjih zgodovine, danes postaja spet pravilo. Zato se vsaj meni moralne vrednote trenutne ameriške politike zdijo nesprejemljive, etično skrajno vprašljive.”

“Kulturni ljudje,” mi potrdi Anonymus, “niso agresivni in ne grozijo vsakemu, ki se jim slepo ne podreja.”

“Kot to počne Bush!” zaslišim obtožbo v svojem glasu. “In EU. A tudi cerkev, vsi certificirani,” se ne morem ustaviti. “Zato bi morali vstop Slovenije v Nato, EU, kot tudi Sporazum s svetim sedežem premotriti v luči etike, ekologije in evangelijskih, ne-vatikanskih vrednot,” plane iz mene.

“Amerika v svoj medijski imperij,” me iz pogojnikov v realno stanje sveta vrže Anonymus, “znan kot ameriški sen, kot da hoče ujeti in uspavati ves svet. Pod krinko humanitarnosti in pravičnega boja proti osem zla, po besedah advokata Amerike Busha, so Američani vse nepokorne in še nepokorjene ameriški administraciji označili za teroriste. Mednje spadajo seveda vsi vzhodni verski ekstremisti, a tudi vsa osvobodilna in ekološka gibanja, ki se nadzoru ustaljenih hierarhij ali tiraniji kapitala ali medijski hipnozi, ki pridi-ga kanibalski liberalizem, upirajo.”

“Vse nekimavce,” pritrdim Anonymusu.

“Tudi znotraj Amerike,” mi zoži pozornost v notranjost Amerike, “ne-imperialistično opozicijo glasniki Pentagona in Bushove naftno-orožarske naveze že označujejo kot rušitelje demo-kracije, za katero se danes skriva brezsrčni imperializem lobijev - imperijev.”

“In vsakdo, ki podvomi v ameriško administracijo, je izdajalec človeštva?” se mi zagnusi Bushovo izsiljevanje in posiljevanje.

Strese me odpor: “Bushova trda vizija ‘večne vojne’ in vse večjega terorja je vizija, ki ni moja vizija.”

“Bush kaže paranojo ekstremnega darvinizma,” me v opazovanje duševnosti ameriškega predsednika potegne Anonymus, “sistema, v katerem je najkrutejši predator največji frajer in kjer velike ribe nekaznovano žro in posiljujejo vse slabotnejše male ribe!”

“Takšen svet ne more biti vizija kateregakoli človečnega človeka,” se uprem grozljivi resničnosti, “saj vsak človek, ki ni narcisoidno blazen oziroma paranoičen, lahko danes opazi, kako posiljevanje narave vodi v eko-katastrofe, kako nori genetiki pripravljajo samomor človeštva in kako vsako nasilje rojeva le še večji strah in še večje nasilje. Ni vojna Izrael/Palestina dokaz za to?”

“Vstop v Nato,” me prekine Anonymus in vrže v pomembnost referendumске odločitve, “pomeni za Slovenijo pridružitvev in podreditev militantnemu sistemu, katerega diktirajo Pentagon in Bushovi naftaši. Pridružitvev sistemu, ki je ekologijo in s tem tudi lastne otroke že obsodil na smrt.”

Pamet se mi ustavi.

“Sam tega ne morem!” se dokončno uprem. Začutim, kako se mi gnusi prihajajoče, a ne morem drugače. “Ne morem pritrditi v prostovoljno sodelovanju z Natom, kot se kaže svetu dandanes,” izbruhne iz mojih ust. “Sam upam na prenehanje nadaljnega oboroževanja preoboroženega sveta,” se iz mene vlije slika, ki jo sanjam, “kajti vsaka puška preži na smrt otroka! **Sem za demilitarizacijo Slovenije.** Torej sem proti viziji Nata in širitvi ameriške predatorske zavesti čez vse lokalne. Sem za različnost in ne za uniformiranost, zato ne morem podpirati evgenike in semenske tiranije raznih Monsantoov oziroma sanjam ‘gen-teh-free’ Slovenijo. Hočem zdravo, naravno hrano in čisto vodo v Sloveniji. Za moje otroke in zase in zate in za tvoje otroke. Zato ne morem podpirati vizijo globalizacije, kakršna je trenutno v teku. Globalizacija, kot jo čutim sam,

ne pomeni svetovne nadvlade bogatih multinacionalnih imperijev, kot si to predstavlja kavbojska zavest trenutne svetovne elite, temveč pomeni združbo ekološko osveščenih, prizemljenih posameznikov, ki so obzirni in soupoštevajo drug drugega, ker se zavedajo končnosti norosti, ki ji danes pravimo normalno življenje, a v dejanjih vse bolj spominja na gladiatorsko areno.”

Zagledam se v množično pretepanje aktivistov proti globalizaciji po svetovnih velemestih in nehote se mi pojavi vprašanje: “Kaj dejansko pomeni globalizacija šefom razvitih držav in proti čemu demonstrirajo protiglobalisti? Vse bolj jasno se kaže, da globalizacija, kot si jo predstavljajo bankirji in ekonomisti in generali osmerice mačotov, pomeni diktaturo, nadvlado svetovne vlade. In prihodnost, ki nam jo snujejo? Svetovna dogovorna ekonomija privilegiranih piramid, ob vse večji revščini dirigirane raje?”

“Proti temu ekskluzivizmu svetovne kleptokracije,” mi pritrdi Anonymus, “ki ljudstvu z diktaturo in molžo uničuje vsako možnost svobode in ustvarjalnosti, protestirajo mirovniki. Kajti popolnoma nekaj drugega kot tiranija bankirjev, ki jo načrtuje peščica, je globalna zavest, katera Zemljo vidi kot enoto in človeštvo kot eno bitje. Globalna zavest je zavestna vsakega delčka planeta in upošteva ter je obzirna tudi do berača na cesti in deževnika. Globalna zavest je ekološka zavest. Zavestni dejstva, da človeštvo potuje iz egoizma, preko humanizma v ekološko dobo, protestirajo antiglobalisti proti egoizmu bogatunov, nehumanosti posameznikov in uničevalnosti skupinskih elitizmov, in zahtevajo neonesnažen planet za svoje otroke. Zavestni dejstva, da je ustvarjalna svoboda v nasprotju z diktatom in da tiranija dogovora gradi shizofreno povzpetniško družbo, protestniki zahtevajo konec diktata, ekskluzivizma in elitizma. Vse, kar pozorno uho ulovi, je en osnoven klic: ***‘Globalizacija pomeni globalno zavest in ne globalno oblast z Bušom na čelu!’*** Zavestni dejstva, da je planet Zemlja skupni prostor vseh, ne le človeških bitij, zavestni dejstva, da zemlja ni niti lastnina svinsko bogatih kapitalistov niti poligon za ‘making money’ v rokah najbolj oboroženih

držav, kar si domišlja cvet svetovnih brezsrčnežev, ozaveščeni protestniki, katere 'normalno' nihče ne opazi, kričijo na mitingih in ekološko ozaveščenje poskušajo vcepiti tudi v ušesa svetovnih diktatorjev, katerim dejanja ukazuje le izplen.

To je ves njihov greh.”

V glavi se mi zavrti.

“Ali policaji torej res tepejo prave?” usmerim svoje vprašanje Anonymusu. “Kajti policija se očitno obnaša kot angel varuh 'imuniziranega' kapitala in nehumanih imuniziranih 'dilerjev' s človeško energijo, uporne borce za nediktaturo in za človečnost, pa pretepa. In uradni jezik današnje propagande jih, ekologe, aktiviste nenasilja in zdravega sobivanja, kliče teroristi.”

Zastanem in zajamem sapo in se zagledam v povedano.

“Ali torej policisti ne pretepajo napačnih?” me še enkrat strese spoznanje. “Kdo je torej terorist?” plane iz mene.

“Ko je bil Gorbačov ugasnil zunanji imperjalizem Sovjetske zveze,” ne odgovori Anonymus, a me potegne v zgodbo, “in dovolil padec berlinskega zidu, je Nemčija dobila možnost ponovne združitve in ob-sovjetske dežele Latvija, Litva in Estonija so dobile svobodo samoodločanja. Slovenija je tedaj izkoristila priliko za razdružitve z Jugoslavijo in si z odločnostjo mravljinca izborila suverenost - netlačенost. In ko se je bila osvobodila v samostojno izbiro prihodnosti Slovenija, potem Hrvaška in Bosna in Makedonija, se je po vsem svetu sprožil plaz želja po osvoboditvi.

Brezčasna hrepenenja stoletja zaničevanih so mutirala v realno željo in datum osvoboditve se zatrtim v drugorazrednost vidi na obzorju. *‘Da se uiti iz zapora! Zdaj je čas!’* so začutili vsi zatirani ‘jezi-ki’; in vsi nacionalizmi in rasizmi, tako osvobodilni kot zatiralni, so danes v grozljivi eskalaciji. Lakota lačnih svobode je dobila krila. A tudi represija. In lakota pomeni agresijo in moč, saj energije ne daje hrana. Site živali spijo. A lakota te prisili, da ujameš žival. Poseješ pšenico. Ali si izboriš netlačенost, samostojnost in enakovrednost.

Svobode lačni Palestinci, Kurdi, Čečeni, Baski, Irci, Kosovci, Tibetanci, črnici, vsi do sedaj podcenjeni v drugorazrednost in razčlovečeni v stvari, so zakričali po netlačenosti. Suverenosti. Samostojnosti. Po svoji državi. A oholi gospodarji – Rusi, Srbi, Kitajci, Španci, Angleži, Američani –, preziranim ne pustijo dvigniti oči. Bush kriči: *‘Če se mi ne podredite, vas izničim!’* Kot tudi vsaka cerkev ena drugi še naprej kriči: *‘Upognite glave, če ne vas pribijemo na križ!’*. Vatikan je prvi zavrnil bratstvo. Nedavno je papež vse nekatolike spet izobčil v prekletstvo. Kajti vzvišeni nadzorniki, ne posvetni ne duhovni, se ne dajo zlahka.

“Očitno se niso nič učili iz napak zgodovine,” mi kapne, “ker zgodovino gledajo kot na borbo za oblast in ne kot na zgodbo o padanju tiranov oziroma kot medrazredno borbo.”

“Pozabljajo,” me spomni spet Anonymus, “da se svoboda ne vda nikoli. Vsi upori proti tiraniji in zatiranju v zgodovini so temu priča. Padel je bil faraon. Rim. Kralj. Cesar. Hitler. Kriza v svetu se zato zateguje.”

“Srbi, Rusi, Španci, Angleži,” mi je nenadoma vse jasno, “in vse cerkve sveta sicer danes avtoritativno in z isto jezo branijo oblast nad zavojevanim ozemljem in nad dušami drugorazrednih, kot Palestinci, Šiptarji, Baski, Čečeni, Kurdi srčno zahtevajo netlačenost svoje palače in duše. Toda vsi tiranski gospodarji se borijo le za mrtev denar in nadzor nad dušami. Obupani plačujejo morilce za ohranitev pozicije, a zatirani se borijo za živo svobodo. Za samostojnost duše. In svoboda teži k neujetosti in nepokorjenosti in nikoli ne spi.”

“Poglej energijo osvobodilnih borb zgodovine!” me povabi Anonymus

Potopim se v preteklost. Opazujem, kako deset tisoč Atencov, borečih se za netlačenost, premaguje stotisočglavo suženjsko vojsko perzijskigegega tirana. In slabotni David premaguje Goljata. Krpan Brdavska. Opazujem, kako so Vietnamci izmučili Američane. Opazujem zagriženost danes bojujočih se brezpravnih za netlačenost.

Čečene. Baske. Kurde. Irce. Albance. Vse podcenjene v manjvrednost. Vse označene kot teroriste.

“Krizo se zateguje,” me spet ujame Anonymus in potegne v osnovo problema. “V zdravniški terminologiji **kriza pomeni stanje, ko se odloča med življenjem in smrtjo**. In bolnik, ki se mu reče človeška družba, je zdaj na smrtni postelji.”

Anonymus zastane.

Nemočen opazujem brezsrdni razum in uničujoča čustva, dobičkolovski zahod in samomorilski islam, kako se srečujeta v direktnem spopadu. A noben od njiju nima srca.

“Kdo je torej terorist?” me spet sune vprašanje.

“Je terorist G8,” zaslišim Anonymusa, “ali poulični demonstranti, kateri le na izzivalni način lahko opozarjajo svetovno javnost na resnico oziroma vprašanje: *Je Bush, ki je dobiček Amerike predpostavil dobrobiti celo svojih lastnih otrok, boljši terorist od Miloševica ali Huseina? Je NATO res zdravnik? So ‘gospoda’ iz EGS zdravi? Je zdrav Bush? Ali policija torej ne pretepa res napačnih?*”

Vprašanja se usedajo vame in širijo prostor. Opazujem, kako ožje evropske velesile pri širjenju Združene Evrope za vsako ceno hočejo obdržati privilegije svoje razvitosti na škodo vključujočih. Kako Bush Ameriko povzdiguje v nedotakljivo božanskost, toda dejstva, da sekanje sosedovega gozda pomeni samomor iz zasede, do tja Bush ne vidi. Zato deževni gozd uničujejo Američani kar naprej.

A groza mi trese srce, ko opazujem, kako domet Busha in gospodarjev EU-ja postaja domet slovenske politike, gospodarstvenikov in večine Slovencev.

“Ovčarski psi grizejo upirajoče ovce na vseh svetovnih dražbah, kjer se, na planetarnem nivoju, prodajajo sužnji. A nihče od javnih Slovencev ne zatuli v protest,” me opomni Anonymus, “proti svetovni nadvladi denarnih mogotcev. A ‘korektno’ poročanje slovenskih medijev, razen Mladine, še ni dalo v javnost nobene jasne graje čez agresijo policije niti nobene kritike čez ameriško protihuman-

istično in protiekološko držo; in še manj čez aroganco Drnovškovega partnerja Busha, pa čeprav je v tem trenutku prav gotovo najbolj neekološko, torej destruktivno usmerjen človek tega sveta.”

“Zaradi vseh teh ‘zakaj ne’,” zaslišim odločnost v svojem glasu, “se v ‘zavezo Natu’ in sledenju voditeljem v Nato upiram vztopiti. Kajti tisti, ki drži žakelj, je, vsaj po mojem dožemanju sveta, isti, kot kdor krade. In če vidiš posilstvo, si sokriv, če molčiš,” me ustavi resnica povedanega.

“Mnogi ozaveščeni, kateri vidijo čez domet, ki ga stolčki v piramidi moči določajo, imajo kak argument zakaj v Nato NE,” mi pritrdi Anonymus. “kot mnogi kratkovidni, iščočiči le kratkoročno korist zase, v Natu vidijo prednost – vojaško varnost ali lepo lastno prihodnost. In kaj lahko je skupino ljudi, s katerimi se ne strinjaš, sprejeti kot nasprotnika, sovražnika. In proti ‘heretikom’ celo organizirati akcijo, kot to počno obveščevalne službe v imenu države ali v imenu boga in organizirani borci proti agresiji oblasti v imenu svobode. Toda,” obmolkne Anonymusov glas za trenutek in naredi prostor nadaljevanju, “nasprotni sovraštvi vedno le druga drugo krepita, ali ne?”

Ne morem se nestrinjati s povedanim.

“Ako se torej postaviš proti nekemu, mu nikdar več ne prideš blizu, razen ko si z njim v klinču? In nikdar ne rešiš problema, ali ne?” me v zraku pusti Anonymus.

Namišljeni izhodi izgubljajo pomen. In v daljavi... Zdi se mi, da razpadajo svetovi.

“Torej aktivno nasprotovati nikoli ni pravi izhod,” me zadane spoznanje, “saj vodi v novo napetost, v večjo razdvojenost, v novo revolucijo proti tiranu ali vojno za nadvlado.” Spomnim se: “Zato me je slogan ‘anti’ v razpravi pro/anti vedno nekoliko begal. Ne izkazuje jasno niti tega, ali je zadaj skrito gibanje proti Natu kot organizaciji ali gibanje proti vključitvi Slovenije v Nato.”

“To sta dve popolnoma različni poziciji,” mi pritrdi Anonymus. “‘Biti proti’ in ‘ne biti za’. Kajti ko si proti, se boriš proti nasprot-

niku in, zvezan v sovrašstvo, izgubljaš energijo v borbi z neko idejo. **S svojim uporom sovražniku daješ priznanje in mu s tem jačaš samozavest,**” zastane Anonymus. “Ko pa nisi ‘za’ in ne izgubljaš energije ‘proti’, imaš prosto pot in nezvezana v sovrašstvo, neomejena ustvarjalna sila vedno najde pravo, novo smer...”

Povedano v meni najde smisel in: “Sam nikoli nisem bil za kakršnokoli akcijo proti komerkoli,” me oblije spomin. “*Križev se ne sme razbiti, križi morajo sami segniti...*” je modro zapisal v mladih uporniških letih slovenski pesnik. In čeprav mi do sedaj ni bilo jasno zakaj, sem nekje v sebi vedno vedel, da nisem za še eno revolucijo. In da ima pesnik Menart prav,” se mi razodene intuicija.

“Bolje se je učiti od pesnikov in ne zaupati razumnikom,” mi pritrди Anonymus. “Torej glasuj za spremembo skupne naravnanoosti,” me spodbudi Anonymus. “Glasuj za evolucijo.”

“Kaj to pomeni?” ne vem.

“Na voliščih volilci odločajo, ali bodo pili šnops ali vodo, a nihče jih ne vpraša več, ali so sploh žejni. Morajo piti nekaj,” mi v prisposdobi odgovori Anonymus.

Pamet se mi ustavi. Ne razumem.

“Do pojava demokracije je bil tiran vedno imel pravico ukaza in kraje davkov, a suženj dolžnost pokornosti in pokore – dela. Zato so demokrati pričeli govoriti o netiraniji in tiranu odsekali glavo. Najprej v antični Grčiji. Potem v Franciji. Kralj-in-kraljestvo sta s francosko revolucijo sicer umrla; a država oziroma birokracija je postala pijavka naroda. Kajti sofisti so ‘svobodo’ spet zvito razcepili na ‘**PRAV**ico’ in na ‘**DOL**žnost’. Ljudem so opisali suverenost države kot pravico kralja, ki je bil imel pravico ukaza-in-kraje ter kaznovanja, a dolžnost oziroma pokornost državi so ljudem predstavili kot ‘pravico državljanov’. In na volitve, kjer si lahko izbere, kdo mu bo predpisoval davke in mu dirigiral pamet in korak, ima pravico-in-dolžnost – svobodo iti vsak državljan.

In nasedel je državljan na parcialno, posredno ‘svobodo’.

Padel je volilec v pest voljenega (?ljubljenega?) biro-brata.
Tudi slovenski.

Po volitvah mora biti tiho in ubogati. Edino na volitvah lahko izbira za/proti. A na volitvah ima volilec večinoma na izbiro slabega in slabšega kandidata,” me v realnost volivčevih možnosti usmeri Anonymus. “Zato voli tistega, ki ga sovraži manj, da bi ne zmagal tisti, ki ga sovraži bolj?”

“Tisti, ki ne marajo Drnovška, volijo Brezigarjevo,” me odnese na trenutne volitve predsednika. “In obratno.”

“A volilca nikoli več ne vprašajo, ali sploh potrebuje ukaz in nadzor?” me preseka v opazovanju Anonymus. “Ali ti potrebuješ nekoga, da ti pije kri, ko ti dirigira pot in krade čas?”

Zadnje vprašanje mi vzame sapo.

“Prav tako je z Nato/ne-Nato referendumom,” mi pozornost v šahu drži Anonymus. “Referendum ne nudi opcije, ki se demokraciji postavlja sama po sebi. Kajti v demokratični državi, težeči k povezovanju in ne v zavojevanje tuje zakladnice ali zemlje, niti v podrejanje ljudi izven državnih meja, za mir v deželi zadostuje policija, ali ne?”

“In generali gredo lahko v pokoj,” me razveseli razplet. “Ves izplen vojaškega ministra pa v izobrazbo ljudstva, namesto v šolanje morilcev. In v socialo...”

“Vse dokler pozabljate na tretjo možnost - razorožitev,” mi Anonymus ne uniči, a ustavi sanje, “se odloča le - vojska slovenskih najemnikov v Natu ali samostojna slovenska vojska (proti Natu in preostalemu svetu). Karkoli glasujete, pa naj bo ‘za’ ali ‘proti’, ne morete nepodpreti razvoj oborožitve Slovenije in povečanje slovenske agresije v svetu. Rast delnic orožarske industrije Amerike. Tako ‘za’ in ‘proti’ podpira norost generalov in veletrgovcev s smrtjo oziroma orožjem in je korak naprej v svetovno klanje,” mi možnost samosvoje poti ponudi Anonymus.

“Ali se majhni kot smo, lahko razmnožimo v številčnejši narod od Kitajcev?” mi pozornost usmeri vprašanje. “Ali se lahko oborožimo, da smo močnejši od Nata?”

Odgovora govorita sama zase. Zagledam izhod.

“Bi nas neoborožene, v civilizacijski sredini, sredi Evrope, v kateri živimo, kjer klici ozaveščenih ekologov in nasprotnikov imperializma postajajo vse glasnejši, upal kdo napasti? Bi ozaveščeni del sveta ameriškemu Goljatu umor golorokega Davida preprečil?” me strese upanje. “Ali pa bi nas Bush ali oboroženci kake druge tuje države požrli?” me strese dvom.

Odnesejo me sanje. Opazujem na Kongresnem trgu goreti vse slovensko orožje in slovenski narod objet poje ‘*Žive naj vsi narodi*’ in ‘*Mi se ‘mamo radi*’. Predstavniki civilne družbe vseh narodov sveta čestitajo slovenskemu ljudstvu k evolucijskem koraku in k junaštvu.

“Ali bi Slovenija ne postala najbolj prepoznavna država v svetu? Svetovni heroj. Junak vseh hrepenečih po netlačenosti?” me nosi ponos svobodnega. In domišljija me odnese še naprej. Na prvo obletnico slovenske samosvojesti. V Ljubljano na svetovni žur Slovencev. ‘*Število državljanov Slovenije se že bliža milijardi*’, slišim govoriti predstavnika ljudstva. ‘*Vse več ljudi odlaga orožje. Vsi nenasilni, pošteni, obzirni ljudje sveta hočejo biti svobodni. Junaški. Slovenci. In nove prošnje za državljanstvo prihajajo vsak trenutek. Orožje so, opogumljeni s slovenskim primerom, uničili tudi že v...*”

Zbudim se iz lepih sanj. Strese me upanje.

“S podporo vseh ozaveščenih ljudi sveta? S simpatijo vseh zatiranih ljudi sveta? S podporo vsega srca sveta, kar ga še ni bil požrl pohlep?”

Zaslišim tišino.

“V Afriki bi bil to prav gotovo samomor, a sredi vsaj deklarirano demokratične Evrope?” me grabi dvom.

Strmim v pitijški odgovor in ne vem, kam....

“V luči ekologije in evolucije, upoštevajoč hitrost informatike,” me iz sanj in dvoma spet potegne Anonymus, “Ameriko in divjanje ‘american dreama’ lahko vidiš kot psihozo panične objestnosti mačizma, ki pa je v zadnjih smrtnih krčih. Tiranija denarja ne more imeti dolge življenjske dobe. Prav tako ne Nato. Imperializem je v zadnjih trzljajih. Sfinga žre samo sebe.”

Povedano mi zveni prelepo. Požig orožja se zdi vse bolj smiseln.

“Kajti svobodi ni moč posekati kril,” mi spet zagotovi Anonymus. “To so ugotovili že v pohlep po nadvladi za-padli Atenci, ki so svobodo zamenjali za zmago. Boginji Ateni so posekali krila, volili vojno ter napadli svet. In padli v suženjstvo.”

“In torej skakati na eno zadnjih piratskih ladij v zgodovini človeštva, drvečo v krvav spopad in propad, v Nato kot na rešilno bilko? Poklekniti pred Bushom?” me zaskrbi za prihodnost Slovenije kot za zdravo pamet Slovencev.

“**Evolucija tiranijo sesuva,**” je brezdvomen Anonymusov glas. “Zato je, upoštevajoč evolucijo, modro edinole podpreti ekologijo. In ekologija govori Natu, Bushu, EU, slovenski vladi, vsem ekskluzivistom v vladah, korporacijah in bankah, vse dokler so oholi in vsem slabotnejšim krađejo človeško dostojanstvo, *‘NE, hvala.’* In srcu DA.”

Pred seboj zaledam Gandhija. In padec Anglije pred golorokimi.

“Državljska nepokornost?” hočem slišati od Anonymusa.

“Vzpodbujaj le eno akcijo,” se odgovoru izogne Anonymus. “Akcijo vsesplošnega ekološkega osvешčanja. Na slovenskem in svetovnem nivoju. Ekološka zavest deluje zdravilno sama po sebi, saj obzirnost do so-narave in sočloveka in so-upoštevaje okolja zmanjšuje agresijo. Zato predlagaj glasno debato, poglobljen globalni pogovor na teme: *‘Morala versus Etika’*, *‘Svetovna ekonomija v luči ekologije’* in *‘Globalizacija in Nato v luči Etike’*.”

Konstruktivna, ekološka kritika dandanašnjega dogajanja je v tem trenutku življenjskega pomena ne le za Slovenijo, temveč za celotno človeštvo. Predvsem za mir/vojno otrok. Kajti cel svet, ne le Slovenija, trenutno drsi v brezčutno, lovsko, predatorsko, darvinistično logiko ‘človek človeku volk’, ki človeštvo peha v vse bolj zadušljivo vzdušje ogroženosti, prestrašenosti in agresije. **In le obveščanje, ki je kritično v zrcalu etike oziroma ekologije, je ozaveščanje javnosti; in ne poneumljanje v kak ekskluzivi-**

zem, ki vedno vodi v novo vojno ali revolucijo. Le argumenti etike lahko vodijo svet v miroljubno, svobodno sobivanje.”

“A Bush svobodnega sobivanja ne pozna,” me pretrese stališče ameriškega predsednika in zalije obup. “Bush nam daje le možnost vzdušja faraon/suženj. Kjer je le on faraon, a vsi ostali njegovi sužnji.”

“Nahajate se Slovenci torej navidezno v hamletovskem položaju,” me z otroškim problemom *‘podrediti se ali izginiti s planeta zemlje’* sooči Anonymus, “kajti Bush stresa le argumente moči in išče svoj izplen. Obnaša se kot oče, ki vsakega otroka, ki noče krasti in ubiti, proglasi za sovražnika družine.”

“In slovenski politiki so se uklonili sili in navijajo za Nato. Argumenti strahu in sijoči stolčki v svetovni hierarhiji so jih prepričali. A argumentov zdravega, dolgoročnega razuma in srca ne slišijo več?” me zajame panika.

“Kakšne plače volijo sebi? Koliko namenjajo delavcu? Jim je pri tem kaj nerodno pred rajo?” me Anonymus reši iluzij. “Oni so se že bili odločili, ločili od slovenskega ljudstva. Kako daleč? Postali so pripadniki Busha, navijači za Nato, borci za imperijalizem, zagovorniki posilstva,” poudari Anonymus. In nadaljuje: “In prepričani so v pravilnost svojega vodenja Slovenije v svet, kjer kot male ribe plavajo in se dobrikajo velikim ribam upojoč, da jih le te ne požrejo. Kajti izračunali so pluse/minuse in zavrgli možnost policijske države in samosvoje poti Slovenije že na samem začetku poti. Strah jim je racio obrnil v prilagajanje. V toleranco do zahtev EU in Nata. Prestopili so pod zastavo Nata; in srce jim ne bije več za slovensko ljudstvo. Na silo pošiljujejo Slovence v podrejeni položaj evropski in svetovni eliti.

Toda za raziskavo javnega mnenja v Sloveniji, ki je v zvezi z Natom zelo deljeno, so argumenti srca ključnega pomena. Kajti ko hočeš zares razkriti in razumeti vzroke globokega globalnega odpora proti Bushu in Natu, kot tudi zakaj v Sloveniji navijaštvo za Nato pojenjuje, je potrebno za trenutek pozabiti na racio – na preračunavanje prednosti/slabosti – politične in ekonomske in varnostne koristi vstopa v Nato.”

“O čemer se debate v javnosti neprestano in edinole sučejo,” zaslišem medijsko vojno med zagovorniki/protestniki. “A vsak otrok lahko že vidi - ekonomsko korist bodo imeli le vojaki in lastniki vojaških tovarn in kemijskih gigantov po Sloveniji, ne pa delavci oziroma Slovenci, saj smo v ultra-kapitalizmu, mar ne? A politična korist v džungli je vedno le trenutna za trenutno elito. Kaj pa vsi Slovenci? Raji bodo gospodje orožarji še za procent zategnili pas. In slovenske gostilne bodo polne pijanih marincev s pravico nekaznovanega posilstva, odgovornih le Bushu,” me krivijo zavajajoče obljube politikov in ekonomistov.

A potegne me nazaj k Anonymusu.

“...in si pogledati argumente srca,” še ujamem zaključek zadnje njegove misli. “Kajti pravi odgovor o ratingu Nato /ne-Nato v Sloveniji se pokaže, ko upoštevaš faktor srca oziroma srčne kulture Slovencev.”

Zazdi se mi, da ne razumem.

“Ko v luči etike in ekologije Nato postaviš pod vprašaj kot dobrodelno organizacijo ter zablodo in paranojo ideologov ekstremnega darvinizma, katerega višek je Bush in z njim Amerika in Nato, premeditiraš v luči evolucije, ti odstotek navijačev pro/kontra Natu pokaže trenutno stopnjo dobrosrčnosti /brezsrčja v Sloveniji. Govori ta statistika o stopnji ozaveščenosti /neozaveščenosti družbe in o moči ekološke zavesti. O stopnji pohlepa /skromnosti, brezobzirnosti/obzirnosti. Govori o razmerju med militantno in civilno družbo. Med posiljevalci in bojeviki proti posiljevanju.”

“Vsaka uravnovešena, kulturna skupnost posilstvo vidi kot kriminalno dejanje,” me zaboli posiljevalsko, imperialistično, nekulturno vzdušje, ki veje iz Amerike.

“Pa naj bo to posilstvo fizično ali duhovno,” Anonymus še zaostri kriterij. In nadaljuje: “A v dejanskem svetu ima mačo pravico lova in posilstva, a žrtev se ne sme niti braniti. Ubiti golorokega otroka ni nizkotno dejanje, če imaš od tega korist.”

Ne morem verjeti. Ne morem sprejeti.

“Darvinizem,” me iz otrplosti reši Anonymus, “je evolucijo ize-nalil s tehnološkim napredkom, a duhovni razvoj vidi kot sanjski in duhovnosti ne prizna realnosti. Zato ekonomski in tehnologi, s pomočjo vojaških figuric danes ‘furajo’ svet v propad in v vojno. In posilstvo je postalo celo normalno, posiljevalec spoštovan. “

Počasi mi postaja jasno.

“Kar pomeni,” začnem slediti svojim mislim, “da moramo, ako hočemo dobro svojim otrokom, Sloveniji in svetu, pretresti obnaša-nje trenutne svetovne in slovenske družbe in svoj odnos s svetom popolnoma na novo - v luči ekoloških vrednot oziroma etike.”

“In ko potem z očesom zdravnika,” me usmeri Anonymus, “ne pa z razumom sodnika, premeditiraš in nanovo opredeliš, kaj je zdra-va in kaj bolna družba, kdo nisi/si in kam greš, ker tja, kamor te sil-ijo, nočeš?” mi pot svobode odpre Anonymus.

“Z očesom zdravnika?” mi ne gre iz glave.

“Zavedeni, trenutno panično-agresivni Američani,” me prize-mlji Anonymus, “se ozaveščenemu človeku lahko le smilijo, saj so žrtve prenapihljenih darvinističnih vrednot in Bushovih manipu-lacij s strahom, ki trenutno vladajo ameriškemu mediju. In kot zasle-pljene Američane, tudi Talibane, Izraelce ali Palestine, niti Drnov-ška ali papeža ne moreš več videti kot sovražnika. Tako eni kot drugi potrebuje pomoč - ekološke osveščenosti in razumevanja, ne potre-bujejo še tvojega sovraštva. Potrebni so, kratkovidni kot so, okulista, da bodo spregledali v lepoto sveta.”

“Nanovo moramo torej prevrednotiti vrednote - če ljubimo svoje otroke,” me spet prešine.

“Kajti zapadna religija - sveti darvinizem -, povzdiguje lovca in logiko zveri v nebo. In vsi japiji danes prežijo le na izplen - ‘to kill’. A slovenska modrost in slovenski kmet je danes zaradi vdora impe-rializma v Slovenijo na smrtni postelji.”

“Kmečka logika naših staršev: *‘Kar seješ, to žanješ’* v mestu umira,” me presune spoznanje o prekletstvu mesta. “Mestni otroci

se spreminjajo v lovce na denar, moč, slavo. Bo operacija pridružitve Slovenije v EU in Nato zato uspešna, a pacient – slovenska kmečka zdrava pamet – bo mrtev? In slovenski kmet bo dokončno postal spet tlačan na tujih tleh? Lovca v džungli?” me zvije načrt gospode. Opazujem, kako gradovi po Sloveniji oživljajo in hlapec Jernej, po počitnicah v socialističnem raji, spet hlapčuje v peklu fevdalizma.

A v grozo se vtihotapi počasi upanje: “Ali pa se bodo intelektuali uprli Natu in kmetje posilstvu EU-ja?”

“Slovenija je na preizkušnji,” mi potrdi Anonymus. “Na tehtnici sta svoboda ustvarjalnosti proti hlapčevstvu generalom,” zastane Anonymus in tišina poudari resnost povedanega.

“Kaj se boste odločili?” me spet zbudi Anonymus z vprašanjem.

Ne upam si niti pomisliti.

“Človek ni svoboden,” mi trditev Anonymusa vdre v vakuum, ki ga vrtajo vprašanja, “niti ko je suženj niti ko ima sužnja. Ko je gospodar sužnju, je ujet v sužnjevo sovraštvo in v strah pred poniževanim. Človek je svoboden le, ko brez kazni lahko reče ‘ne’ vsakemu neumnemu?neekološkemu ukazu. Ko ima pravico odreči poslušnost norosti. Človek je svoboden, ko nima in ne išče sužnja in ne avtoritete, da mu potolaži strah. **Ko prevzame odgovornost za svoja dejanja nase, duhovno ni več ujet v avtoriteto, ekskluzivizem in udvorljivost.** Shizofrenija – odnos gospodar/suženj izpuhti iz njegovega odnosa. In rodi se prijateljstvo. Zaupanje. Soupoštevanje. Ko-existenca.”

“In nadzora ni več treba?” mi vzame sapo.

“Pretežko?” zavrta vame Anonymus in me prepusti vrtincem...

Poskušam si predstavljati svet brez vojske in policije, svet brez nadzora. Zajame me vzdušje varnosti, neprisile, lahкости, širine, prostosti, neomejenosti.

A premoti me slika soljudi tega sveta.

Nenadoma padem v sceno, kjer zazrt le v sanjano prihodnost, v skrbi za lastno rit, vsak osebek, pa naj bo to egoist, družina, klub, država, religija ali multinacionalka, grabi pohlepno le zase. In vsak

vrh piramide si na kosteh vernikov ali sužnjev gradi lastni imperij. Svoj lastni bunker. Osredotočeno vsakdo, vsaka identifikacijska grupa, lovi le zase. In ljudje ne vidijo več strahu, sovraštev, pohlepa, zavisti, ki jih, pripadnike ekskluzivističnih manjšin, dejansko pogojuje po svetu. In v razvitem svetu, kjer se hitrost gibanja nenehno povečuje, nihče nima več časa razmisliti o svojem početju. Le nori potrošnik zapadne družbe z vse večjo hitrostjo, mori z vse večjo spretnostjo, a ne vidi, kam se mu mudi, ne vidi, zakaj se mu sploh mudi; in ne dojema, koga mori.”

Zid na koncu slepe ulice po kateri drvimo v ‘lepšo prihodnost’, se mi zazdi čisto blizu; a Anonymus že nadaljuje: “Živečih bitij okoli sebe ne upošteva in ne vidi nihče, identificiran s katerikoli veličino in nihče, ki mu pozornost slepi cilj. Pripadnike tradicije 'živijo' duhovi iz preteklosti, lovci pa so duhovno že v prihodnosti pri plenu, a zdaj, duhovno, ne eni ne drugi nimajo časa biti prisotni tu. Prisotna so le njihova brezdušna trupla.”

Zajame me paničen strah pred soljudmi, ki se smeji le še za denar in jim jutrišnja zmaga ali tisočletni predsodek dirigira pripadnost, določa horizont in izbira sovražnike/zaveznike. Groza me postane pijavk, ki nenehno zahtevajo, in roparjev, ki kar sami jemljejo. Groza me postane okolja. Od vsepovsod me prično grabiti...

“In v tem vzdušju ostati brez vsake zaščite?” me spreleti srh. “Brez vojske...” me pretresa dvom.

“Takšno srhljivo vzdušje ogrožujoče praznine, negotovosti in neizbežnosti,” me opozori Anonymus, “je normalno vzdušje duše dan današnjega egoistista imperialistične logike. Kajti **kazen za egoizem je osamljenost**. In osamljenost plodi strah in strah jezo in agresijo.”

“Osamljeni se bojijo ostati brez zaščite, zato volijo varnost in ne prostosti,” se spomnim na referendum o Natu.

“Mnogi si volijo suženjstvo in sprejmejo tujo moralo,” mi pojasni Anonymus, “ker ne upajo sprejeti odgovornosti za svoja dejanja. Ne zaupajo sebi. Bojijo se prostosti. Odločanja o sebi.

Podrejšo se avtoriteti, odgovornost za svoja dejanja prenesejo nanjo. In sklicujoč se na avtoriteto, skrivajoč se za avtoriteto, moč avtoritete postane moč njihove zatrtosti/agresije. Pogled vse uniformirance v vojski ali v civilni družbi. Klon agresivnih ugajačev, skrit za simbolom. Za zastavo ali za kravato. Vsi so 'ista' zgodba. Vsi izmi so isti, le nasprotni."

Ujetost človeštva v uniformo, v strah in nezaupanje in posledično v moralo in agresijo me ohromi.

"Nihče med njimi ne prenese pogleda nase v ogledalu etike," me presune. "Zato danes vsi karieristi minirajo vsa etična ogledala, zatirajo vse kritike družbe," se mi razkrije vzrok nasilja oblasti nad svobodo besede, "da lahko le oni triumfirajo, da lahko vojaki posiljujejo, a posiljeno ljudstvo jih celo voli, ker se jih bojijo nevolit."

Grozljivo stanje v dušah oblastnikov in ljudstva mi trga srce.

"Še najbolj grozljivo pri vsem tem je," me dotolče Anonymus, "kar tudi kaže na stopnjo zblojenosti celotne družbe, da vsak egoist, vsak lakomnež, živeč v liberalni skupnosti, v kateri je logika brezobzirnega povzpeticarja uzakonjena in prevara sočloveka občudovana, o sebi seveda (celo) misli, da je normalen človek. In da je dober človek. Človečen človek. Za to, da je dober, bi se stepel in dokazal svojo dobroto s pestmi. Saj je bil ja pridno zmagal in si priboril stolček in zaslužil bogastvo. Saj pridno nosi v cerkev. Saj pridno, kot vsi sosede, krade le naskrivaj in le zase. Saj pridno uboga vampirsko oblast."

Pamet se mi ustavi. Ne more dalje.

"In če nepokvarjen otrok vso to blago-rečeno ne-normalnost opazi in se upre 'biti nor kot odrasli'? Kaj se zgodi, ko kdorkoli od 'ovc' opazi bolnost družbenega telesa in zato zajedalsko/izkoriščevalski medsebojni odnos, ki ga liberalni imperijalizem zakonsko zapoveduje kot normalnost, enostavno zavrne? Ko 'norček' spozna prevarantstvo 'poštenih rabljev' in sprevidi, da mavrice ni moč niti posedovati niti prodati, in se mu mu od bolečine ob sprevidenju norosti družbe zblodi? Ko oproti oblastnikom zakriči: '*Norci, saj ne vidite, kaj*

počnete! Ko otrok noče postati rakava celica in odkloni odnos vampir/krvodajalec ter od šoka zakriči, zatuli *'Dovolj morale! Dovolj posilstva! Hočem etiko!'*?" se iz mene valijo vprašanja. "Ko mu je dovolj uboganja norosti; in se odloči zbežati od bolanih, zblojenih staršev proč, v zdravje, in iz obupa pade na igle ali v sod žganja? Ko otrok v obrambo zavrti pračo, ko kmet vzame v roke srp, delavec kladivo in pisar strojnico v revolucijo proti oholežu, ki v svojem napuhu misli, da je vreden več in si prevzetno tudi več jemlje?"

Nastane grozljiva tišina. Vprašanja vrtijo filme v moji glavi in vse bolj padam v obup.

"Takšnega 'odtrganca'," končno odgovori Anonymus in me potegne iz brezna čustev, "'zdravi' odrasli takoj odpeljejo k psihiatru, da mu specialist za duše, norcu, 'naravna glavo' nazaj v rakavo (?pravo?) smer, mu pomaga sprejeti čaščenje parazitskih vrednot vele-posestniške družbe za normalnost in ga utiri in prilagodi nazaj v ?zdravo? grebatorsko olimpijsko družbo. Med 'normalne' povzpetniške ritoliznike, spoštljivo plezajoče proti moči in proti bogastvu. In zatrjujejo, da se 'zblojenemu otroku' izboljšuje, ko postane zopet ambiciozna povzpetniška rakava celica. Ubogljiv morilec na ukaz generala. Požrešen spoštljivec in dvoličen skrivač."

Ne morem verjeti resnici.

"Normalen shizofrenik, ki se 'višjim' klanja in 'nižje' brca?" se mi zagnusi 'mind-job' psihiatrov, ki zdrave otroke spreminjajo v mrtvo orodje sistema.

Gnus v želodcu mi vrta in vrta in pamet se mi upre.

"Zakaj psihiatri, ki trdijo, da otroka ljubijo in mu hočejo dobro, otroku ne povedo resnice, da otrok vidi prav in da je družba nora?" se mi iz obupa izvije otroško vprašanje. "Zakaj ne povedo odkrito, da je svet vojn, naše dandanašnje dogajanje, svet agresivnih norcev, svet bolnih psihotikov? Da z otrokom, ki se krutosti in nasilju in stremuštvu upira, ni nič narobe?" slišim svoje hlipanje skozi solze. "Zakaj psihiatri lažejo otrokom, da je družba zdrava? Nepripravljen otrok hudoben?"

Zatakne se mi v grlu.

Potem pa plane iz mene: “Zakaj nikdar šrinki /psiho-terapevti/ ne rečejo: ‘Ti, otrok, gledaš nekoristolovsko; in zato vidiš prav. Celostno. Družba je zblojena. Požrtni, egoistični, vzvišeni Narcisi so brezsrčni prašiči. Vidijo le denar in moč. Čeprav o sebi celo trdijo, da so nosilci kulturne družbe, ekskluzivizem v njihovih egoističnih dejanjih kaže na njihovo primitivnost. Omejenost. Pasjost. Volčjost. Zato ostani kot si, pojdi v svet in ga objemi. S svojim nezaplankanim srcem, skromnostjo in modrostjo razsvetli še druge, že v dvoličnost odraslega sveta padle otroke. Ni ti treba zmagati v grebatorstvu. Nikogar ti ni treba ugrizniti za nagrado ali iz strahu pred prezirrom staršev ali pred božjo palico.”

“Tega dušebrižniki ne morejo izustiti,” mi odgovor ponudi Anonymus, “vse dokler so sami steber te darvinistične norosti, ohole vzvišenosti in pohlepa visoke lovsko/pastirske družbe, na kar kažejo že njihove ‘skromne’ cene in odnos do boleznin in bolnika.”

“Zdravijo, kot svoje početje imenujejo, le če so za delo bogato plačani, drugače jim je vseeno, Če se svetu meša?” me zaboli dejanska brezbriznost prodanih duš.

“Zdravljenje jim pomeni ukalupiti ‘bolnika’ v ‘normalnost’ odnosa gospodar/suženj,” je krut do početja današnje psihiatrije Anonymus. “Učijo ljudi, kako ‘brez stresa’ ponižati človeka, sprejeti suženjstvo in kako se zadržati, da ne ubiješ šefa, taščo, ženo ali soseda, ki ti ‘zakonito’ pije kri.”

Povedano me zaboli v srce in možgane. Začutim nepredstavljivo stisko otroka, ko mora pohoditi cel svet, da reši sebe.

“A psihiatri,” me opozori Anonymus, “so le eden od temeljnih stebrov za vzdrževanje ‘normalne’ shizofrene norosti odnosa vampir/krvodajalec, high society/raja, šrink/norec. Poleg njih stojijo ‘vsevedni’ šolniki, ki zdrave, uporne, radovedne, žive, a za nadzornike hiperaktivne otroke, ‘kulirajo’ s pomirjevali v pasivno sledenje. Pasje uboganje. In v odnos avtoriteta/bebec. In poleg šrinkov in učiteljev status-quo v medčloveških odnosih držijo tudi naduti

politiki, tako cerkveni kot posvetni, brezsrčni ekonomisti in zasanjani znanstveniki, vsi vzvišeni in nezmotljivi diktatorji mišljenja in diktatorji akcije. Nadzorniki in komandanti.”

“Vsi že odrasli?” me strese mrzlica in popade strah.

“Vsi danes ‘normalni’ povzpetniki,” me popravi Anonymus, “odrasli v slepo uboganje ‘svetih besed’ in/ali ‘svetih števil’. Verniki ‘gosposkih štempljev’ – ©®.”

Anonymus zastane, da besede dobijo prostor, in me preseneti z vprašanjem: “In ko advokati ©® pridejo v vlado? Dobimo kaj?”

Dih mi zastane, pogled se mi usmeri v prazno in prične se jasni-ti pogled na položaj v Sloveniji.

“Teror avtoritete ‘svete besede’ in kapitala nad ljudstvom,” me šokira spoznanje, opazujoč ošabnost novonastalih slovenskih posestnikov intelektualne lastnine. Znanje so uzakonili kot svoj kapital, sebi uzakonili certifikate, ki jim, brezdvomno protiustavno ob demokratični ustavi, zagotavljajo nadzor in pravico, da ‘neukemu’ ljudstvu določajo razgled, usmerjajo pot in jim pošiljajo račune za svoj teror. Zgrozim se, ko vidim, kako zelo nekateri ‘možganski veleposestniki’ precenjujejo sebe in kako ponižujejo v manjvrednost vse, ki imajo v glavi podatek manj. Zjezi me, ko gledam, kako danes intelektualec za vsako svojo besedo zahteva ‘copyright’ – dosmrtno rento –, in certifikat – dosmrtno dovoljenje pošiljanja računov ljudstvu; in kako bankir za vsak posojeni tolar zahteva dva.

“Izobraženci sebe vidijo kot boga,” vskoči Anonymus, “a kmeta in delavca kot gnoj. Vzvišeni pravnik in zviti ekonomist s pomočjo politikov, ki z medsebojnim prerekanjem homogenost ljudstva nenehno preprečujejo, držita delavca, kot nekoč v predvojni Jugoslaviji, na življenjskem minimumu in v nenehnem pufu. V ‘zlati kletki’ lizinga in falinga. In slovenski kmet je na smrtni postelji. A poglej si volitve in presodi sam,” me pred televizijo posadi Anonymus. “Politiki na volitvah obljublajo socialno državo, ljudstvu boljši standard in boljše zdravstvo ter zdravo hrano.”

Zazrem se v predvolilni boj med Brezigarjevo in Drnovškom.

“Kdo bo predsednik države?” me potegne radovednost in zagledam se v volilce: “Ali Slovence na volitvah vodi srce? Pamet? Ali užaljenost? Pohlep? Vse večji strah?”

Slovenski upor proti evoluciji

Otrok dela napake, ker ne ve. Odrasel dela narobe, čeprav ve.

Ozrem se v vzdušje duš družbe, v edini dejanski pokazatelj med-človeških odnosov, prisluhnem...

...in zaboli me pri srcu, ko se zazrem v smer zazrtosti oči-in-src obstoječe množice. Povsod vidim le sanjajoče o osebnem bogastvu in moči. Opazujem nenehno prežeče ekonomiste, 'poštene kleptomane', nenehno upajoče na posel življenja in obogatitev čez noč. Vidim pravnike prodajati poštenje. Opazujem preko trupel plezajoče navzgor po lestvah moči, bogatosti in pomembnosti, igralce na loto in na zakon. Opazujem le v mrtve diagrame zazrte ekonomiste in vampirske brokerje na borzi; in v spoznanju, da je Slovincem vse to postalo normalno, me pričinja najedati dvom v srečno prihodnost in zdravo pamet slovenskih volilcev.

"Ali je sploh še ostalo kaj srca v bogatost želja in revščino duha potujoči Sloveniji?" me prešine žalost in mi izplavi na gladino zavesti dvom. "In kdo sploh 'Slovenec' je?" me strese preblisk. "Kdo smo? In koga naj volim?"

"Ko si bil še čisto majhen," zaslišim Anonymusa pripovedovati, "so ti bili povedali, da si Slovenec in ti pričeli pripovedovati zgodbe o vaši lepi domovini, o sanjah vaših dedov o svobodi, o hrepenenju, ki je bilo postalo uresničljiva želja, ki je prešla v zahtevo; in 'zgodilo se je'. Uresničeno je. Zahteva je danes oživila v dejansko in sedaj ste ponosni, ker lahko hodite po obstoječem svetu pokončno, saj se počutite v svoji deželi doma. In prav je tako.

Zgodovinski spomin govori, da so si bili Slovenci, potomci slovenske poljedelske duše, nekoč že sami volili svoje kneze demokratično, kar pomeni, da so bili svobodnjaki volili najpametnejšega kmeta, razumnega Davida, kot v pravljicah, kjer pametni

princ zmaga nad močnim, a brezsrčnim kraljem. Toda ta razumni narod, sam živeč logiko setve-in-žetve, časteč Triglava - troedinega boga znanja (grškega Pozejdona) in boginjo pomladne ustvarjalnosti Vesno (Demetro), je bil padel pod nemški lovski red, pod vojaški red, kjer je ukaz najokrutnejšega poražencem zakon. Zato je slovensko dušo stoletja dolgo nadvladal in zatiral najmočnejši meč, močni Goljat. Cesar. Družina Habsburžanov. Z Martinom Lutrom pa se prične pohod Slovencev izpod tujega ukaza.”

“Lutrom?” me preplavi začudenje. “Kaj pa ima Luter s Slovenci?”

“Krščanstvo, katerega so bili Slovencem prinesli prakristjani, je bilo Slovencem pisano na kožo, kajti poljedelec logiko setve in žetve tako in tako živi. O grozi žetve sanjajo le pastirji in lovci. Mesojedci. Le morilce in tatove preganja pekel. Le za njih, ki v svojih dejanjih izkoriščajo in ubijajo, je božja logika le lepa/grozljiva ideja, ali ne? Kmetu pa je karmično kolo in zaupanje semenom in obdajajoči naravi vir in smisel življenja. Kmet zaupa in zaupljivost kmetov je bila naivno sprejela tudi papeža kot sveti vrh krščanstva.

A Luter je bil, kot že prej Wycliff in Jan Hus, spregledal papeževost prevzetnost in objestnost, in se je sam zato odrekel tej rimski ošabnosti. S *‘papež ni kristjan’* je izobčil oholo cerkev, ki pridiga ‘kar seješ...’, a sama živi živinorejsko logiko in izkorišča podanike nič manj kot kralj. Prenehal je ubogati brezsrčnost cerkve ter se uprl tudi trgovini s smrtjo - kupovanju odpustkov za morjenje soljudi. Čiščenju slabe vesti s podkupovanjem cerkve.

A njegova največja herezija za cerkvene dogmatike je bil njegov prevod Svetega pisma iz latinščine v nemški jezik, saj je bil, kljub uporju proti papežu in proti požrešnosti cerkve, sam še vedno ostal ponižen učenec in goreč zagovornik Evangelija in je zato ‘sveto besedo’ hotel in hitel približati vsakemu običajnemu človeku. Debeleče duhovne, ki so si bili lastili razlago Biblije, pisane le v intelektualni latinščini, je hotel izključiti iz posredništva, kajti cerkev je zlorabljala verne, neuke in zato prestrašene ljudi v lastno korist in blagostanje ‘skromne’ Zlate cerkve.

Tako kot kamenček sproži plaz, tako so se usuli, po Lutru, prevodi Biblije v vse jezike Evrope. V deželi Kranjski sta to, papežu hudo heretično delo, opravila Trubar in Dalmatin.

Čitanje v materinem jeziku je v od cesarja podjarmljenih ljudeh spet ozavestilo pomen 'materinega' jezika. Mati je svoje otroke zbudila in jih povezala v 'novo zvezo'. Zavezanost enako govorečim.

Prebujena narodna zavest v ljudeh Evrope je bila postajala vse glasnejša in bolj slišna in povzročila krizo identitete, najbolj cvetočo v dobi Prešerna. Zgodila se je 'pomlad narodov'. Upirati so se pričeli vsi podjarmljeni narodi in dvignili svojo pest proti oholim, velikim gospodarjem, ki so si bili majhne in miroljubne narode nekoč pokorili z mečem. Poistovetenje ljudi z obstoječim vladarjem-in-pri-grabljenim ozemljem se je soočila in stepla s pripadništvom jeziku-in-jezikovnemu področju. Materni jezik proti očetu veleposestniku.

In fevdalna razdelitev Evrope se je sesula.

Evropa se je znašla v razpadu in vojni.

Novo istovetenje, vezanost na domačo besedo, je bilo pripeljalo do padca lovsko/živinorejskega cesarskega reda in Habsburžanov, zato so po prvi svetovni vojni kmečki Slovenci, kot tudi bohemski Čehi ter Madžari, Hrvati, vsi prej zaslužnjeni narodi, ostali brez gospodarja. Dobili so priliko, jo izkoristili in spretno ušli izpod tiranije meča. Zbežali so bili ven izpod 'ordnung.und.disciplin' nemškega vojaškega reda, ven iz brezpravne pokornosti.

Najprej so Slovenci pobegnili nazaj v slovansko govorečo skupnost, v navezo s Srbi in Hrvati, v Jugoslavijo. In sedaj, v drugem krogu propadanja/nastajanja držav, ob razpadu širše in ožje SZ in Jugoslavije, so bili, kot Litva, Latvija, Estonija, Češka, Madžarska, Slovenci dobili priložnost popolnoma samosvoje poti. Našli vzdušje netlačenosti – obljubljeni deželni svobode...”

“Le kaj počnemo s svojo svobodo?” me prešine vprašanje. “Kam nas vodi pot prostosti?”

“Vprašaj se najprej,” se v moj lasten dvom vmeša še dvomeči glas Anonymusa, “ali ste ponosni in hodite pokončno, ker ste bili postali netlačeni netlačani, svobodni in neusmerjani v opazovanju in delovanju? Ali pa ste postali prevzetni, ker vas čutenje slovenstva navidezno povzdiguje nad nekatere druge, še zatrte, podjarmljene, nesvobodne narode, nad ‘tretje-razredne’ ljudi? Ali bi bil ti kot Albanec ali Srb prizadet in kot Američan polaskan?”

Poglej okoli sebe in mi povej, ali biti Srb ali Albanec ali črn ali musliman ali Čečen ali Kurd ali Nuba, zavednemu Slovincu ne pomeni isto kot biti manjvreden ‘balkanec?’ In biti Američan mu pomeni biti nekaj več?”

Pred seboj zagledam pred televizijo uročene občudovalce Beverly Hillsa, zasvojenca z Big Macom in Cocacolo, navijače Nata in Evrope, a v hvalnico zahodu se mešajo medklici: *‘Ta-spoden!’*, *‘Balkanec!’*, *‘čefur!’*.

“Vsi pogledi Slovenije bežijo od vzhoda proč in so uprti na zahod,” me strese opaženje.

“Če ponos slovenstva,” me ustavi in usmeri glas Anonymusa, “temelji na nevzvišeni nepodrejenosti oziroma enakovrednosti, bodite pokončni in veselite se samostojnosti. Ako pa vaša samozavest jezdi na čustvu VEČ/manj vrednosti, vaš ponos ni ponos, temveč spoštljivost oziroma napuh; in vojna v Sloveniji se še ni končala. Kajti vojna se ne prične v trenutku, ko priletijo migi in na otroke prično norci metati bombe; **vojna se prižge v trenutku, ko je konec skromnosti**; in samopovzdignjen egoizem začne vse ‘manjvredno’ okoli sebe izkoriščati-in-zatirati. Saj konec enakovrednosti pomeni začetek raka, vzpon tirana, ki vedno povzroči, v zatiranih seveda, vzdušje ujetosti in bolečino trpljenja. In ta nenehna bolečina sili razbolene duše v upor in ponižane dviguje v borbo proti zatiralcu svobode.

Poglej le, kako ste kljub možni smrti bežali iz vojaške tiranije in proč od Miloševica, Slovenci? Kako se upirajo in množijo v upor proti objestnim tiranom PODcenjeni kosovski Albanci, Čečeni, Irci,

Baski, Kurdi, Nube, vsi narodi, vsi 'obarvani v manjvrednost'. In puntajo se tudi vsi podcenjeni sloji – kmetje, delavci, danes že, v žametni revoluciji nedavno izkoriščeni, intelektualci, katerim nadzorniki v vladah sveta ne pustijo biti samostojni in samosvoji.”

“Vsi bodoči prebivalci Slovenije?” se spomnim na prejšnje sanjanje o Sloveniji brez orožja.

“Slovenija se je bila torej osvobodila tujega jarma,” me presliši Anonymus, “a kam vas, osvobojene, danes vodijo vaši voljeni oziroma ljubljani v Ljubljani, ki vse bolj in bolj potrebujejo vse več in več body-guardov, da se še počutijo dovolj varne pred ‘svojim’ narodom, katerega otroke so bili ponudili kot krvni davek Natu? Ali njih strah pred ljudstvom ne kaže, da padajo v past notranje revščine?” me z vprašanje vspodbudi Anonymus.

“In zunanjega bogastva...” se mi pred oči pripelje vsem vidno dejstvo.

“Če pogledava polpreteklo zgodbo Evrope,” me Anonymus potegne v opazovanje velikega platna, “lahko opaziva, kako je bil srednjeveški uveljavljeni tiranski dualizem – teizem in carizem –, z umorom češkega cerkvenega reformatorja Jana Husa izgubil verodostojnost najprej na Češkem. Od ‘božjih predstavnikov’ prevarana in izkoriščana češka družba se je poistovetila v skupni odprt upor. Husiti so izključili prevarantski ‘božanski’ avtoriteti križa in meča iz svojega upoštevanja, vzeli cesarju in papežu kredibilnost, čemur so sledile križarske vojne cesarja Sigismunda in papeške cerkve proti ‘novemu veku’ – reformizmu in HUMANIZMU. *‘Daj cesarju kar je cesarjevega in cerkvi, kar ni cesarjevega’* je bilo prvič postavljeno na tehtnico. Sledi dolga in krvava zgodba o protireformaciji in čarovniških procesih, kronanjih kmečkih kraljev z žarečo krono, pobojih Hugenotov. Križ in meč sta s skrajnimi naporami krotila revolucijo. Toda iracionalna – božja avtoriteta je zaradi izdaje kralja Sigismunda nedvomno izgubila moč nad rajo. In **racionalistični antropocentrizem**, naslonjen le na človeka, nič več na boga, je osvobojen ‘od

boga poslanih' avtoritet najprej dvignil v odkrit upor in v revolucijo proti ukazu descartijanski francoski narod.

Giljotina je odsekala tiranu glavo.

S francosko revolucijo je a-teistični materialist (bankir+utilitaristični intelektualec) s prestola vrgel samozvano 'božjo' avtoriteto papeža in cesarja. Pričel se je kapitalizem. Vladavina bankirjev. Cerkev je izgubila vpliv na rajo, kajti ateistu - kartezijanskemu racionalistu je znanost moderne dobe nadomestila bivšo varnost meča - kralja, idealizem in samozavest 'osvobojenega sužnja' pa je bil zapolnil izgubljeno uteho križa. Ideja je tako dobila krila in prevzetni Ikarus je poletel v nebo. Intelektualizem se je povzpел na tron, duhovnost pa je bila z vzponom ideologij o svobodi zamrla in ustvarjalni duh je pričel iskati in raziskovati le uporabno. Ideja je nadomestila duhovno praznino brezupa, razumni plan in denar sta postala varnost in tirana ljudem. Razum, zagledan v lastno moč, je premagal strah in boga.

Srednji vek kraljev in bogov je umrl.

Mojzesova morala in Jezusova estetika sta se iz zavesti ljudi moderne dobe pričela izgubljati, in - dolar - neetični in nemoralni ateist je zavladal svetu. Mojzesov '*Ne laži! Ne kradi! Ne ubijaj!*' se je izgubil v neobstoj, kajti darvinistična morala '*Le najkrutejši preživijo.*' in Macchiavellijev '*Cilj opravičuje sredstva.*' sta zapovedala krutost. Opravičila tako ubijanje, kot tudi krajo. Pričelo se je obdobje ameriške (in svetovne) zgodovine, ki mu lahko rečemo '*Money makes the world go around.*'

Egocentričnemu racionalistu - ekonomistu je duhovnost postala neumnost, svoboda mu pomeni imperializem, poštenost šala in ljubezen nadzorovana kraja energije, delo tlaka, a sonaravo, celo soljudi, ekonomist, zmagovalec francoske revolucije, dojema le še kot uporabne stvari - sužnje.

Imperialistični kapitalizem pomeni smrt srca, smrt besed in ujetost v številke. Numerologijo. Umetnost in znanost je zato postala

suženj ekonomije, kajti banka je bila dobila moč proizvajati vojne/dobiček, intelektualec je postal avtoriteta, a fizično delo je postalo, v očeh umskega delavca-uradnika, manjvredno suženjstvo, kar je bil 'petelin' za delavsko revolucijo proti intelektualni buržuaziji in carju v Rusiji.

A Budovo, Sokratovo in Jezusovo upoštevanje vsega je bilo v modernem izkoriščevalcu zamrlo. **Logika rakave celice se je bila uzakonila kot logika demokracije:** *'Vsakdo si lahko zgradi faraonsko piramido sužnjev'*. Vsak 'demokrat' živi po logiki delčka, ki se bori le zase proti celoti."

"In v prav takšno intelektualno slepoto in trgovsko brezsrčje hiti sedaj Slovenija," me stisne uvid in strese groza.

"Slovenski politiki," nadaljuje Anonymus nepristransko, "podkupljeni od kapitala in zato navdušeno hiteč v naročje visoke družbe objestnega zahoda in lažne demokracije, danes vsem še vedno podjarmljenim narodom že zanikajo enako pravico samoodločbe, kot jo je bila lahko dobila in jo ima danes Slovenija. Iščoč pomembnost oziroma priznanje nadutega zahoda, ki, samovšečen, 'manjvrednim' postavlja pogoje za priključitev v bogati klub večvrednih, slovenski dobro?misleči politiki uslužno zanikajo vsem podjarmljenim pravico do samoodločbe. Odrekajo jim pravico do lastne države, do lastne oblasti, če si jo pač že hočejo nakopati na glavo, in upajo, da bo boljša od srbske, ruske, turške, kitajske, nubijske..."

'Nimate pravice. Niste nam enakovredni,' kaže odnos slovenskih politikov do obstoječih osvobodilnih bojev. Osvobodilno vojsko Kosova, Čečenije, kurdske in irske upornike, vse, ki se borijo proti nadvladi tujega tirana, označujejo za anarhiste in teroriste, a teror srbske, ruske, turške, kitajske in ameriške vojske, policije in politike priznavajo kot upravičen. Nihče od politikov ne reče, naj Angleži že končno iz okov spustijo Irce, Španci Baske, Kitajci Tibetance, Rusi Čečene, vsakdo vsakega, ki ga pač tišči za vrat. Nihče naglas in javno ne reče, da v demokraciji nikomur ni treba ubogati nikogar, ker je v demokraciji tiran mrtev."

“Saj so uradne vojske ja legalizirane, mar ne?” mi izleti vprašanje.

“A od koga?” mi z vprašanjem spremeni objekt opazovanja Anonymus. “Od uveljavljenih preostalih tiranov, ki si, od kod le, mi povej, jemljejo in lastijo pravico, da si Kosovce, Irce, Čečene, Kurde, Nube, Tibetance, črnce, kogarkoli kar lastijo in z vojsko ‘pravično’ streljajo na soljudi na ‘nebeških trgih’, če niso pokorni?”

“Brat strelja brata le zato, ker mu ta odklanja pokornost?” ne morem verjeti.

“Podjarmljeni in zato uporni ‘bratje’ pač hočejo plačevati davke svojim izbranim, ne pa vzvišenemu, kateri jih zaničuje v neupoštevanje. A cela Evropa, cel svet upirajočim odreka samostojnost, odreka kredibilnost in svobodo lastne besede in lastnega odločanja o svojem življenju.”

“Zakaj?” me butne vprašaj.

“Ker se gospoda bojijo plazu novih pobegov podcenjenih narodov, kot tudi državljanov, izpod nadzora? **Ker brez sužnjev ni davkov in gospod mora prijeti za kramp?**” mi Anonymus modro odgovori z vprašanji.

In nadaljuje: “Klanjajoč se močni in vplivni svetovni eliti, tudi slovenska politika, namesto svobode, podpira tragedijo špartansko-srbskega uroka, narcisoidnost Evrope in mačizem Amerike in drugih velesil. Povzpetni ugajachi so bili sprejeli do Kosovcev, ‘črnuhov’, Ircev, Kurdov, Nub, do vseh zlorabljenih isti vzvišeni brezobzirni odnos, kot so ga bili kazali in ga kažejo do zaničevanih vsi objestni tirani vseh časov. Evropski in azijski in ameriški gospodarji. Vsi krivični, ki si ZASE jemljejo pravico, a zaničevanim enako pravico, kot si jo lastijo sami, zanikajo. Vsi nadzorniki, ki si lastijo ukaz, a drugim jemljejo besedo, kradejo čas in dirigirajo pot. Vsi skriti za ščit krivičnega zakona ali za pravico države ali za meč ali za križ ali za polmesec ali za razum ali za karkoli...”

Govorijo ljudstvu, tako ekonomisti v vladi kot povzpetneži v parlamentu, da je smer zahod edina rešitev, da odrešujoči korak Slovenci

morate narediti in nujno ukloniti glavo pred velebenjeno Evropo. Pravijo, da je edina pot, za Slovence, skočiti v zlati imperialistični kapitalizem, bankirski red prejšnjega stoletja, kjer nekaj brezsrčnih bogatunov upravlja in izkorišča ves svet. Zatrjujejo, da ste Slovenci na poti v mir, ako Natu plačate otroški krvni davek, kot so ga bili nekdanj Atenci plačevali kralju Minosu s Krete za njegove igre z bikom. Kot so ga slovenski fantje v zgodovini že morali plačevati s svojo krvjo družini Habsburžanov, Italijanom, Hitlerju, Srbom.”

“Pobegnili smo izpod nadvlade srbske vojske,” se spomnim, “in iz diriganega gospodarstva v svobodo. Nevezanost.”

“A država sili danes ljudstvo v novo uklanjanje,” mi Anonymus pokaže slovensko pot v svet, “v pokornost od zgoraj diriganemu dogovornemu gospodarstvu vzvišenih imperialistov, ki bo uničilo slovensko kmetijstvo, uničilo ves srednji sloj podjetnikov in trgovcev ter slovensko ljudstvo spremenilo v ‘zaposlene pri Šparu’, McDonaldsu, Sonyju..., v sužnje gigantskim piramidam. Silijo vas v zavezanost NATU oziroma Pentagonu, ki živi od prodaje zastarelega orožja norcem po svetu; a istočasno pred vso svetovno javnostjo igra svetovnega policaja in se dela, da dela mir.”

“In brat ubija brata. Sosed soseda,” zagledam posledice ameriške pomoči.

“Le poglej dogajanje Bosne, Kosova. Poglej ognje v na Srednjem vzhodu, v Afriki. Najprej CIA podkupi opozicijo in ji proda orožje, da revolucija poruši državo; in nato ‘dobrodelno’ pomagajo zgraditi novo demokracijo - ameriški pohlepni sistem. Z ugodnimi posojili zavežejo ljudi v novo suženjstvo, a vse je za kavboje le dober BIZNIS, investicija, ki Ameriki daje zaposlitve in blaginjo; in stopnja brezposelnosti se v ZDA približuje ničli. Toda vojna industrija je bila zmanjšala brezposelnost tudi za časa Hitlerja.”

“A sledilo je drugo svetovno klanje?” me trese groza.

“To je zlata demokracija,” mi potrди strah Anonymus, “ki vdira v Slovenijo, demokracija, pod katero je skrit brezčuten imperialist. Imperator/suženj. Rak. Vojna.

Kako ameriška usmerjenost prihajajočih povzpeticov liberalne družbe že kruto cepi slovenski narod na biriče/berače, na delodajalce/delojemalce, lahko opazi vsakdo sam, če le pogleda okoli sebe. Razslojevanje družbe na kasto svinjsko bogatih delodajalcev, kasto privilegiranega psa čuvaja (policaja, 'body-guarda', izterjevalca in vojaka), ki to peščico bogatunov brani, ter kasto socialno ogrožene množice, katera mora, pod nenehno pretinjo kazni, objestne pijavke hraniti, jasno kaže, kam drvite, ne le kam korakate."

Le pogled navzven zadostuje, da opazim, kako se vzdušje iz prijateljskega spreminja v prestrašeno. Sovražno. V globini se vonja jeza in brezsrčna agresija.

"Obljubljajo ovni ljudstvu raj v demokraciji, toda prihajajoči kapitalizem in demokracija sta popolnoma nasprotna pola socialne družbe.

Kapitalizem je sistem, kjer denar diktira družbeni red in uzakonja nadvlado kaste bogatih delodajalcev, a delojemalca spreminja v brezpravnega reveža ali, danes, v grebatorskega potrošnika, ki mu je zavist gonilo življenje. Kapitalizem uzakonja več/manj odnos po osnovnem merilu imetja. Kasti bogatih z zakonom zagotavlja izkoriščanje malega so-človeka. V kapitalizmu je kapitalist pravno živ, a delojemalec vedno pravno mrtev. Stvar. A 'demokracija', v pravem pomenu besede, pomeni enakovreden odnos in prostovoljno obzirno sodelovanje. V demokratični, zdravi družbi, ni raka, torej ne vzvišenih in ne ponižnih ne privilegiranih in ne zatiranih in zato ni izkoriščanja, ne tatov in ne okradenih. Ni pravno-živih/mrtvih.

Poglejva le malo nazaj.

Titov socialistični sistem, ki se je bil uprl tiraniji strojnika Stalina in teoriji '*delavec je del stroja*', je bil imel, v teoriji-in-praksi, lep namen narediti evlucijski preskok in čim bolj mirno in nenasilno preiti v samo-upravljanje, v enakovredno sodelovanje vseh delavcev, umskih-in-fizičnih.

Kaj pa danes, po 'žametni' revoluciji prevzetnih intelektualcev, ki so se bili uprli enakovrednosti z delavcem in kmetom; zavrnili skromnost in obzirnost socializma?

Bilo jim je, študiranim, premalo. Ker se sami sebi zdijo vsevedni in večvredni, v svoji samovšečnosti intelektualci zahtevajo za svojo čisto kravato višji standard, višjo plačo, kot jo, po njihovem, zasluži umazan delavec ali neumen kmet. Prevzetni častilci 'modrih citatov' in 'števil' so bili, s svojo težnjo po ponovni razcepitvi družbe na kasto bogatih intelektualcev in kasto revnih kmetov, delavcev in učencev, spodkopali nastajajoči socializem po meri človečnosti. Skupaj s po vojni denacionaliziranimi revanšisti in na stranski tir odrinjenimi papežani, ki so bili s prihodom komunizma izgubili 'sveti vpliv' na dogajanje družbe, so narcisoidne 'šolane glave' dejansko pokopale Titov poskus sodelovanja po meri srca. Socialna država je bila zato umrla že davno pred ostarelim Titom, a povej mi, kako se dejansko počuti ljudstvo v današnji takoimenovani demokraciji, ki jo bogati imperialistični sofisti v svojih razlagah 'znanstveno', po Darwinu, istovetijo s svobodo?

Le pogled današnjega delavca v sanjani demokraciji, kako ubog hlasta le še za golo preživetje, objestni intelektualni goljufi in tatovi na položajih moči pa postajajo lastniki tovarn-in-delavcev, šahirajo z delavci in bogatijo na račun uslužnega uslužbenca, ki, reven, postaja vse revnejši.

In ljudstvu gospodje s trona še naprej trdijo, da 'gremo na boljše'. "Oni mogoče, kaj pa ljudstvo?" me strese.

"Na milijone nedolžnih otrok je bilo pobitih," me opomni Anonymus, "v zadnji svetovni vojni in brezštevila mater je objokovalo svoje otroke v vseh uporih otrok proti tiraniji brezsrčnega 'očeta' - faraona - cesarja - Hitlerja. "

"In vse je bilo 'zastonj'?" me zgrozi brezsrčje avtoritete.

"Mojzes se je uprl suženjstvu in zbežal iz tiranije," me na pot proti netlačenosti popelje Anonymus. "Špartak si je pot v neujetost hotel izsekati z mečem. Pravoslavci in protestantje so pobegnili od papeža. V kmečkih uporih se je ljudstvo uprlo 'očetu' kralju proti povečevanju tlake. V francoski revoluciji se je ljudstvo uprlo proti

nadvladi človeka nad človekom. V uporuh narodov proti cesarju se je ‘svobodni’ svet uprl nadvladi ‘tujca’ nad ‘tujcem’. V delavski revoluciji se je ljudstvo uprlo nadvladi denarja in bogatunov nad delavcem. V obeh svetovnih klanjih se je ‘svobodni svet’ boril proti rasizmu in nacionalizmu. Vsa klanja so bila upor telesa proti rakavi celici. Proti tiranu. Bitke za zdravo, harmonično telo.”

“In vsi ti milijoni, vsi otroci so bili umrli zaman, kajti nič se ni spremenilo,” me zgrozi. “Tiran ostaja, le ime tirana se menja.”

“Brezčutni, rakavi vasezaverovani zakonodajalci in delodajalci, NADljudje, danes v navezi s sindikalisti – *Si se že kdaj vprašal, kakšne plače imajo sindikalni šefi? Delavske ali delodajalske?* – spet držijo, kot v prejšnjem stoletju, proizvajalca na življenjskem minimumu, saj delavca in kmeta spreminjajo v podčloveka, v ‘čredo’.”

“Rak zato živi naprej in širi svoje rakavo telo, da ‘se’ uniči?”

Vprašanje zavrtu vame, a Anonymus me ne spusti: “Pred prihodom odrešujoče demokracije in pravniške države, ki je ponovno vzpostavila kaste pravno živih/pravno mrtvih in uzakonila kastratni sistem gospodar/suženj, se je bil bančni rop v Sloveniji zgodil le parkrat v desetletju. Si se že kdaj vprašal, zakaj?”

“Mogoče zato, ker ljudem na socialnem robu v prekletem socializmu ni bilo treba krasti za preživetje, kajti socialno ogroženih ni bilo?” me zvije sarkazem.

“‘Brezsrčni sistem’, kot bogati demokrati, ki skrbijo le še zase, socializem radi kličejo, je bil poskrbel za vse,” mi potrdu Anonymus. “Za obdarjene in neobdarjene. Res, da na mizi sicer ni bilo vedno vse kraljevsko in vsak trgovčič ni imel mercedeza in jahte, toda ni bilo niti beračev.

Tito je bil ukinil fevdalizem in kapitalizem. In v povojnem vzdušju socializma, je bila država ljudstvu radodarna. Ni bilo prisotnega pohlepa po posedovanju lastnine, saj je bilo vse ‘naše’. ‘Moje’ se je za nekaj desetletij izgubilo iz zavesti ljudi, zato direktorji, zgledi ljudstva, niso bili, tako kot to počno danes, kradli oziroma privatizirali

tovarn in zviti pravniški sofisti s pomočjo lukenj v dvojnem zakonu niso legalno kradli skupnega 'nikogaršnjega' bogastva.

In ko krade oče in ponosno bogati na račun vedno večje sosedove bede? Tudi na račun prodanih 'mrtvih duš'? Lakote tujih otrok? Kakšen vzgled daje otroku oče, povelečujoč zareze na puškinem kopitu svoje brezsrčnosti?"

Zagledam se v oholost novih bogatašev in oholost² v obnašanju povzpeticovih otrok; in strah me postane, ker otroci odrastejo.

"Očetov pohlep po denarju postavi otroku cekin v center pozornosti," mi pojasni Anonymus, "za center otrokovega Ega. In potem? Kaj pomeni otroku pohlepnihi staršev in pohlepne družbe oropati banko? Brezčutno ubiti v imenu denarja, ki je bil očetu prinesel ukaz in z njim moč? Rop otroku dandanašnjih darvinističnih staršev ni več nekaj nemoralnega, saj je otroku očetova kleptomanija vzgled. Brezsrčje normalnost. Kradljivo vzdušje 'domače' vzdušje. In s hitrim obogatjenjem le izpolnjuje očetove skrite sanje, mar ne?"

A pogledja le primer Finske.

V petdesetih letih so bili Finci ušli izpod tiranskega jarma in bede stalinizma, a v sedemdesetih so bili že tik pod vrhom življenjskega standarda ljudi na svetovni lestvici. Zakaj? Ker si niti njihov predsednik Kekonen niti vlada zase nista prilastila ničesar? Vse so dali? pustili ljudstvu. In vladi protestanska netiranska cerkev ni metala pod noge polen, kot jih cerkev meče vladi Slovenije, temveč je bila finski usmeritvi v oporo.

Vidiš lahko sam. Ko ne krade glava, ni treba, da roka roki ukrade. Vse dokler pa je glava shizofrena in vzvišeno skrbi le zase, morajo krasti tudi vsi lj-udje, da sploh preživijo, saj morajo 'futrati' sebe in še požrešno glavo povrhu. Skromnost in poštenost se zato začneta lahko le pri glavi. Če pa oče požrešno krade, sin ropa."

"Ali gremo, po zakonu genetike odnosov, torej v mir?" se mi vsili vprašanje. "Koga torej voliti za predsednika," se zagledam spet v predsedniške volitve.

“Drnovšek? Brezigarjeva?” mi kljuje v možganih.

“Za razliko od dobrosrčne mame,” me iz buljenja v nasprotnika na odru potegne Anonymus v družinske odnose, “je v patriarhalni družini oče do otrok ‘asocialen’ – strog in trd. Špartanska vzgoja, nič preobilja, nenehno delo za dobrobit njega, očeta. Tak ‘dober’ oče je bil do sedaj premier Drnovšek in njegova vlada državljanom Slovenije. Zategovali so oblastniki ljudstvu pas in večali privilegije ‘sveti besedi’ in ‘denarju’. Zgradili so ‘slovensko elito’. A predsednik Kučan, ‘mama’ Slovencev, je državljanom neutrudno stiskala roke in topila srca. Na vseh ‘narodovih’ prireditvah. Nikjer ni umanjala. Skrbel je Kučan za svojo kondicijo in dobro komunikacijo z rajo; in s tem za priljubljenost ‘novodobne usmeritve’ slovenske vlade v glavah spoštljivega ljudstva.

A ‘prijazna mama’ Kučan se poslavlja.

Z njim se poslavlja ‘nadstrankarski duh’ iz predsedniške palače. Predsednica ‘vseh’ Slovencev. In v njeni ‘socialnosti’ jo bo, ‘mater naroda’, očitno nadomestil dosedanji LDSovski oče Drnovšek s svojim ciničnim buljenjem skozi ljudstvo; ‘očetovsko’ mesto v državi pa naj bi, vsaj tako planira LDS, prevzel Rop, najbolje poučen o vseh načinih obdavčevanja sodržavljanov in ropanja celo vaših potomcev, katerim se ‘puf’ ob rojstvu hitro povečuje.”

“Bo torej državni vrh postal še bolj patriarhalen, očetovski, asocialen – mačističen? In se prešanje krvi iz raje šele prav začinja?” me grabi strah iz prihodnosti.

“Ali pa bodo ‘mati’ Drnovška, tokrat ne v poziciji rubeznika ljudstva, temveč v ‘materinski’ poziciji zaščitnika, oblile materinske solze usmiljenja do vseh svojih otrok; in bo svojim ‘državljanom’ ispovedal(a) vsaj resnico: *‘Otroci moji! Država niste vi državljani. Vsaj ne vsi državljani. Država Slovenija smo le še tisti, ki se hranimo iz državne ‘joške’, a vi, ki jo le polnite, ste le še naši s položnicami zavezani sužnji. Saj je res da mi, državni uradniki, tudi plačujemo davke. Toda s tem spet le investiramo le vase. Vračamo denar sebi. In s tem jačamo naše vrste. Saj*

je res, da so vsi ekskluzivistični zakoni protiustavni in nasprotujejo 'svobodnemu trgu'. Zato pa imamo sodnike, ki presodijo, da 'velika svinjarija države še ni kriminal', in rubežnike in policijo, da vas zastrašijo in ne sprašujete preveč. Še malo, pa se bomo znebili vseh dolžnosti socialne države, katero smo bili uničili in prekleli, ker je bila zatirala bogatenje na izkoriščanju sočloveka. Zato smo vas iz prijateljskega, enakovrednega odnosa, iz obzirne socialne družbe zmamili nazaj v odnos kapital/človek, v odnos bogat/slужabnik. S 'certifikati' smo vam 'zasukali glavo' iz pojledelsko-živinorejske v lovsko-živinorejsko logiko in vas spremenili v zmedene igralce na borzi. V svojih rokah hočemo, država Slovenija, imeti le policijo in vojsko, da brani ta naše interese. Interese vladajoče kaste. Skoraj vse državne obveznosti smo že prodali vam, ljudstvu, ali tujcem. Še malo in ostale nam bodo, državi, le še pravice. Pravica ukaza/kaznovanja in pobiranja davkov vsem, ki karkoli počnete. Zaračunavanja zraka, ki ga dihate.

Dokler sem bil še oče Slovenije in sem moral poskrbeti za vse-slovensko denarnico, državno zakladnico in bogastva Slovenije, smo vladajoči v desetih letih 'našo lepo skupno domovino' najprej ukradli ljudstvu in jo potem podarili cerkvi, vmili razlaščencem ali poceni prodali le izbrancem. Razprodali smo Slovenci na položaju slovensko zemljo, slovensko industrijo in slovensko zakladnico tujcem, pri tem sami obogateli ter postali neo-boržuažija; a vas, proizvajalsko rajo smo vrgli na ulice. Zakonsko smo prepovedali dobrososedsko pomoč.

S tem smo usodo slovenskega naroda politiki, ekonomisti in pravniki speljali iz enakovrednosti socializma v ultra-kapitalzem oziroma v sužnost multinacionalk. Država je, z menoj vred, le še servisna služba v posesti ekskluzivističnih mednarodnih 'merkatorskih' duš.

Nič več ni tako, kot je bilo. Prav je imel prijatelj Milan.

Slovenije ni več, razen v učbenikih in na papirju.

Slovenci ste že postali osamljeni tujci na, do nedavnega, vaši zemlji, sluge tujim in domačim gospodarjem, svetovni 'eliti', ki vas izkorišča, kupuje in prodaja na trgu s sužnji - svetovni borzi. Zakone v Sloveniji pišejo izplen iščoč imperialisti, v roke katerih vas mamimo s svojim leporečjem. In

mi? Poskušamo ohranjati svoje stolčke in poskušamo iz te razprodaje Slovenije čim več potegniti le zase. Največji slovenski steber Lek z ljudmi vred smo prodali evgenskemu kartelu, ki je ravno razvil gen-teh za deimunitiziranje rastlin. Pobiti hočejo evgeniki vse 'nekoristne' rastline in nadzorovati koristne, pa kaj? Nič ne moremo. Premajhni smo. In velike ribe nas, male ribe, izsiljujejo in nam diktirajo poteze in zakone. Danes vam, ljudstvu, pada še tudi zadnji steber socialne varnosti - zavarovalnica. Ukrasti hočemo gospodje globalisti slovenskim ljudem še sklad za penzije. Slovensko ljudstvo bo dokončno do konca osiromašeno. Na kolenih.

Tam vas hoče videti Bush, torej vas hočemo videti tudi mi - vaša oblast. Potem vam bomo iz palače Imperija, ovcam, vladali lahko z lakoto in palico."

Teža povedanega mi zmede kompas.

"Je 'mama' Drnovšek sposoben resnice?" me sune Anonymus. "Je Slovence z resničnostjo sposobna soočiti Brezigarjeva? Bo zmagal kdaj kak kandidat, kateremu so naši otroci ljubši od Bushovih koristi in pomembnejši od Nata?"

Anonymusova zgodba se mi zdi kruta. Neverjetna. Šokantna.

"A resnična," mi zagotovi Anonymus. "Strankarska in verska sprtost se je ob osamosvojitvi Slovenije preselila iz oštarij v parlament in tudi v družino; ter brate spremenila v zagrizene nasprotnike. Vsak brat voli drugega advokata svojih interesov. In vsak zase in v svojo smer vlečejo raznobarni prapori v skregano medstrankarsko oligarhijo in besno trgajo zakladnico in družinske vezi in dušo posameznika Slovenije. Poglej, kako iz slovenskih žepov v Vatikansko zakladnico vleče gospo Rode. Kako vsakdo vleče le 'k sebi'?"

Opazujem kako vsakdo v vladi govori v 'dobro vseh Slovencev', a išče koristi in oblast le zase in za svoje. Kako sleherni napeljuje vodo le na svoj mlin in onemogoča gradnjo drugim.

"Kdo v parlamentu in v vladi ni lobist?" me pobara Anonymus. "Kdo ni strankarski in zato pristranski? Kdo ni spoštljivec? Kdo razmišlja o dobrobiti ljudstva, ko si delijo izplen?"

Zazrem se v parlament, a ga tudi z lučjo ne morem najti.

“Nihče,” me sesuje ugotovitev. “Nihče se ne pritoži nad previsoko plačo.”

“Vsi osli v štali hočejo le biti glavni,” mi razloži vzrok bivanja ljudi v parlamentih sveta, “zato poslanci – od kapitala podkupljeni lobisti razčetrverjajo narod, kar je današnje dejansko stanje v Sloveniji. ‘Kakršen svet, taka Slovenija’, – je njihovo geslo. Naj bo Slovenija globalna vas. Zato država razprodaja (kdo? samo sebe? sebi?) državo Slovenijo. Gospodje, ki so pri koritu, kradejo bogastvo dežele zase in sonarodnjake prodajajo v suženjstvo tujcem, toda na slovensko deželo, slovensko dušo in svobodo slovenskega ljudstva, (kar je ‘vse-bina’ države) za katero so se bili nekoč borili, so posvetni in duhovni politiki, pravniki in ekonomisti, povsem pozabili.”

“Svobode ne smeš več niti omeniti,” me sesuje resnica povedanega. “In posilstvu se ne smeš niti upreti. Niti se smeš niti se nimaš komu pritožiti.”

“Razbili so bili voditelji skodelo na črepinje,” mi razloži Anonymus. “Ljudem prodajajo črepinje, prodajajo navidezno moč in ‘odpustke’, in na volitvah obljublajo ‘črepinjsko sodbo’ – pravično rajsko sodbo – enakopravnost in svobodo besede. Toda kljub grožnji giljotine, strah, pohlep in vzvišenost še vedno gospodari despotskim dušam, zato ne morejo izpustiti ne žezla ne krone niti jabolka iz svojih rok. Skrivajo se za pravico in skrivaj, vedno krivični, pijejo nektar (dušo in energijo ljudstva) še naprej le sami. Sami s seboj in s svetovno ‘smetano’, v katero se silijo in kateri se klanjajo in uklanjajo.”

“Zato nimajo časa videti,” mi je vse jasno, “kako s tem ‘nektar’ spreminjajo v čašo ‘pelina’. In kako je kupa, ‘sveti gral’, ki se imenuje ljudstvo, vedno bolj polna jeze. In sovraštva.”

“Vso pozornost grebatorjem srka boj,” mi zagotovi Anonymus. “A ne boj za Slovence in dobrobit in samosvojo samostojnost Slovenije. Vse stranke se borijo le za nadvlado, za pravico ukazovanja (drugim) in za ključe od zakladnice, kjer se zbira ‘davko-

plačevalski nektar'. In vsak minister so kot lev bori le za svoj resor."

"Zadnja skrb je Janši sociala," mi spomin potrди Anonymusove besede, "kadar je minister za obrambo. A ko ni vojak, je največji 'socialist' v vladi."

"Rakave celice," me iz razočaranja nad Janšo izvleče Anonymus v prisluh, "ki bi brezobzirno zažrle in ogoljufale brata, se borite za nadvlado ene nad drugo, v deželi ugajaško plazečih se dvoličnih individualcev, razumarskih igralcev na srečo, v deželi, katere življenski sok tuji investitorji sedaj poceni kupujejo pod 'firmo' Svobodna Slovenija."

Zbije me groza.

"In kje in kdaj se je začel zlom socializma in zdrš v neetično vzdušje v Sloveniji?" hočem videti svoj zakaj. "Kdaj in zakaj smo iz bratskega vzdušja Titove Juge padli v sovraštvo, izdvojenost, izolacijo, brezsrčje?" me sune nostalgichen spomin na čas, ko si lahko lahko podnevi in ponoči, kjerkoli na slovenskih tleh, bival brez občutka ogroženosti.

"Preprost stavek," mi skrivnost magije razloži Anonymus, "za ukrotitev otrokove pozornosti: **'Če ne boš študiral, boš delal kot Bosanec!'** je bil desetletje pred razpadom Jugoslavije v vsem slovenskem prostoru slovenskim otrokom zasmradil delo in 'taspodne' ponižal v nekulturno delovno silo; intelektualizem in Slovence pa povzdignil v navidezno večvrednost. Slovenski prostor se je zato razdelil na dve kasti - vzvišeno šolano 'štempljano' gospodo/izkoriščan neštempljan delavski gnoj."

Zazrem se v proces rojevanja kastne družbe, v ponoven padec v razredni boj, v borbo za nadoblast/svobodo, v revolucijo ...

A Anonymus me ne spusti : "Preprost stavek; a od tedaj se slovenskemu otroku delo gnusi. Zato se otroci danes staršem upirajo in nihče več noče ubogati in delati. Delo je Slovincem postalo manjvredno. Kazen," se zgrozim ob opazovanju uroka, kako deluje, kako razcepi, kako razdvaja in sili v vojno... "Kajti vsi otroci danes

hočejo/nočejo morajo postati avtoritete, 'mali bogovi', da bodo potem lahko podredili in 'rolalalali' in 'ropapapali' obdajajoči svet. Fizično delo jim smrdi. Vsakdo si misli, da mora postati 'veliki mag' ali vsaj stock-broker in bo imel možnost bogateti na propadanju drugih. Vsi Slovenci hočejo le 'demokratsko splezati' na vrh do ukaza, nadvladati brata, ponižati brata in prodajati svobodo svojih bratov. Izkoristiti priliko za izkoristek. *'No matter how.'*"

Anonymus se ustavi, in nadaljuje : "Poglej prejšnjo, kot se sedaj govori, 'hudičevo' oblast. Oglej si pot Tita."

Potopim se v zgodovino, prislunem in pričnem opazovati.

"Kot vsak dober kmet, ki hoče ob žetvi bogastvo, je moral na začetku Tito najprej zatreti vse škodljivce, ki preprečujejo dobro žetev, kar s političnimi čistkami počenja ob vsaki menjavi tudi današnja oblast, mar ne?" me zbode Anonymus. "Toda ločil se je v času informbiroja od stalinizma in komunizma; in Jugoslavijo poslal na pot socializma - proti enakopravnosti in enakovrednosti, proti odnosu 'bratstva i jedinstva', ki ne temelji na enakozMOŽnosti, temveč na tovarištvu, sodelovanju, prijateljstvu. Ustanovil je prvo skupnost narodov, ki je bila usmerjena proti 'nikomer' - neuvrščene. Tretji 'pol'.

V Titovem, zdaj od intelektualcev, cerkve in potomcev razlaščenih prekletem sistemu, so bili komunisti sprva res jemali moč in zatrli so besedo nasprotnikov, ki so težili nazaj v kastno in v kapitalistično družbo. Oblast je trdo držala v rokah 'besedo'. Vsi prevzetni intelektualci, ki so povzdigovali glavo nad roko, so klesali kamen na Golem otoku. Zaprli so usta vsem, ki so pridigali večvrednost intelektualcev nad delavcem; in s tem ne-enakopravnost ljudi. Zadržala je tako partija pravico resnice oziroma 'pravo', toda puščali so ljudstvu denar. Socialna varnost je bila zagotovljena vsem neupornim. Vsem delavcem."

"Vsak fizični in vsak intelektualni delavec si je v dobi socializma lahko zgradil hišo, najbolj pridni celo vikend," se spomnim sedemdesetih let, zlate dobe mojih staršev.

“Nepriistranski pogled govori,” me potegne Anonymus, **“da današnja revanšistična oblast sedaj krade vsem ljudem in nepravilno daje spet le izbrancem.** A komunistična oblast je ‘robinhudovsko’ vzela vsem tistim, ki so si bili v fevdalno-kapitalističnem sistemu z izkoriščanjem ‘hlapcev’ nakradli bogastvo le zase; in VSE zaplenjeno je bila ljudska oblast namenila ljudstvu. Niso si tovariši prisvajali bogastva zase in grabili v banke za svoje otroke. Niso se šli nepotizma...”

“Kot to počne današnja nova povzpetniška slovenska aristrokacija,” sem vse bolj žalosten.

“...zato vse do intelektualne protirevolucije proti enakopravnosti in enakovrednosti,” me opozori Anonymus, “tudi ni bilo bogatunov/revežev in ‘pedigrejev’. Ko pa so ‘komunistični tirani’ hoteli spustiti iz rok še moč ukaza in nadzor, ko so besedo dali ljudstvu s tem, da so jih postavili v položaj samo-odločanja oziroma samo-upravljanja in jim s tem ponudili možnost obzirne so-odgovornosti enakovrednih-in-sodelujočih, se je bil Titov poskus sodelujoče, harmonične, brezrazredne družbe razsul nazaj v kastno družbo. Kajti ‘glava’ se je bila uprla enakovrednosti z ‘roko’.”

“Intelektualci trdijo da so vredni več in bolj enakopravni od delavca,” se zagledam v vzrok umiranja srca v Sloveniji in osnovni vzrok razrednega boja. Štrajkov na cestah. Revščine v Sloveniji. Propad ‘živalska farme’.

“Intelektualci,” mi razloži Anonymus, “so bili s prihodom ‘tikanja’ in socializma iz ‘gospodov’ v kraljevini Jugoslaviji pahnjeni v ‘tovariše’. ‘Ponižani’ v enakopravnost z delavcem, so se najprej v šestdesetih letih in nato ob Titovem zatonu vzdignili v proti-revolucijo. Začeli so križarsko vojno ‘za sveto kravato’ in se nedavno, od osamosvojitvi Slovenije, spet samo-povzdignili nazaj v ‘gospode’ ter spet pohodili v prah ‘umazanega’ delavca in ‘neumnega’ kmeta. Intelektualizem, oplojen s sovražnim revanšizmom cerkve in obubožanih bivših bogatunov, je postal jedro ‘slovenske’ uporne politične zavesti. DEMOS.

In kako je zdaj, v sanjani demokraciji?” me z vprašanjem iz prislunjenja zbudi Anonymus.

“Borba za vrh je postala neznosna,” me spreleti.

“Otroci iz obupa,” me v situacijo otroka in v statistiko otroških samomorov potegne Anonymus, “ker ne morejo zadovoljiti pričakovanj svojih staršev, dvigujejo roko nase.”

“A starši njihove stiske sploh na opazijo,” me pretrese spoznanje osnovnega problema agresije družbe. “Ukazujejo otrokom. In tudi otroci hočejo ukazovati. A nikogar več ni, ki bi ubogal. **Sužnjev**, ki bi delali v bedi, medtem ko mednarodna intelektualna gospoda, vojska in bankirji spet, kot v Živalski farmi, skupaj na paradah jahajo na belih konjih, **zmanjkuje danes že po celem svetu, a definitivno jih ni več na zahodu.**”

“Problem je torej le še eden?” zagledam človekovo tragedijo. “Nihče več noče biti suženj, a vsak bi izkoristil priliko izkoristiti manjvrednega sužnja.”

Pogled na kopreno, ki jo zgradi človekov ego, me sesuje.

“Vsi vidimo vse, ki ubijajo, a sebe?” mi jemlje dih. “Vsi vidimo vse, ki nas kradejo. A sebe? Mi vedno le pravično vzamemo?”

“Za sebe vedno najdete opravičilo v eni od štirih logik,” mi potrди Anonymus. “A vsakogar boli, ko je posiljevan, zato vsakdo v sebi ve, kaj je krivičnost. Kot vsakdo ve, kaj ni ljubezen.”

“Toda v trenutku, ko v to sliko pravičnosti in popolnosti vstopi naš Ego?” me zruka spoznanje. “Mora ukazati ali ubogati, ukrasti, doseči ‘nebesa’. Zmagati. Zato mnogi, ko bodo tole brali, poreko: *‘Imaš prav, ampak...’* In šli bodo še naprej ropat naravo, zatirat otroka, ukazovat sočloveku.”

Zalije me žalost.

“Vsem ljudem sveta je poljedelska logika prezentna, pa naj bo vtkana v zavest ali potisnjena v podzavest. Zato vsi slišijo resnico. Kar seješ, to žanješ. Zato vsi razumejo in ne morejo zanikati, kar jim govori. Vidijo sliko raja na zemlji. A logika lovcev *‘Najprej zmaga,*

potem nebesa.' jim vlada," mi potrdi Anonymus. "Zato pritrjujejo sliki raja, a cilj jim govori: 'Toda najprej ulovi mene'; in že bežijo za zajcem. Nimajo časa za življenje v raju.

To je tudi vzrok za imperializem kvazi-demokratske skupnosti. Vsi sanjajo mir, nenasilje, ljubezen, a njihov razum je suženj pohlepa/strahu/sovrašstva. Zato izkoriščajo in ropajo še naprej in gradijo orožje. Da ubijejo zadnjega terorista, ki jim preprečuje življenje v 'lovskih nebesih'. Slabo vest. Ker ropajo, morijo, kradejo in lažejo."

"A svoje slabe vesti ne moreš ubiti niti z atomsko bombo," mi je nenadoma jasno, "kot tudi gradnja največje cerkve ne opere 'slabe karme'."

Opazujem, kako že celo tisočletje 'uspešni' zavzemajo in 'osvobajajo' dežele in države, pobijejo in si podredijo 'ljudstvo'; in za odkup slabe vesti Cerкви gradijo katedrale. In danes živimo v času, ko se medijske dobrodelne akcije kar vrstijo ena za drugo in človek dobiva občutek, da smo Slovenci postali čudoviti, dobri ljudje. Ko opazuješ, kako podobe o svetu, v katerem novodobni sužnji garajo za dolar na dan in prestradani otroci izkoriščeni umirajo pod bombami in od lakote in obupa, v srca dobrodelnežev prižigajo iskro sočutja in kako jim roke samodejno segajo po čekovnih knjižicah, je človek kar ganjen.

"Toda človek se vpraša," se slišim govoriti, "**kdo določa ceno ljudem?** Si en dolar na dan - ceno - reveži postavljajo sami? Si delavci v Sloveniji ali kjerkoli plačo izbirajo sami, ali pa jim kruh režejo delodajalci? In koliko cenijo gospodje sebe? Koliko delavca? Koliko zapadni gospodarji cenijo delavca v Indiji?"

Obmolknem. In se zgrozim nad odgovori. Zagledam se v enormne odpravnine, ki si jih dajejo pobesneli menedžerji ob razprodaji slovenskega bogastva. In v delavce, čakajoče na zasluženno plačilo že mesece in mesece.

"Živite v času," mi prevzame pozornost Anonymus, "ko imperialist ne gradi več doma, kjer je delovna sila draga, temveč povsod

tam, kjer je delovna sila najcenejša, mar ne? Kjer je izkoristek oziroma dobiček največji? Kjer lakota prisili ljudi, da se ponižajo na dolar na dan. In tudi Slovenija si na ceneni delovni sili tretjega sveta že gradi dobiček, ali ne?”

Zgrozijo me padle duše, ki iz trpljenja sočloveka črpajo razkošje zase.

“Slovenije se trudi mutirati v imperjalistični Zapad, mar ne?” me vpraša Anonymus. “Zato zbijate ceno ‘tretjerazrednim’ tudi vi. In za njih, katerim ste zbili človeško dostojanstvo v ‘nulo’, potem dobrodelno zbirate drobtine s svoje obložene mize. In ste ganjeni od svoje dobrodelnosti in dobrote.”

“Kakšna farsa,” me strese; in iz mene se ulije plaz: “Živimo v času, ko dostojanstvo in človečnost iz Slovenije vse bolj izpuhteva, saj slovenska gospoda vse bolj ceni le sebe. Vse večjo razliko uzakonjajo med seboj in med za ‘dolar na dan’ delavcem. Vse večje plače zahtevajo zase. Živimo v času, ko je v Sloveniji pomoč sosеду postala po zakonu kaznjivo dejanje. Zastonj dandanes smeš (zaenkrat še?) darovati svojo pomoč le ožji družini, a sosеду? Le če obdarovani plača državi davek na dobrodelno pomoč. Le če podkupi birača in sodnika, državljan sme pomagati sosеду?”

“In v državi,” me prekine Anonymus, “kjer svoje delo smeš le prodajati, darovati pa smeš le tistim daleč, le organizirano preko posrednikov, ki si, kot Jelinič v Rdečem križu, najprej vzamejo levji delež zase, govorite o humanizmu in humanitarnosti?”

Zaslišim izziv v Anonymusovem vprašanju.

“Kdo je dober človek?” me za srce potipa Anonymus. “Kdor s poceni delovno silo zase prigrabi bogastvo in od nagrabljenega potem vrže drobtinico revežem? Ali kdor nebogljenosti in bede sočloveka ne izrabi v svojo korist in povzdignjenje?”

Vprašanji zasekata vame in svet zmede se pred menoj razjasni in se razdeli na dvoje. In med čustvi, ki vedno posiljujejo, in razumom, ki nenehno terja, se pojavi slutnja...

“Kaj ko bi vsi s seboj prevzeti gospodarji, ki sebi določajo božansko ceno, cenili sebe malo manj in ubogo rajo, katera se jim pred

televizijo tako zelo smili, malo bolj; in bi z nezbijanjem cene v tretjerazrednost, sočloveku pustili človeško dostojanstvo?" me nosi vprašanje. "Ko bi 'tretjemu svetu' dali plačo, kot jo dajemo sebi, ali bi dostojanstvo s tem ne dobili nazaj tudi mi sami?" se mi razjasni obzorje in vame se naseli samozavest, dostojanstvo svobodnega. "Bi humanitarne akcije ne postale nepotrebne?"

"V ta korak silijo evolucijske sile človeka že celo zgodovino človeštva," mi pritrди Anonymus. "Toda vse avtoritete sveta se temu upirajo. In tudi vsi nesamostojni. Preplašeni iščejo zaščito razumnega ali zvitega ali močnega kralja. In mu preplašeno sledijo. In se kraljevemu vzdusju in 'modi dvora' prepuščajo.

Danes je imperijalizem in Bush postal 'moda' in ljudje padajo v pohlep in agresijo brez pomislekov. Zato ne vidijo laži, ki jih slepi."

"Laži?"

"Objestna imperialistična 'svobodna Amerika' in tudi kapitalistična konzervativna Evropa, propagirajoč *'pravica = svoboda'*, s to podlo lažjo zavajata in v 'pravični borbi za pravico' izkoriščata nesamozavesten, v tradicijo, v dolžnost zavrt 'stoječi' tretji svet. In rolajo in ropajo vse njim, gospodarjem manjvredne."

Začutim, da mi gre na bruhanje.

"Danes je zato postalo normalno in zakonito," mi potrди Anonymus, "da človek povzpetniške družbe v bitki za nadvlado in za čim večji kos torte le-zase, uničuje soseda, sonaravo, sootroke. '*V imenu Naše koristi, so vse žrtve opravičene!*' uči Macciavelli iz zgodovine; in tako grozi Bush danes. 'Interest' Amerike po celem svetu izpostavlja kot svetinjo, čeprav ga dejansko zanima le 'njegova' nafta, a koristi drugih in tudi korist vseh zemljanov - sebe, svojih otrok - ter nečloveške narave ?

To ga seveda ne zanima. Ekologi so zanj teroristi.

In tako kot Bush, bi vsak 'normalen' povzpetnik, vsak 'normalen rak' rad danes (brez slabe vesti, saj mu morala liberalne družbe in Busha to celo zapoveduje?) zrasel čez vse druge, zlezal tja gor, kjer se nič več ne dela, temveč se le jemlje-in-ukazuje-in-kazuje.

Plezajoč po lestvici uspeha na vrh piramide med 'pastirje ljudstva', vsakdo hoče in zahteva vse večje pravice – šefovski privilegij kraje zase in ubogljivost sužnjev. Vsak 'normalen' si želi napeljati 'zlato reko' skozi svoj žep. Toda ali so dandanašnji normalni ljudje res še normalni? Je sploh kdo normalen?"

Zagrne me žalost in prične me odnašati obup.

"Srce, usmiljenje, skromnost, poštenje, zaupljivost," zaslišim svojo misel, "so danes skoraj pozabljene vrednote, ki jih trenutno v svetovnem vzdušju skoraj ni več začutiti. Kajti prilesti na pozicijo ukaza in nadzora, ki daje možnost dati nižjim čim manj in zadržati zase čim več, je danes postal cilj vsakega normalneža."

"Imajo otroci kako izbiro, če pred starši nočejo izpasti reve in zgube?"

"Ker bi otroci radi ugajali svojim staršem," mi nujno otrok razloži Anonymus, "drugače se jih le-ti odrečejo, postanejo grebatorji/uporniki. In ker bi radi napredovali v pravicah ali pa zavarovali obstoječe privilegirane pozicije z zakoni, se, ko odrastejo, istovetijo z voljenimi advokati njihovih ciljev in v parlament volijo obljubo lastne sreče. Postanejo volilci. In ker volilec voli 'Vsak dan vse več čokolade le zase', postanejo pripadniki/nasprotniki. Med seboj skregani. Vsakdo zahteva svoje pravice."

Strese me.

"Je lahko mir in pravičnost v hiši tisočerih nasprotujočih uza-konjenih pravic?" me v opazovanje kaosa zakonov potegne Anonymus in nadaljuje: "Kajti pravica danes diktira vaše obnašanje."

Zazrem se v svet, kjer se danes vsakdo bori za pravico. Vsakdo zahteva pravico do pravice. Celoten kapitalistično-liberalistični 'klan', posedujoč 9/10 celotnega bogastva planeta, danes časti edino-le Pravico.

"Bogati konzervativci, ki 'pravico' in z njo oblast posedujejo, hočejo pravico ukaza in molže obdržati, a revni liberalci, ki te pravice še nimajo, jo hočejo konzervativcem izpuliti iz rok."

“In ko liberalci dobijo oblast in si zagotovijo enakost v kraji, postanejo konzervativni?” zagledam kako denar kvari srce povzpeticov. “Prično braniti ‘svojo’ pravico. Postanejo tirani.”

“Vse se danes torej vrtilo okoli pravice. A močno bi vas moralo skrbeti, ker nihče danes več ne govori o pravičnosti,” me opomni Anonymus; in zavrta vame: “Ali kdo časti pravičnost?”

“Niti pravniki,” se mi pripelje odgovor. “Vsaj ne od osamosvojitve dalje,” me spominja spomin.

“Pravniki so danes le še zaščitniki koncesij – ekskluzivnih pravic, privilegijev, novih davkov,” mi potrди Anonymus. “Najboljši advokati, najboljši sofisti, katerim je pravičnost oziroma nepristranost najmanj pomembna vrednota v njihovem dojemanju sveta, na sodiščih ščitijo pred pravično kaznijo morilce in tatove tovarn, a hlapec Jernej brez denarja je brezpraven.”

Anonymus zastane; in me opomni: “Zato bi vas še bolj moralo skrbeti, ker se nihče ne bori za dolžnost oziroma odgovornost.”

Opazujem, kako o ‘odgovornosti’ govori le vlada in delodajalci, ko jo – dolžnost – z zakoni nalagajo na pleča delavnemu ljudstvu, a sami so prodali imovino ljudstva, pobrali provizijo; in ne odgovarjajo več nikomur.

“Poglej v antične Atene,” me povabi Anonymus. “Atenci so poleg volišča na Pnixu, kjer so privilegirani svobodni državljani volili človeka z dobro idejo, imeli tudi ljudsko sodišče, Areopag, kjer je bil, vsaj ob višku demokracije, vsak politik pred volilci polagal račune. Na Areopagu so bile vse neizpolnjene obljube kruto kaznovane, ne glede na morebitne poprejšnje zasluge obljublajočega, največkrat kar s smrtjo ali z izgnanstvom iz območja mestne državnice. Kajti, skupaj z zaupanjem in žezlom, je bil izvoljeni voditelj dobil tudi dolžnost izpolnitve obljube.

Zmagovalca znamenite maratonske bitke, genialnega vojaškega poveljnika Miltiada, ki je bil s spremembo ustaljenega poteka bitke zvito presenetil v zmedo ter pahnil v paniko in v poraz desetkrat

številnejšo vojsko perzijskega osvajalca Dareja, so le nekaj mesecev kasneje kaznovali z izgonom iz mesta. Le zato, ker ni, kot je bil obljubil, uspel kaznovati prebivalcev otoka Parosa, ki so bili, pri nedavnem napadu na Atene, pomagali Perzijcem. Ni držal dane besede. Prelomil je bil častno besedo. Izgubil je bil zaupanje soljudi in zato vse pravice svobodnega.

In tudi Temistokel, ki je bil, v svojih načrtih upoštevajoč in predvidevajoč ošabni narcizem perzijskega kralja Kserksa, zmamili z genialno zvijačo v past in poraz Kserksovo ladjevje ter dokončno dotokel desetkrat močnejšo perzijsko vojsko, tudi ta veliki Atenec je končal v izgnanstvu. Azil je končno našel pri svojem največjem sovražniku, pri premaganem Kserksu, ki mu je v fevd celo dal eno od svojih zavojevanih pokrajin, Magnezijo. Vidiš sam, kako neusmiljeno so bili atenski demokrati nagrajevali neizpolnjene obljube.”

“A današnja demokracija,” me odnese v primerjavo, “pozna le Pnix. Obljube in volitve. A Areopaga ne pozna. Nikomur več ni treba na zagovor zaradi neizpoljenih obljub, kajti gospodje so bili iznašli ‘skupinsko odgovornost’. Politiki, ekonomisti in pravniki so si bili vzeli pravico pisanja zakonov, pravico določanja davkov in kaznovanja. Vso dolžnost so bili zvito preložili na državljana; sami pa so se bili skrili za imuniteto države, zato nihče več ne stoji za tem, kar obljublja. Le brezobziren pohlep po pečatnem prstanu, po moči. Besede zato povsem izgubljajo smisel. So le še leporečje. Sofisti vladajo bedakom in številke ekonomom.”

Zaliva me brezup. Opazujem, kako si pod ščitom imunitete in bogatim delodajalcem na kožo napisanih zakonov, gospoda nekaznovano deli privilegije, in za bogastvo Slovenije in iz davkov Slovencev kupujejo gradove, privilegije in orožje.

“A raja?” mi pogled uide na ljudstvo.

“*Šuti i pati. I govno pozlati*,” se mi v zavest pripelje staro reklo.

Vidim le, kako bi večina tudi sama rada drugim pisala zakone oziroma dolžnost odgovornosti vsilila drugim ali se vsaj priklopila na

‘varno državno joško’. Vsakdo bi se na nekom z veseljem ‘šlepal’ in le redke izjeme se danes borijo za svojo svobodo, a še manj jih je bojevnikov za osvoboditev sužnja in odpravo suženjstva nasploh.

“Opaziva lahko torej oba,” me pritegne Anonymus, “kako nihče danes ne zahteva zase dolžnosti, temveč le pravico – pooblastila – imuniteto. Privilegij nadzora in vsiljevanja svoje pravice. A opaziva lahko tudi dejstvo, kako ima beseda pravica na vse zatrte ljudi, kot tudi na zatiralce magično moč, saj je sploh ne razumejo.”

Opazim, da ne razumem niti sam.

“Zahodna, vzvišena, gosposka zavest, namreč živi v zmoti. Pravico ukaza namreč zamenjuje – enači s svobodo; in si s tem kople grob,” mi pojasni Anonymus. In zadoni: “Vendar **pravica ni svoboda.**”

V glavi se mi zavozla in svoboda in pravica in grob se prično opazovati med seboj.

“Marsikdo očitno še ni zavesten dejstva,” mi pomaga Anonymus, “ker nikoli ni bil o tem razmislil, da sta pravica-in-dolžnost neločljiv par, dva konca istega krepela – svobode –, ki tiranom/sužnjem greni življenje od začetka časa trpljenja.

“Zakaj?” ne razumem.

“Vsi, ki se borijo za pravico, se borijo se za pravico ukaza, privilegij kralja,” mi dejstvo postavi pred oči Anonymus. “Dejansko se ne borijo za pravico do nebolečine, za pravico neposilstva, za svobodo. Borijo se za novo – svojo lastno diktaturo oziroma za ukaz in sužnje. Za suženjstvo. Za privilegij posilstva. Fizičnega ali psihološkega.”

Zgrozi me: “Vsi?”

“Vsi,” je neomajen Anonymus. “Vsaka pravica je dejansko privilegij posilstva, ki ga brezpravni sicer nima, a ga mora vseeno on prenašati in tudi plačati. Pravico – užitek ukaza imaš namreč lahko le, dokler ima dolžnost trpljenja nekdo drug.”

Nenadoma mi je vse jasno.

“Pravica torej vedno naloži dolg drugemu, torej je pravica osnova neenakovrednosti, vedno krivična, nikoli pravična,” me spreleti.

“Zato so vsi zakoni, ki uzakonjajo ekskluzivnost, v vsaki demokratični ustavi, protiustavni.”

In pred oči mi stopi neizpodbitno dejstvo.

“Vse ljudi sveta, katere je prevara ‘svoboda = pravica’ pognala v divjo tekmo za pravico, za ukaz, je tiran s tem obrnil proti sebi. Drži in brani danes ukaz; in vsi mu ga hočejo vzeti,” začutim strah avtoritete. “In le tisti, ki sanjajo svobodo,” zaslišim svoj glas, “se borijo proti posiljevanju. Proti ukazu. Proti pravici. Za netlačenost. Za prostost.”

“Pravica svobodo zatira,” mi potrди Anonymus. “**Pravica je vedno izvor bolečine.** Ko pa sprejmeš oboje, pravico-in-dolžnost skupaj, potem sprejmeš svobodo, da narediš sam. Svoboda nikdar ne ukaže drugemu. Če pa ima nekdo pravico in drugi dolžnost, je svoboda razdvojena; in zato nastane ukaz/pokornost, nasprotje, trenje, bolečina, strah, sovraštvo, vojna med pravico/dolžnostjo, gospodom/sužnjem. Revolucija.”

“Ali se ombudsman, ki naj bi se boril za pravico slovenskega ljudstva do pravičnosti, dejansko ne bi moral boriti za pravičnost vlade oziroma za svobodno, neposiljevano ljudstvo?” me v vprašanje sili nelogičnost.

“Danes ombudsman predpostavlja pravico države pred pravico ljudstva,” mi potrди Anonymus, “in s tem Slovence deli na državo/ ljudstvo. Pravno žive/pravno mrtve. Prav kot država sama vidi ljudstvo.”

“In le bogati so torej pravno in politično živi tudi za varuha ljudstva?” me šokira spoznanje.

“Ombudsman podpira krivične, protiustavne zakone,” je neusmiljen Anonymus, “zato pravičnosti niti ustave nikoli ne podpira. Oblasniške ‘svete pravice’ nenehno in neovirano rastejo, a raja je vse bolj brezpravna.”

“Odkod ta paradoks? In nihče ga ne vidi?” me stresa. “Zakaj?”

“Skupaj lahko opazujeva,“ me opozori Anonymus, “kako je beseda pravica postala past, in borba za pravico opravičilo, za vse gospodarje, za vse zaslužnjene, a tudi za vse le zavistne, ki se hočejo

prebiti navzgor med imunizirane nepravilne pijavke. Počutijo se prezrte od imunih na tuje solze, ogoljufane od krivičnih, ki jim z podcenjevanjem jemljejo človeško dostojanstvo in z ukazi kradejo življenjsko pot in čas.”

“In bolj ko se počutijo ogoljufane, bolj jezno zahtevajo isti privilegij, kot ga imajo ‘gornji?’” me strese izvor zavisti, tekmovalnosti, agresije.

“A bolj ko se špegalajo z elito,” mi pojasni Anonymus, “bolj bi radi zrasi v brezsrdno družbeno smetano, bolj se borijo in tekmujejo za pravico ‘biti kralj’. Prično plezati navzgor. Spodkopavati zgornje. In vse bolj egoistično zahtevajo enakopravnost pri delitvi nektarja, toda kidanje gnoja jih ne zanima več.”

“Ali torej otroci ne padamo drug za drugim v ‘psihozo kraljev’ in tja, kako grozljivo, silimo tudi svoje otroke? In ker sužnjev ni več, le še brat brata tišči globlje v blato?” zaslišim parlamentarne debate, kjer, ker nimajo vizije, le drug drugega tiščijo v drek, da bi sami ostali na vrhu.

“Borba za pravico, borba za ukaz/uboganje ‘spidira’ Slovenijo in svet. Parlament Slovenije je živ dokaz za opisano darvinistično paranojo mačistične družbe,” mi potrди Anonymus. “Vsi povzpelniki bi radi prigreble do pravice kraljev, pravice kraje-in-ukaza-in-kaznovanja, pa čeprav je že vsem očitno, kako nihče noče več sprejeti dolžnosti sužnja in plače sužnja. In v takšnem vzdušju brezdušnega olimpijskega ‘plezalnega’ vzdušja se čas novih volitev neizbežno bliža.”

Opazujem, kako smo tudi ljudje Slovenije na žalost v zadnjih desetih letih sprejeli pohlep za zakon in komolčenje za bistvo svojega bivanja, razmišljanja, delovanja. In za višek demokratičnosti možnost, da si izbereš, kdo te bo kradel in ti ukazoval oziroma *‘Kdo si bo z zakoni, ki so ekskluzivistični in torej v nasprotju z demokratično ustavo, zagotovil dosmrtni privilegij za svoj klan?’*, ko bo ‘trenutno’ na oblasti.

“Se torej z vsakimi volitvami ne bliža spet le nova diktatura?” ne

morem verjeti. “Diktatura opozicije. In spet še ena ‘velika kraja’ in nova revolucija? Nove volitve?”

A Anonymus preseka moj brezup.

“Ali pa je dandanašnji razumni Slovenec,” ga zaslišim, “končno sposoben spregledati zablodo svoje božanskosti in tudi vse posledice te norosti; ter sestopiti iz krivičnosti privilegijev v skromnost? Je vsaj razumna glava danes že sposobna umetniški roki priznati enakovrednost in sestopiti iz nadzorovanja in ukazovanja ter končati ‘nov’ razredni boj, katerega je bila sama sprožila, če že ‘statistik’ v banki vztraja v svoji božanskosti?” navija Anonymus z vprašanji moj dvom. “Kajti pred desetimi leti tisti, ki so sebe klicali inteligenca, to niso bili.”

Anonymusova trditev me vrže desetletje preteklost. Opazujem kako je DEMOS ravno ponižal delavca in kmeta spet v blato oziroma povzdignil ‘sebe’ – denar, cerkev, univerzo – v večvrednost. Opazujem, kako so intelektualci ponovno uvedli vikanje in s prepovedjo tikanja prepovedali enakovrednost. Ustvarili spet kastno razdvojeno, razčlovečeno, anti-socialno družbo učitelj/učenec, intelektualec/delavec, bogataš/berač, vojak/civil – žrtev, ki danes tone v darvinistični kanibalizem, v odnos ‘brat bratu volk’ in vzdušje plenilec/žrtev. Opazujem, kako sta kapital in cerkev leporečje intelektualcev le izkoristila v informacijski vojni proti bratstvu, proti so-upoštevanju sosed, proti humanizmu, proti socializmu in ekologiji...

“In kako jih je, vse intelektualne delavce,” me dopolni Anonymus, “takoj po ‘slovenski pomladi’, ko so zavladale ‘številke’ ekonomistov in je beseda – politika, pravo in mediji – postala sužnja kapitala, kapital spet ponižal nazaj v delavno silo med orodje. Razen seveda podkupljivih pravnikov in povišanih cerkvenikov.”

Opazujem, kako sedaj stavka neprestano že, ne le delavska in kmečka, temveč skoraj vsa intelektualna srenja. Celo zdravniki. Opazujem, kako se vsak ceh le za sebe bori za več pravic, poštenje in obzirnost pa v Sloveniji izumirata.

“Intelektualci,” mi šine vprašanje razumnikom kot upanje skozi možgane, “imate danes, ko ste strokovnjaki le še tajnica bežečemu

kapitalu, kaj več posluha za resen pogovor o tem, kaj je realnost/nerealnost? Saj ste, razen ozke elite pravnikov in redkih zvitih ekonomistov, večinoma izključeni iz 'dobrobiti padca socializma'. Ste zdaj, ko ste pristali na spodnji lestvi razrednega boja, bolj pripravljeni na pogovor o tem, kaj pravično ni? In o tem kaj je zdrava/bolna družba? Je vsaj razum danes pripravljen dopustiti umetniški roki in svobodnemu srcu svobodo ustvarjanja?"

Prisluhnem v odgovor.

"Danes, kot posledica Demosove protirevolucije proti socialističnemu, enakovrednemu medsebojnemu odnosu, zato živimo v ekonomistično-pravniški tiraniji," mi opazovanje vzdušja družbe izvrže spoznanje, "ki na škodo ekologije, poškodb narave in ljudi, protiustavno uzakonja le izplen za elito, a z demokracijo, zapisano v ustavi, ta red in tak zakon nima nobene veze več."

A Anonymus moje kritike presliši.

"Kot je krvoločno komunistišno pravo vsakomur," me potegne v primerjavo, "ki je bil hotel štrleti nad ljudstvom, skrajšalo 'grbo' in vzvišene na Golem otoku odvajalo večvrednosti ter skrbelo za 'enakovrednost, bratstvo in enotnost', tako današnje pravo 'skrbi', da se uzakonja ponižnost raje/imuniteta mešetarjev in 'svetost' kapitala. Pravice so si ekskluzivisti uzakonili in slovenska raja je le še plen mednarodnih koncesionarjev."

Anonymus zastane, da se mi povedano usede v center zavesti; nato pa spet udari: "Ali ni torej čas, da se intelektualna inteligenca in 'kmečka' inteligenca Slovenije zatorej spet zbereta skupaj, ter pravico postavita na pravo mesto - kot rušitelja svobode oziroma ekologije; in se spet začne nanovo pogovarjati o svobodi oziroma o ekologiji duha. O ETIKI. In o neetičnosti vsake morale oziroma uzakonjenega privilegija. Pravzaprav bi se morali pomeniti o tem, kaj svoboda ni in kdo je tisti 'frajer', ki drugim energijo in človeško dostojanstvo nasilno jemlje."

Opazujem pot Slovenije in nenadoma me strese: "Slovinci smo bili pred desetimi leti na zdravi poti, ko smo se uprli podrejenosti

generalom JLA in zahtevali svobodo. Osamosvojitcv. Nepodrejanje!?”

“Le scenarij ‘Živalske farme’ bi se ne bil smel ponoviti,” mi propad evolucije v Sloveniji pokaže Anonymus. “Prašički bi ne smeli prodati svojih bratov konjederccem.”

“A Živalska farma se je bila, na žalost, zgodila,” me strese žalost. “Zato smo iz materinskega – socialističnega (*op. socializem in komunizem in stalinizem in Marksov Kapital - to ni eno-in-isto, kot bi kapitalisti, ki jih sociala in souprava seveda ne zanima, rad to predstavili; kot tudi Jezus-papež-katoliška cerkev-Rode niso eno-in-isto, kot bi vatikanski bankir to rad prikazal*) brezskrbnega, zaupajočega vzdušja soupoštovanja, iz bratstva in enotnosti, padli spet nazaj v klasično, kastno, sovražno-skregano vzdušje izpred NOB – gospod/sluga,” me tresc mrzlica. “Slovenija je na poti evolucije torej skočila korak nazaj,” me zruka spoznanje.

“Seveda je današnje obdobje kapitalizma, lahko rečemo, neoklasicistično,” me popravi Anonymus, “saj je močno obarvano z darvinistično liberalno logiko Amerike. Nazaj na prejšnjo spoštljivost avtoritet, kot bi učitelji, dohtarji in fajmoštri radi, se pač ne da vrteti sveta.

A zavrteli so čas nazaj, v kontro evoluciji. V medsebojnih odnosih ste dejansko padli iz ‘Titovega’ vzdušja neprestrašenosti, enakosti in soupoštovanja tovariša nazaj v prestrašeno-izkoriščevalsko vzdušje. Skočili ste nazaj proti brezsrčju. Družba je postala spet ‘očetovska’ – mačistična.”

Zajame me groza.

“In vse dokler se oholi nanovorojeni lakomneži iz srčne slepote, ki jo zabloda božanskosti in uspešnosti povzročca, spet ne zbudijo, vse dokler ne sestopijo dol z ‘nebeškega’ trona in ne prizemljijo v skromne zemljane?” ne vidim konca razrednega boja, revolucije, vojne. Pred oči se mi pripeljeta giljotina in rajsko sodišče. In glave padajo pod jezo zatiranih.

“Vzvišenost odrasle družbe,” me ustavi v prislunnenje Anonymus, “o kateri bi psihologi in psihiatri in sociologi, prav gotovo pa vsi zatirani otroci in žene sveta morali kakšno ‘mastno’ reči, je potrebno prepoznati kot duševno bolezen. In pričeti ‘Lajov kompleks’ konzervativcev in ‘Napoleonski kompleks’ liberalcev zdraviti, saj je brezsrčni egoizem in nepotizem postal že ‘zaščitni znak’ tudi slovenske ‘elite’ in bi ga lahko dali v grb Slovenije.”

“Dokler se evolucijski preskok ne zgodi,” me utrdi v prepričanje Anonymus, “revolucija proti tiraniji ne more umreti. Medrazredni boj ne more umreti, vse dokler se kaste ne stopijo v enakovredno družbo. Evolucija je temu prav gotovo priča. Odnosu gospodar/suženj se čas izteka. ‘Ubogaj me!’ in ‘Ubogajme?’, ukaz in miloščina, ne zdržita pritiska evolucije zavesti...”

“Čas, ko bosta Romul in Rem prenehala tekmovati in se pobjati ; ko bo Abel odpustil Kajnu ; ko bo Adam spet prepoznal lepoto gole Eve in božanskost matere Zemlje, je pred vrati,” me spreleti spoznanje. “In ko z otrokom in okoljem postanemo ena in ista samota,” začutim kako me Anonymus počasi zapušča, “telo ni več prekleto in ločeno od duha. In ko Zemlja nič več ni ‘hudičeva’, temveč živ rodoviten nebeški vrt boginje Eve, tedaj se mačističnim bogovom utrgajo solze, dež pade v izsušena nedra puščave; in semena ljubezni lahko vzklijejo in zacvetijo...”

“Bomo vrata odprli ?” me spreleti upanje. “Ali pa bo oholi človek pred ljubeznijo spet zaloputnil vrata ?”

Speča inteligenca

oziroma

Zakaj sexološki problemi, mojster Freud?

“Živiš v združbi narcisoidnih celic,” me v opazovanje egoizma in pohlepa v družbi napelje Anonymus, “ki ima v povprečju enega otroka na družino. Narcizem, vase obrnjena in vase zagledana pozornost, je lažnost, ki zaslepljenemu sicer jemlje strah in mu daje lažno samozavest, a hkrati slabi pozornost, občutljivost in potenco. Odrasli v potrošniški družbi vse več pozornosti namenjajo samemu sebi; in otroci so jim postali luksus.”

“Narcis pozornosti ne ‘pokloni’ niti ženi niti lastnemu otroku, kaj šele komu drugemu,” me presune krutost egoizma.

“A mačo povečuje le,” mi potrdi Anonymus, “kar je moško, nežne duše ženske pa sploh ne zaznava. Zazna le oblino riti in veličino jošk dobre ‘pičke’ in je tako egocentričen, da se skoraj ne razmnožuje.”

Anonymus obmolkne in mi pusti dolg pogled v narcisoidno, objestno, pohlepno, seksistično, rasistično zapadno družbo, katero vodi želja po vsak dan vse več udobja in nadzora.

“Poglej zdaj vse zatirane narode,” mi Anonymus preusmeri pozornost v nasprotni pol, v civilizacije strahu. “Opaziš lahko, da pohlepna, roparska, agresivna družba seje strah; in prestrašeno vzdušje vedno plodi množične družine. Poglej le tradicionalno, kastno Indijo. Opazuj populacijski bum v Indoneziji, vrženi v izgubo tradicije in krizo identitete. Zatrti Kitajsko ali Kosovo in moralističen Islam. Vse eksplozije prebivalstva plodi strah, kajti strah staršev pospešuje rojstvo upornikov proti tiranu, ki vliva strah v duše staršev in povzroča vzdušje ogroženosti.”

“Vzdušje ogroženosti plodi številni zarod,” se zagledam v neizpodbitni zakon narave, a Anonymus me ne spusti: “Strah za preživet-

je plodi masovno varnost. In ogroženi, razmnoženi v kvantiteto, končno sesujejo vzvišene strah sadeče bogove, ki se imajo v svoji slepoti za kvaliteto, za več.”

Pred menoj se zavrti karmični krog.

“Strah torej plodi otroke?” me prešine gotovost, a radovednost že sprašuje naprej: “A ko ni vzdušja ogroženosti? Ko ni strahu in posledično ne želje? Ali se rojevanje konča? In bitje izumre?”

Vprašanja obvisijo v zraku. Vrtajo v opazovano.

“Sloni,” me Anonymus prestavi v džunglo, “živijo dolgo, a rojevajo se redko. In v ravno pravem številu, kajti v naravi ni ničesar preveč. Levov in slonov in nosorogov in orlov ni nikoli preveč, zakaj nikomur, razen mrhovinarjem in črvom, niso hrana. Niso ogroženi; in ker jih v preživetju ni strah, jih je ravno pravšnje število.”

“A najbolj ogrožene živali imajo, jasno, največ potomstva,” mi je že jasno. “Da rasa preživi.”

“Poglej le število planktona, ki je hrana praktično vsem morskim bitjem,” mi s primerom postreže Anonymus. “In trava? Bolj ko jo kosiš, gostejša zraste. Ali še nisi opazil, kako raste ogrožen plevel? Kako se razmnožuje zatiran mrčes? Vsi škodljivci? Bolj ga zatiraš, večjo ima, ‘sovražnik’, voljo do življenja. Bolj raste, zvitejši postaja.”

Anonymus obmolkne. Odmev njegovih besed le utrjuje povedano.

“Vidiš,” me fiksira Anonymus, “kako mati narava poskrbi za ravnotežje?”

“Večji je tiran, večja je revolucija,” me šokira preprostost karme.

“Vsak udarec povzroči rast nasprotja,” mi potrdi Anonymus. “Protiudarca. Vsaka sovražnost in nezaupanje se vrne k izvoru. Vsak tiran mora nekoč pasti. Kajti če sadiš bolečino, se bolečina vrne na svoj izvir nazaj kot losos.”

“Vedno?” me spreleti upanje.

“Le holokaust vseh teroristov in njihovih korenin,” zaslišim imperialista Busha in zagovornike evgenike, “prepreči maščevanje preživelih otrok.”

Strese me groza.

Gledam Busha prehajati od besed k dejanjem.

“In bolj ko posiljuje okolico, bolj ga je, nekje na dnu srca, strah svojega početja,” se mi razkrije njegova paranoična duša in mi razloži vzrok vesoljskega štita in milijonske armade, ki jo ameriški predsednik potrebuje, da zaščiti svoj prestrašeni EGO.

“Bush je najbolj prestrašen, osamljen, ugajaški otrok tega sveta,” me strese spoznanje in oblike me mešanica usmiljenja in obžalovanja, “a to je usoda vseh tiranov. Ker sejejo bolečino in strah, žanjejo grozo osamljenosti.”

“A Bush nima možnosti,” me objema gotovost Anonymusovega glasu. “Kajti ljubezni ne more ubiti in smrti ne more uiti. Smrti ne moreš premagati,” me Anonymus spomni na umrljivost človeka. Prizemlji me. In mi razkrije skrivnost: “Smrt je gotovost, ki jo lahko sprejmeš le kot prijatelja, kot svetovalca na poti v življenje; in mogoče ti celo izda skrivnost svoje prisotnosti na planetu zemlja...”

Obda me občutek skrivnostnosti in začutim, kako se mi pozornost bistri in me vleče v raziskovanje nejasnega.

“O grožnji slabe karme,” me nazaj v opazovanje slabe vesti potegne Anonymus, “o dolgoročni škodljivosti puljenja plevela z božjega vrta je bil sanjal že mitološki kralj David, razumni poljedelec, ki je bil prvi razdelil božje kraljestvo. Poveličal je vse sebi koristno in prekel vse bogastvu škodljivo.”

Strese me. Zagledam ‘luknjo v zakonu’.

“Koristno/škodljivo za dobiček,” potrdim Anonymosu. “A na nekoristen in dobičku neškodljiv del boga je bil pozabil?”

“Svoje sanje je povišal nad božje kraljestvo, a božji vrt ponižal v lastno njivo in orodje. Škodljivca je poimenoval SATAN in prezrl vse njemu nekoristno v ‘nevidno’. Pomembni so mu ostali le še zidaki za graditev svoje hiše,” mi Davidove grehe našteva Anonymus.

“Ni čudno, da so ga tlačile nočne more,” se mi nenadoma prikaže v podzavest zatrto srce, ki le skozi sanje najde pot v brezčutnost osredotočenega na pot v lepši jutri. “Del Celote je prezrl

v nepomembnost, del boga preklel v Satana, a svoj vrt, delček v Celoti je pričel častiti kot najsvetejše - nebesa.”

“In očitno se je bil neizbežnega konca časa tiranov ozavedel tudi že kruti egiptovski faraon,” me preseli Anonymus v čas velikih vračev, velikih čustev, neznanske bolečine, “ko je iz strahu pred lastnimi brezčutnimi grehi in v paniki pred prihajajočo novo dobo, dal pobiti vse ogrožujoče moške otroke davidovcev. Ali ni le Jožefov in Marijin beg v Egipt rešil Jezusa pred smrtjo, saj je kralj Herodot v paniki pred padcem s trona dal pobiti vse moške dojenčke, rojene v času Jezusovega rojstva? Pa tudi Aleksander Veliki, ko je porušil Tebe, da ni ostal kamen na kamnu, je vedel za evgensko metodo. Njegove kazni za upornost naj bi ne bil preživel nihče, niti otrok, kajti bal se je Aleksander krvnega maščevanja potomcev. Strah pred odraščajočim otrokom, kateremu si ubil starše, je trpel tudi impotentni mačist Hitler, ko je hotel iztrebiti neuklonljive cigane in žide,” se zaustavi v naštevanju bolnikov - krvnikov zgodovine. “Strah pred otrokom trpijo vsi tirani, kajti vsak otrok je pametnejši od učiteljskega zbora in zvitejši od očeta. In neizbežno sklati mačota s trona.”

“Jasno,” se slišim pritrjevati, “saj smo iz kamene dobe prišli do atomske.”

Toda Anonymus mi ne da predaha.

“Strah pred padcem iz nadzorniškega stolčka, Lajev kompleks,” me preseka resnost v Anonymusovem glasu, “je izvor Ojdipove ‘grešne navezanosti’ na zaščitniško ‘grešno’ mater.”

“Oče v strahu za nadoblast zatre svojega otroka?” me prešine. “In Ojdip mora v svet. Ali se, kot Hamlet, upreti in ubiti očeta ali se podrediti kročenju v avtoriteto očeta.”

Pred mano leži dilema prisotnega sveta. Vzrok stagnacije, vzrok razrednega boja, vzrok pubertete, vzrok vseh vojn. Konflikt med očetom in sinom. Med avtoriteto/umetnostjo.

“A v družbi, kjer je umetnik terorist in posilstvo šibkejšega zakon,” mi Anonymus pokaže na neplodna tla naše dobe, “Lajevega kompleksa resno ne obravnava kot problem nobena uveljavljena psi-

hološka šola. Govorijo še vedno vsi psihologi in psihiatri le o 'nenaravnem' Ojdipovem sindromu in s tem poskušajo pozornost odvrniti na otroka in na mater. Proč od sebe. Avtoritete. Prestrašenega razuma. Kralja Laja."

"Držijo se avtoritete Freuda, ker je uklanjanje avtoriteti za njih še vedno merilo normalnosti?" me strese dila v glavah avtoritet znanosti, tudi psihologov. "Le da za vse zlo tega sveta, katerega mačisti sami povzročajo, še vedno lahko obtožijo 'hudičevo' žensko in 'grešnega' otroka - dežurna krivca mačističnega sveta?"

Zgrozim se.

"In le holokaust spoznanja ohrani nadzornikom sveta njihov 'sveti' red?" ne morem verjeti svojim vprašanjem. Zaslišim zvončkla-nje inkvizicije. Veliki Brat Bush me opazuje. Sesuje me v poden. Začutim bitje prestrašenega srca. Pogledam okoli sebe. Zagledam prijatelje. Začutim zaupanje. In upanje.

"Zgodovino človeka," me nazaj v opazovanje potegne Anonymus, "je od nekdaj krojila borba med razumom in srcem. Med pozornostjo, občutljivo materino dušo, ki sliši vse nevarnosti in zaznava otrokov bol, ter med osredotočeno, razumarsko, lovsko/pastirsko/poljedelsko logiko očeta. Ta si, poln lastne pomembnosti, domišlja, da vidi vse in ve vso resnico, a zabljen v plen/dobiček/ žetev pred seboj, dejansko 'voha' le hrano - denar. Zrno na krožniku življenja."

"Zato ne opazi preostalega," me pretrese lovčeva/pastirjeva/kmetova slepota. "Ne vidi 'nepomembnega', ki pa da življenju bistvo. Ne vidi čudovite lepote narave. Duhovnosti nežne ženske. Skrivnostne ustvarjalnosti otroka."

"Srce," prekine moj sprehod skozi čudovitost nebes na zemlji Anonymus, "sliši in sočuti otrokovo bolečino izdvojitve, sliši otrokov jok in je do nebojlenega nežno. želodec pa išče le hrano, korist, zato je do plena in živine krut. A ker se je družba v večini sveta prevesila v lovsko/živinorejsko/poljedelski patriarhalen red in ne v materinski ljubezniv odnos, prevladuje nasilje/strah in ne

nežnost, občutljivost, pozornost. Predvidevajoči oče je postal glava, 'padre di famiglia'. Odločen, razumen gospodar. Avtoriteta. Osredotočeno, pazljivo vodi svoj biznis in nadzoruje svojo štalo. A z očmi, uprtimi v točko, ki pred njim beži v prihodnost, lovi le še svojo 'lakoto'. In niti za trenutek 'zajca' ne sme izpustiti izpred oči, da mu ne uide. S ciljem 'ljubezni' pred očmi, okolja sploh ne opazi."

"Kajti če zajec pobegne iz ?realnosti? nazaj v ?sanje?" se zazrem v strah vseh lovcev.

"Neobčutljiv do obstoječega, graditeljsko/lovski um imperialista neprestano fokusira 'dead line' in vse preostalo hladnokrvno zatira, podreja, ubija in žrtvuje 'v imenu pečenke'. Predstave o sreči nekoč nekje. Po zajčevi smrti," me Anonymus popelje v način razmišljanja Busha, generalov, ekonomistov.

"Zato," me opozori Anonymus, "ekonomija ne opazi cvetja, katerega tepta, ko teka za 'zrezkom'. Ne opazi kapitalist trpljenja lastnih otrok, saj 'gnila jabolka' enostavno zavrže in škodljivca izobči iz 'zdrave družbe', izolira v 'kužnost' in izniči. Zato živite v svetu vojn in revolucij."

"In kako grozljivo," me vse bolj pritiska nerealnost človeškega 'normalnega' dojemanja sveta, "brezobzirna darvinistična miselnost tekmovalno-povzpetniške logike je zajela še mater."

Opazujem smrt materinskega srca v dandanašnji družbi. Razblinjanje toplega, odpuščajočega, nenevarnega, zaupljivega ozračja. Opazujem, kako kulturnost ljudi sveta ugaša. Kako olimpijske igre prehajajo v gladiatorske igre. Feministk je vse več. Svet postaja spet bolj in bolj 'moški'. Racionalističen. Mačističen. Uniformiran. Grob. In grobov je vse več.

"To ne more biti edina pot," se uprem celemu svetu. "Sam tja ne grem."

Zrušim se. Znajdem se gol, popolnoma nemočen pred cevni milijonske vojske generala Busha.

“In hvaležni moramo biti Slovenci,” zaslišim govoriti zunanje-
ga ministra Rupla, ministra za obrambo Grizolda, predsednika
Drnovška in Kučana, vse slovenske politike, “da nas gospoda EU in
Nata sploh hočejo sprejeti v svojo kulturno družbo.”

Zagrinja me tema.

“Kulturno družbo?!” se slišam kričati v nejeveri.

“Zreš v normalnost oziroma v realnost sveta,” me prizemlji
Anonymus. “Mačistična logika vlada človeštvu danes in dirigira lju-
dem odnos s svetom, zato želodec trenutno mesari srce. Panični oče
lastne otroke pošilja uničevat izmišljene sovražnike v imenu samo-
izbranega boga ali kake povelicevane cunje imenovane zastava ali
enostavno ropat v imenu dobička.”

“Družba žrtvuje lastne otroke za izmišljene domišljajske strate-
gije ali za borbo proti njim,” me zgrozi današnje dogajanje, kjer se
besede bijejo med seboj, ljudje so le ubogljive lutke. Številke se
vojskujejo med seboj, ljudje so le ubogljivi vojaki. Besede in številke
v borbi med seboj povzročajo zmedo v človekovi glavi, v sovraštvo
pogojeni otroci pa umirajo na bojiščih. Vojaki ropajo in teptajo srce.
Srce na planetu zemlja zamira.

“Družba plačuje krvni davek generalom,” mi potrdi Anonymus,
“in generali se igrajo vojno. Rop. Otroci so ekonomom le podaljšana
roka, številke, ‘kanonfuter’, ustrojeni morilci, ki iz strahu ali iz po-
hlepa ubijejo na ukaz višjih. Ukročeni so v nerazmišljajoče lutke, v
ubogljive kaplarje, ki ‘višjim’ kimajo, a ‘nižje’ zatirajo. In vse siste-
mu škodljive brezčutno - ‘profesionalno’ pobijajo na ukaz. Brez
samostojnega razmisleka. Brez dvoma. Celó s ponosom.”

Opazujem, kako otrok nima izbire. Oče poseduje vse. In gol
otrok se rodi v svet, posedovan od očetov. V svet, kjer ga oče gleda
kot tatu. Kot grožnjo.

“In oče do smrti ne spusti nadzora. Oče ubija sina v pokornost
in sin, v borbi za netlačénost, očeta,” me Anonymus pelje v dejan-
ski vzrok vsega strahu, sovraštva, pohlepa in bolečine človeštva. Za-

gledam se v Hamletovo dilemo – ‘poklekniti’ ali ‘ubiti’. Zagledam se v Tebansko zgodbo. Opazujem pohlepnega/prestrašenega Laja, mrtvega ležati pred prevaranim sinom Ojdipom. Dvakrat prevarano Jokasto jokati. Prevaranega in slepega Ojdipa tavati...

“Problem človeštva je v družini,” mi stisne grlo.

“Dogaja se ‘somrak bogov’,” mi potrdi Anonymus in me potegne v staro Grčijo. “Gigantomanija. Bitka med generacijami. Dogaja se bitka med očetom intelektualcem in inteligentnim sinom. A tudi med občutljivo materjo in mačističnim očetom.”

Gledam v norost prisotnega sveta, v zgodovino, v mitologijo, v biblijo. Zagledam se v pot družine....

“Poglejva malo nazaj,” me v neobstoječo minulosť povabi Anonymus. “Nekoč davno, v kameni dobi je življenje človečnjaka vodilo trenutno prislughenje zvoku narave, instinkti ter intuicija. V tem Goljatovem živalskem kaljestvu je bil najmočnejši lovec, ne pa najpametnejši, največji frajer. Samček je hodil po poznanih lovskih poteh in neznanega se je plašil. Imel je osnovno uporabno znanje da naredi kopje, slabe sanje so ga svarile pred sovražnikom, a nos mu je iskal hrano. Eno oko je pazilo na samičko, eno oko na mladiče; in ušesi sta lovili NE-varnost.

Ko je v Davidovem razumskem poljedelskem kraljestvu znanje in predvidevanje prineslo večji pridelek ter zagotavljalo večjo varnost od gole grobe mišične moči, sta znanje in koristnost bitjem postali pomembni vrednoti. Rodil se je nov družbeni red. Red znanosti. ‘Več znaš, več veljaš’. In neumni silak Goljat je postal Davidov pokorjeni suženj. Pozornost intelektualnega samčka se je preusmerila. Samček davidovega kraljestva je eno oko osredotočil v nadzorovanje vrtnarja Goljata na svojem vrtu, z drugim očesom je pazil na ženo, toda iz vida je bil izgubil otroke in iz sluha nevarnost. Z ušesi je osredotočeno pričel loviti koristno informacijo. Varnost koristnega znanja, modrih glav, bogastva. Otroke, ker nimajo izkušenj-in-znanja, je odrasel svet, poln koristnih nasvetov, pričel podcenjevati in

zaničevati; in jih s kročenjem po svoji podobi oblikovati v podrejeno uboganje, spoštovanje učitelja. Izkušnje. Očeta. Spomina. Avtoriteta omejenega spomina oziroma znanja je pričela zatirati vsako novo spoznavanje. Oče je rekel: *'Vem vse! Ubogaj!'* in otroke vzgojil v pokornost 'vsevednemu bogu' – sebi. Neuboganju in radovednosti ter iskrenosti otroka je sledila stroga kazen. Vsevedna starost je pričela prezirati in zanikati prihajajoče, šeneznalo.

A 'ukrotitev' ognja spremeni svet. Vračí postanejo 'bogovi' in urok – strah pred smrtjo – zavlada svetu. Prične se kraljstvo prevare. Vračí si z uroki podvržejo in zaslužijo Davidov razumni rod in povišajo grobega Goljata v biriča. Življenje/smrt postane zagonetka bivanja in 'izgubljeni' Celostni Bog obsesija vrtnarjev davidovcev – razumske civilizacije, sanjajoče happy ending..."

Anonymus naredi premor, da zadiham, nato pa nadaljuje: "V živalskem svetu, samička obvlada samčke z neustavljivo spolno privlačnostjo in si lahko privoščí biti, če primerjaš le pavji ali levji par, fizično manj privlačna, na pogled 'grša' od samčka. A ga, samička, vseeno neustavljivo privlači. S spoznanjem skrivnosti ognja pa je potomec Davidovega kraljestva, tako ali tako brezobziren do otrok, a še vedno spoštujoč ženo, padel pod vpliv vračev in ognja; in izgubil je še drugo oko. Postal je slep še za samičko. Vračí so bili namreč pozornost spoštljivih razumarjev preusmerili in jo speljali mimo samičke, ter jo osredotočili v smrt in uročili v iskanje večnosti in boga.

Moška duša je bila s spoštovanjem razumnih moških in s slepim sledenjem učiteljem v Davidovem kraljestvu postala narcisoidna in je izgubila radoživost in duhovno potenco – inteligenco – ustvarjalnost, a pod urokom vračev je izgubila še fizično potenco – občutljivost do ženske. Postala je toga in kruta, kajti oči in ušesa uročenega vernika so po prisotnem svetu iskale le še vračevo predstavo o bogu."

"Spoštljivi učenec je bil mutiral v paničnega, čaščččega vernika," se zagledam v preobrazbo družbe v dobi vračev, "in postal slep

in gluh za vse neposredno obdajajoče, popolnoma brezčuten do prisotnega, a hkrati preobčutljiv do 'svojega boga' in 'svete resnice'."

"Častil je le še izmišljenega, domišljjskega boga," mi pritrди Anonymus. "Občudoval moškega. Sebe. Borba za namišljeni ideal je verniku postala pomembnejša od borbe za samičko. Spolna slasamca v dobi vračev je bila mutirala v zaverovano slo po bogu in bogastvu; in pričel se je moški mačizem. Sodoma in Gomora. Pedrastija in sodomija. A samička je bila za vernega samca izgubila svo spolno privlačnost; zato je bila nežna ženska duša in ženska prezrta, poteptana v blato, pahnjena v suženjstvo duha. Začela se je tiranska slepota moške duše."

"In zgodba o ubogem prevaranem Adamu in grešni, hudobni Evi," me zadane spoznanje. "Kot opravičilo za suženjstvo žensk."

"Z dvigom moškega v VEČ," me ne pusti s svoje poti Anonymus, "v prevzetno domišljjavost in s padcem v blodno sanjo o sebi-bogu sta nedolžna otroška duša in občutljiva ženska duša ostali popolnoma brezpravni; in mati je postala edina zaščitnica otroku in se zato sprevrgla v nasprotnico očetu.

Podobno kot se je bil v Egiptu 'ženski' Mojzes uprl oholosti faraona, se ženska duša upre moškemu tudi v grških Delfih, kjer Sibila, prerokinja matere Gee, s pogojeno prerokbo: *'Če boš tepel otroke, ti bom zastrepila večerjo'*, zagrozi ukazujočim moškimi, očetu, da pred tiranom obvaruje otroka. Toda zadnji ženski misterij je bil tisočletje pred Kristusom s prihodom dorske železne kulture v Elevzinah poteptan. Tezejev ukročeni 'sveti konj' je bil 'sveti kači' zdrobil glavo in ugasnil materin kult. Vojak je bil zaslužnjil poljedelca. Mati Gea, pozorna prisotnost, je izgubila bitko; kajti z Dorci je bil grški svet stopil nazaj?naprej v obdobje osredotočenja. Obdobje Zeusa. Obdobje junaškega, zvitega ega. Obdobje doseganja prihodnosti. In zmagovanja. Obdobje materializacije cilja. Obdobje vojne.

Zgodovina zadnjih dveh in pol tisočletij nam priča, da niti modra beseda Sokrata niti dobrota Jezusa niti trebušni ples niti prošnja niti

jok niso bili ganili brezsrčnega vernika v zlate besede, v zrcalo srepečega Narcisa, sanjajočega o zlatem runu. In ker še danes prav kot grški bogovi Uran, Kronos, Zeus, kralja Laj in Agamemnon, očetje žrtvujejo in zatirajo svoje otroke, se je samička spustila z brezobzirnim samcem v boj za otroka.

Odkrito je, v zadnjem obdobju zgodovine, od bogomilskih Katarov čaščena in s praško Loreto povišana sveta Marija, v deželah Libušine boheemske češke in v protipapeških deželah severne Evrope in Amerike, povsod, kjer je dobila volilno pravico, stopila naprej pred otroka. Da bi zaščitila otroka, je sprejela borbo z očetom. Toda borba z brezsrčnim moškim ji je, materi, zaposlila vso pozornost, zato moderna Mary iz Amerike, ki so jo bili vzvišeni junaški moški zmagovalci prepričali, da je enakov**RED**nost isto kot enako**PRAV**nost isto kot enakoz**MOŽ**nost, je v žaru borbe pozabila na svoje otroke. Še sama je bila postala zagledana v cilj, v zmago nad moškim. Oslepela je za okolje in danes se, feministka, osredotočena v borbi za NADvladanje moškega, še ona vedno bolj in bolj oddaljuje od svojih otrok in izgublja slišnost: pozornost, občutljivost, nežnost do otroka in okolja. Postaja bojevnica. Vojščak. Biznismenka. Amazonka. Feministka. Moderna enakozmožna emancipiranka, oblečena v moško uniformo, postaja vse bolj brezobčuten dedec, izgublja srce, kajti prenehala je bila biti mati! Danes hoče mačota premagati celo v boks.

Strašljivost povedane resnice dvigne pritisk.

“Grozljivo!” ne morem verjeti, pa čeprav vidim.

“Grozljivo,” pritrди za mano kot odmev Anonymus. “Deklice vse bolj postajajo fanti. Materina duša umira. Družba postaja vedno bolj moška. Seksistična. Rasistična. Razdvojena.”

Ostanem brez besed. Zgrožen nad slepoto staršev in prihodnostjo.

“In sedaj poglej v obstoječe skupaj z zgodovino in razmisli,” me v rekapitulacijo povabi Anonymus. “Špartanski materi je bila zmaga ljubša od otroka. Pripadnost državi močnejša od materinske ljubezni. Mrtev otrok ljubši od poraženega otroka. Otroku, ki je bil odhajal na boj, je zabičala: *‘Vrni se s ščitom ali na ščitu. Zmagaj ali umri!’*.”

Poraženi otrok ni smel nikoli več pred obličje matere. Tudi mati ga je zavrгла, če ni bil zmagal.”

“V čem se vrednote moderne družbe razlikujejo od špartanskih?” mi uide vprašanje, opazujoč, kako je modernim staršem otrok ‘dober’ le, kadar ubogljivo zmaguje-in-uboga očeta. Ukročeni junak.

“In če pomisliš,” me spet zagrabi Anonymus za uho, “začetnika rimske civilizacije, brezsrčne civilizacije užitka, meča in krvi, sta bila Romul in Rem, dvojčka, ki ju je bila dojila in vzgojila volkulja. Otroka brez staršev.”

Opazujem, kako je siroti brez staršev, Romulu, nekoč žival postala več kot človek, oblast pomembnejša od brata. Ubil je brata Rema v borbi za ukaz; in v krvi lačnem Romulovem Rimu je krutost postala največja vrlina. Križati brata in ga podlo zabosti v hrbet v dobro države, je bilo častivredno dejanje moralnega Rimljana. Izkoristiti vse v imenu Rima, je bila pravilna logika rimskega razmišljanja, temelj Rimskega Prava (in današnje ‘demokratske Amerike’) in stil življenja Rimljanov. In ubiti/umreti za čast Imperija, brezkompromisna podreitev cesarju Rimu, je Rimljanu pomenilo: svoboda.

“Zato se lahko vprašava,” me v opazovanju navad Rimljanov prekine Anonymus, “kaj se nabere v duši zavrženega otroka, ki nikoli ni bil spoznal pozornosti in nežnosti matere? Zaupljive bližine očeta? Kaj se dogaja v duši otroka, katerega staršem je zmaga pomembnejša od njegovega življenja? Kaj se dogaja v duši špartanskega ali srbskega ali ameriškega ali japonskega ali našega otroka, ki mora zmagati-in-ubogati hkrati, ubiti na ukaz, da je od staršev ljubljen? In vsaka nepokornost otroka staršem pomeni že izdajo? Vsaka neposlušnost se kaznuje s prezirom. In s: *‘Pojdi Ojdip!’*”

Ali starši resnično ljubijo te otroke?” me pred dejstvo postavi Anonymus.

“Kam gremo?” ne morem verjeti. “Zaupljivost, občutljivost in nežna pozornost ženske duše je edina protiutež moškemu narcizmu,

saj je vedno mehčala racionalistično in pohlepno družbo, jo delala nežnejšo, lepšo. Čutno. Občutljivo. Živo. Ustvarjalno.

Kaj pa danes?” me strese obdajajoči kaos nasprotujočih hotenj.

“Ukleti ste z le eno izmed zgodb celotne zgodbe,” mi pojasni Anonymus, “s pripovedko, ki rahločutnost ženske duše ponižuje, solze sočutja zaničuje in razneženost ob lepoti – romantiko doživlja kot ‘gay’.”

Spomnim se.

“Poslušati smo morali vedno le očetov spomin,” pričnem prepoznavati vzroke, opravičila za današnje obsedeno stanje človeka. “Zaradi pravljice o Evinem grehu odnosi med ljudmi odsevajo le eno, vsem dedcem priročno zgodbo, kjer moški bog pravi: *‘Moški je gospodov dar, a iz Adamovega rebra ustvarjena in zato manj-vredna Eva mora Adamu biti pokorna.’*”

Opazujem, kje živinorejsko/lovski odnos določa mesto ženski v družbi. V postelji in za štedilnikom, od koder lahko lovi edinole želodec moškega. Kajti predator nima srca, s srci se hrani.

“In samica se mu je bila uprla; in mu postala podobna,” me še enkrat opomni resnica, kako **upor jača nasprotnika. In kviri karakter upornika.** In na koncu....

“Danes okoli sebe,” mi potrди Anonymus, “ako dobro pogledaš, lahko opaziš ‘moške duše v ženskih telesih’. Na tisoče biznismenk v moških uniformah – brezsrčnih intelektualk s kravatami. Feministk. *‘Ready to fight. And to nock the shit out of a man.’*”

Brezsrčje mačistično-feministične družbe me zgrozi, v meni vzbudi odpor, obup in padem v žalost.

“Samec je bil znorel prvi, že pred tisočletji,” mi v možgane kaplja spoznanje, “samica za njim, ravnokar.”

Žalost me odnaša. Ne vidim več smisla...

“Kaj pa mladiči?” me iz brezupa zbudi Anonymus.

Pogledam v svet.

“Ostali so še brez zaščitnice mame,” me zbije spoznanje.

“Družbeno vzdušje,” me Anonymus popelje v ‘napetost ozračja’, “dečkom šepeta špartansko skrivnost: *‘Moški ne joka.’* in od njih zahteva: *‘Zmagaj, ali te ne maram!’*. A pogled v zgodovino nam govori, da se je bil za junaško Šparto dvignil kruti in perverzni Rim. Sodoma in Gomora.”

“Se torej pred nami ne dviguje spet Rim?”

“Otrok ameriške ‘junaške družbe’,” mi pojasni Anonymus, “je z olimpijsko vzgojo pahnjen v brezčutnost mrtvaka/zmagovalca in v krvoločnost leva. A tudi v zaničevanje ‘rEve’, v pomembnost cilja, v sovraštvo do konkurence. Pogojen v oholost do od mačistične cerkve preklete Eve, podcenjuje in posiljuje ter terorizira vse, kar je slabotno in kar diši na žensko. Nemočno. Skriva se za zakone, dolžnost, moralo, zastave, meč, kajti bolj kot hudiča ga je strah ženskosti, ki ga obdaja. Strah ga je spontanosti. Nepreračunljivosti.”

“Strah ga je podvomiti v pravilnost lastnih kalkulacij,” mi kapne v zavest. Zagledam se v prairizor strahu poljedelca, ki ‘mora vedeti’, saj je prisiljen saditi. Zato verjame, da ve prav. In ne upa niti podvomiti.

“Boji se razumar izgubiti nadzor nad prihodnostjo,” mi je nenadoma vse jasno. “Boji se sprejeti dejstvo, da ne ve čisto dobro, kaj počne; in da prihodnosti ne obvlada. In ne more se ropar in živinorejec, navajen zaničevati vse razen sebe in svojega plena ali imetja, soočiti z anarhično, neavtoritativno, miroljubno, neizkoriščevalsko horizontalno družbo.”

“Zato zahteva nadzor,” mi je jasno, “pa čeprav slab.”

“Išče mačo sicer svobodo in ljubezen,” me na pot s Parsifalom pošlje Anonymus, “**a svoboda** mu ne pomeni **biti neposiljen in ne posiljevati**, kar prostost izbire pomeni ekologu. Pomeni mu nadzorovanje dogajanja in nekaznovano početje vsega, kar mu domišljija sanja in narekuje. Pobiti nepokorne ‘indijance’ in vse mevže; in si podrediti ves svet.”

“To so sanje vseh zavojevalcev,” me prešine žalost. “Sanje, ki jih starši vsiljujemo svojim otrokom.”

A Anonymus presliši mojo žalost.

“Najlepše na ženski je mačotu on sam,” me vrže v center seksizma. “Kajti mačo povečuje koncentracijo in moč, a ponižuje nežnost in pozornost. Vse ‘cmeravo’.

Obdajajoča narava, torej tudi ženska, mu pomeni plen, predmet izkoriščanja, igrišče, posest ali bojno polje. Miza s katere lahko vzame VSE. Poklekne le pred ‘večjimi jajci’. Ljubi svoj razumarski red. Beži v navidezno varnost racionalnega preračunavanje sveta in v alkohol in v sterilnost, kajti ženski princip, duhovni del narave doživlja kot grozečega zmaja.”

Strese me asociacija. Zagledam pred seboj spet Busha v podobi svetega Jurija, kako z atomsko bombo pošiljuje samosvojest, zatira ustvarjalnost, ubija zaupanje otroka.

“Naravo že poljedelec vidi kot nasprotnico,” me opomni Anonymus, “s katero bije donkihotski boj, saj mu voluhar nenehno podira jabolka. A mačota je narave smrtno strah. Vse otroke, nepriklagajene v normalnost mačizma je bil zato uročil v greh, v smrtni strah, v smrt, v AIDS. Tudi žensk se, kot vse, kar je ženskega in naravnega, boji. Žensko mačo doživlja kot umazano čistilko, kuharico in kurbo. ‘Umazane, grešne blondinke’ se dotakne le še s kondomom, matere Zemlje z rokavicami. In ker sam zna biti nežen in ‘friendly’ le preračunljivo, ne pa iz srca, nežnosti nikoli ne zaupa in se mehkode ženske duše, ljubezni in ustvarjalnosti boji kot hudič križa.”

“Vsaka zaupljivost je v darvinistični družbi, kjer je normalno, da velike ribe požrejo male in slabotne ribe, samomor,” mi je jasno, opazujoč mačistični um, ‘po bankirsko’, iz slabosti sočloveka kovati le dobiček.

“Kje smo torej?” me trese panika. “Kam rinemo? Ali se ne bo zgodovina spet ponovila, ker sta danes oče in mati spet, kot nekoč v Šparti in Rimu, oba slepa in gluha, brezčutna do otrok? Ker sanjata o slavi, o miru po zmagi in jima srce utripa le za prihodnost, a ju zato danes, ‘now’, nikoli ni doma?”

Zagledam ulice polne otrok brez staršev.

“Poglej samo vašo družinsko vzgojo,” me opomni Anonymus. “Današnji normalni starši, preobčutljivi nase, na svoj status, zagledani v svoje cilje, za otroke nikoli nimajo časa, zato so jim otroci postali tujci. A brez pozornosti, brez nežne obzirnosti in ljubečega razumevanja staršev, so še od mame zapuščeni otroci obsojeni na cesto, na bife, na ‘rave’, na droge, na odtujenost in osamljeni se izolaciji upirajo, vedno bolj jokajo, kričijo, norijo, kličejo pozornost nase. In manj ko jih starši slišijo, bolj otroci kričijo.

A le komu kričijo?

Ali ne kričijo v puščavo brezdušja?”

Osamljenost, nezaupljivost, egoizem, agresija otrok ulice pljuske vame in spreleti me zastrašujoč pogled na starše.

“Zaman iščeš srce,” me razočara Anonymus. “Toplina je iz domov izginila. Kajti nikogar več ni v brezčutnih lupinah v bogastvo hitečih staršev. Nikogar ni doma v srcu mačističnih očetov in mater-feministk, ki bi prisluhnil in otroške klice na pomoč slišal. Feministke postajajo ‘dedci’ in otroci so jim postali breme. Nič več jim niso v veselje. Otroci gredo danes v šolo koncentriranja in v hlad egoizma že v jasli.”

“Neujete, razpršene pozornosti ni več,” me zruka mraz, “in občutljivost, svoboda, modrost je spet postala sanja bohemov; ponovno iskanje dotika in stika manija družbe.”

Ne morem verjeti. In ne morem verjeti, da je lahko še slabše.

“Z vrtcem je otrok izvržen iz nežnosti,” me v opazovanje odraščanja otroka potegne Anonymus, “in, kot Špartanček, pade v družbeno-zapovedano grebatorstvo, v egoizem in zavist vzbujajočo olimpijsko darvinistično vzgojo. Mora si izboriti prostor in zaslužiti pozornost. In ker ne trdnosti očeta ne nežne materinske duše nikoli ni doma, fantje brez staršev, prepuščeni televizijskim Švarcenegerjem in nedosegljivim Pamelam, izgubljeni tavajo osamljeni po ulici, kjer jih ljubezni učijo seksistični kriminalni gangi in kupljen

sex. Ali pa se uprejo mačizmu z begom v 'gay'. In občutljiva, nežna dekleta se pred impotentnimi intelektualci in sadističnimi, pijanimi mačisti zatekajo v lezbištvo. Heteroseksualnost izumira; in na plešišču, vedno do danes centru dvorjenja in iskanja partnerja, danes vsakdo pleše le še sam s seboj.”

“A partner?” me strese vprašanje.

“Seksualna privlačnost je sprevržena, kajti klasična družinska celica je bila razpadla. Družinska banka, ki jo je bil nekoč vodil gospodar, je razpadla; razen v trenutno vladajočih mafijskih družinah, katere zavezuje in slepi družinsko premoženje ali oblast.”

“Kapitalisti, konzervativni del vsake oblasti,” me strese previd.

A Anonymus ne zagrabi vabe.

“Feministka,” me zvleče s seboj, “ima v sodobni ‘demokratični’ družini bančni račun ločen od bančnega računa moža; in že vsak otrok ima svojega ‘prašička’ in drobiž, da gre. In družine v najrazvitejših ‘demokracijah’ – v Ameriki in Avstraliji, a tudi v Sloveniji, ničesar več ne drži skupaj. Dunajska šola je v zadnjih vzdihljajih in na ‘randiju’ vsakdo plača zase. Denarnica je bila postala otrokom ‘svobodne’ ceste svetišče in dolar bog, h kateremu molijo roke; in številke v banki najpomembnejše na svetu. Toplino doma je v duši brezdomca zamenjal občutek osamljenosti, nezaupanja, prekletosti; in iz vzdušja družbe se je izgubila zaupljivost in občutek brezskrbnosti. Varnost in ‘toplino’ je otrok brez staršev našel v banki.”

“In tako kot v Ameriki, tudi slovenskim otrokom Big Mac ter CocaCola vse bolj nadomeščata ljubečo mamo, a vojska ter borza očeta,” mi pritrdijo vse številnejši ‘fast-foodi’, število žensk v vojski, brezčutnost mladih japijev.

“Iz ‘fighta’ med očetom mačistom in materjo feministko,” mi je nenadoma slika čisto jasna, “so otroci ‘svobodnega’ sveta, tudi slovenski, pobegnili v ‘kilerski’ svet denarja, v brezsrčni svet političnega ali verskega spletkarstva ali klubskega navijaštva. Ali v svet mamil in sprevržene seksualnosti. Ali v morilski svet ‘opravičljive’

brutalnosti – v policijo in vojsko. In družina se, če se, sestane le še, da skupaj ubije največjega purana ob božiču in na pogrebih?”

Zagledam otroka brez staršev, osamljenega, izgubljenega v neznanem svetu. Sam proti celemu svetu.

“Zakaj?” mi še vedno ne gre v glavo.

“Borba za jutrišnja nebesa in borba med moškim in žensko,” mi pojasni Anonymus, “je bila otrokom zapadne ‘emancipirane’ družbe vzela oba starša in ubila družino. Vso pozornost za(denar)padlega človeka je bil ujel pohlep. Okoli osamljenih in nebogljenih otrok zato obstaja le kruto mačistično vzdušje razžirajočega pohlepa po vse-več. In nešteto je lestev v uspeh, nevidnih lestev do, po Petrovem načelu, mesta nesposobnosti, lestev, po katerih se pehajo spoštljivci in ki srkajo otroka za otrokom v vrtinec brezčutnosti dvoličnega pekla, v dosego in v dvolični ‘odrasli odnos’, med klanjajoče se zatiralce in ugledne žeparje, ki žeparijo in s policijo lovijo svojo pokvarjenost, a vedno ujamejo za krivce svoje osamljene otroke. Sirote brez staršev.”

“Moderni ljudje, odtujeni od tuje in celo od lastne bolečine, ne prisluhnejo niti joku lastnih otrok”, me razjeda gnev nad samim seboj, nad sosedom, nad Bushom.

“Nimajo časa,” mi posledico srčne slepote predoči Anonymus. “V teku za denarjem, slavo, zmago, nadzor, plezajoč po lestvici pomembnosti, gradeč si varen grad in položaj zase, prezaposlene živčneže otroški ‘moteči hrup’ le še živcira. S ‘*Tu imaš denar, pojdi v kino.*’, ‘*Daj mir!*’, ‘*Bodi tiho, ali boš tepen!*’ si zagotavljajo ali kupujejo mir. Tišino. Prenehanje hrupa.

Opazujem današnje otroke, kako nenehno vreščijo. Nenehno težijo. Izsiljujejo pozornost. Ne znajo več prisluhniti. In ne znajo biti tiho.

“A hudo se pripravlja,” me opozori Anonymus, “zatišje pred burjo je, ko otroci res utihnejo. Takrat, ko je mir, takrat v ‘svojem’ svetu živečim staršem otroci pripravljajo presenečenje. Kajti osaml-

jeni duši smisel početja vedno določa nenehna borba za pozornost. Nov krik: *'Tu sem! Opazi me!'*"

Opazujem kako otroci počasi utihnejo, se potegnejo vase. Kako postanejo nezaupljivi, skrivaški, dvolični, ugajaški...

"Mačizmu," me pritegne spet Anonymus, "tej norosti očeta se mnogi otroci upro. Kajti mačo je 'trd' le od strahu, od alkohola, ali ko 'voha' strah. Zato mačo pije in tepe žensko, ko prazni svoja 'velika jajca' v 'prasicu Evo', da mu alkohol in njen strah dvigneta tiča; a nežnost in skrivnost, ki se skriva na oni strani dotika, mu je španška vas.

In otroci, opazujoč norost staršev, nočejo postati brezsrčni in nasilni, kot je mačistični oče. Mačizmu se odpovedo in zbežijo na obrobje družbe in očetove moralne avtoritete. V drugačno agresijo ali v svoje lastne sanje in na igle.

V družbi, v kateri je mama še nežna in ljubeča materinska mama, 'drugačni otroci' mogoče celo preživijo dril v mačizem in s pomočjo materine inteligence postanejo pozorni umetniki, ki ženstvenost ženske občudujejo in toploto ter nežni dotik nekateri celo živijo.

A v družbah, kjer se je bila emancipirana mati spremenila v 'moškega v ženski podobi' in je še ona izgubila nežnost in sočutje do lastnih otrok, je bil otrok preklel, poleg očeta, tudi dominantno, racionalistično, hladno, brezčutno mater. Z njo vso lepoto ženske duše. Zaupljivost, sočutje in toplino.

Postane 'gay' - užaljena, zbegana, otroška, 'neodrasla' duša. In ker otrok občutka zaupanja in topline ne pozna, obupano išče le nežen odnos. Deček pade v iznakaženost pederastije in obupano golo zadovoljevanje strasti in bližine, kajti tolažbe, nežnosti, zaupljivosti, občutek zaščitenosti išče le pri drugih nežnih ubežnikih iz deviiranih mačistično-feminističnih družin. In nežna dekleta, ki se izogonejo feminističnemu ognju in lastne podobe ne prilagajajo očem mačotov, temveč si želijo pristnosti, topline in upoštevanja, najdejo nadomestilo za moško nežnost in toplino pri drugih nežnih punc-

ah, saj jih gay fantje, poleg njih edini nežni spol v mačistilno-feministični družbi, ne vidijo kot seksualno privlačne.

“In tisti, katerim je nasilje družbe ubilo nežnost, jezni na mater in očeta, a besno upirajoč se izgubiti sebe, postanejo skinhedi?” me zanima genetika odnosov.

“Živopisani hipiji so se uprli očetu nenasilno, zavrnilo vojno in zahtevali ekologijo - ‘peace, flowers, freedom, happyness’,” me pouči Anonymus. “A nasilni oče jih je poimenoval v ‘izdajalce’ in ‘brez-jajčne reve’ in jih razgnal s policijo. Užaljeni miroljubni hipiji so se uprli v pankerstvo, zaprli in zakrknili vase in se oblekli v žalno črnino. Skinhedi pa so iz pankerske zagrenjenosti in mazohizma (nasilja nad sabo) prešli v reakcijo (nasilje navzven), v odkrito sovraštvo do oblastnih staršev. A danes večinoma še ne tepejo pravega. Začasno še trenirajo sadizem na tujcih in po očetovsko delijo ljubezen ‘tretjerazrednim’. Zaenkrat lastno ponižanje kompenzirajo z vzvišenostjo navijačev. Pogled le agresijo na stadionih, nacističnih zborovanjih.”

“Sedaj se pretepajo še s kontra-navijači,” me zadene prihodnost,” a ko bodo udarili na gobec krivca?”

“Očeta konzervativca?” me provocira Anonymus. “Bankirja? Direktorja svetovne zavarovalnice? Busha?”

Zagledam se v svet, kjer ne oče ne država ne ščitita otrok, saj jih mečeta na cesto, na račun še nerojenih najemata kredite in jih še pred rojstvom zapisujeta tlaki. In opazujem uporne otroke - hipije, pankerje, skinhede -, ki skupaj z razjarjenimi delavci, kmeti in ekologi danes protestirajo proti ukazovanju/kaznovanju očeta in proti prezirljivemu odnosu ekonomije do okolja. A očetovi psi ‘teroriste’, očetu upirajoče ‘ljubljeni otroke’, grizejo in pretepajo.

Prestavi me v grško mitologijo. Zagledam očeta Laja in sina Ojdipa v smrtnem sovraštvu v boju na križišču poti...

“Otrok se ne rodi v netlačenost,” mi potrdi Anonymus, “temveč v posiljevanje, v tlako, v ‘služenje’ očetu, narodu, papežu. V uslužnost smetani ‘božanskih’. To je glavni vzrok za Ojdipov očetomor kot za

Lajevo nasilno smrt. Otrokova dilema je ubiti očeta/poklekniti v suznjost, vse dokler ga oče ne vzame v obzir in mu ne prisluhne.”

“A očetje danes ne slišijo v svoji vzvišenosti nikogar razen svojih načrtov, dobičkov. In to je tudi vzrok, da se ‘pridni’, v ubogljivost zatrti otroci na maturantskih in absolventskih izletih odbijejo v ‘nasprotje’, v ekstrovertizem. In da alkohol na vseh otroških izletih igra glavno vlogo,” me opomni Anonymus.

V spominu se prestavim na Kreto, v Herissonissos, na vseslovenski absolventski žur. Opazujem ekstazo alkoholizma. Veličastno predstavo huronskega sproščanja zatajevane bolečine in strahu iz zatrtih študentskih grl in zamorjenih teles. Sredi vseh opitih glav in obkrožen s tulečimi, razbolenimi zatrtimi dušami, katerim je absolventski izlet zadnja prilika za zadnji pobeg in odklop, za zadnji upor proti ukazu in prepovedim staršev, lahko opaziš, kako se večina res na vse pretege, nekateri tudi do nezavesti, trudi utopiti razum v alkoholu in preskočiti z moralo vsajene plotove. Sprostiti se razumskih blokad ter se vreči vsaj enkrat v življenju ‘ven’, ven iz kalupov v ekstazo svobode je smisel vseh zaključnih izlirtov mladine. Storit vse, kar doma in/ali brez alkohola ni možno.

Obdan z neustrašnimi ‘junaki’, žalostnimi klovni in bruhajočimi samomorilci, obkrožen z en-čez-drugega vedno bolj kričečimi ‘nadjudmi’, me vse bolj gloda vprašanje ‘ZAKAJ?!’.

“Zakaj toliko alkohola?” se slišim spraševati. “Zakaj morajo vsi neprestano kričati? Zakaj tako agresivno bežijo v odklop? Zakaj se le redkim ni potrebno poživaliti, da se imajo dobro?”

“Vsaka dobra vinska klet,” me s seboj potegne Anonymus, “obiskovalcem razkrije skrivnost alkohola: *Alkohol je zdravilo za strah*. Alkohol zapolni energetsko ‘luknjo’ prestrašencu, kajti šnops zamegli dolgoročno presojo in s tem strah pred posledicami. S tem pijačku trenutno da ‘notranjo’ moč. Zato se po prvem kozarcu prestrašena miška spremeni v neustrašnega leva. Zatajevani strah se sprosti v udarec in roka eksplodira da ‘razbije’ strah, ki trezno miško

blokira v nemoč. Drugi kozarec tega rjovečega leva spremeni v opico; in 'afna' počne vse, kar strah pred javnostjo treznemu ne dovoljuje. Moralna kletka izpuhti in morala pade med razbite kozarce na tla. Zadržanost popusti. Mačoti se tepejo in poljublja in 'pobožne' ženske se slačijo. In tretji kozarec? Iz opice napravi svinjo, nemočno ležečo v lastnem kozlanju in dreku."

"Se sreča res skriva v kozarcu?" ne morem verjeti. "Je kazanje golih riti s šanka res višek veselja? Pokozlati svet okoli sebe največje zadovoljstvo?"

"Razumeti jih je treba," se v njihov bran postavi Anonymus, "čeprav se z njihovo agresijo ne moreš strinjati ali jo podpirati. Prišli so, da bi bili še enkrat otroci. Želijo si vsaj še enkrat 'totalnega' odklopa od odraslosti. Želijo si vsaj za trenutek nazaj otroške spontanosti, 'norega koraka', svobodnega dotika, nesprogramirane poti. Toda dotika jih je strah, spontanosti več ne poznajo. Zatajili so jo bili že zdavnaj, zdavnaj, ko so bili stopili na pot ugajaštva in kimaštva, zato želijo vse, kar niso bili upali spontano storiti, vse kar so bili potlačili v 'ne zdaj', storiti 'zdaj' - na Kreti. Vse naenkrat.

Vendar ukalupljeni v 'pravilne' vzorce obnašanja in religiozne zablode, pohabljeni v nenehno zadržanost in sumničavost, priučeni skrivaštva in ugajaštva, igrajo svojo izbrano življenjsko igro še naprej. Prišli so z namenom podret vse 'rekorde', vse strahove, a vse preveč imajo vsajenih blokad in prepadov, ki zadržujejo radovednega in ljubečega otroka v kletki. Ne znajo kar 'sneti maske' in se spontano dotakniti drug drugega. Zato napijajo razum z alkoholom in si 'ubijajo program'. Zameglijo si svoj prekrizani predatorski pogled in nato kar skačejo v 'prazno'. Vsaj enkrat v življenju."

"Včasih res zadnjič," me spomin spomni na domov potujoče krste in objokane starše.

"Opijajo se mnogi tudi iz olajšanja," me vleče naprej po Kreti Anonymus. "Vnaprej veseljajčijo in praznujejo, ker se jim bliža konec papagajske šole in težko-čakana neujetost diplomiranega, priznanje,

zaupanje, blagoslov očeta, s tem nedirigiran korak in končno, pravica lastnega mnenja in ukaza. Konec diktata očeta in pisanja 'po nareku' je, kar od diplome pričakujejo prav vsi.

A alko teče v potokih tudi iz strahu pred jutri, saj je mnoge že groza podiplomske prihodnosti. Pridejo na absolventa po slovo od mladosti, na zadnji skok čez ojnice, preden se bodo dokončno zresnili in ponižno vpregli v naslednji jarem družbe - službo in uslužnost denarju. Upira se jim dokončno izgubiti sebe samega in se zaplesti v mrežo običajnosti - v program vrtec, šola, služba, štalca, kravca, družina, služba, penzija, dom za ostarele, britof. Težko jim je ubiti radovednega in nagajivega otroka v sebi za denar in oholemu šefu celo življenje kimati iz koristoljubja. Težko jim je postati uniformiran dvoličnež - odrasel. Groza jih je rakavo vzdušje odrasle družbe, katerega vsaka otroška duša doživlja kot krivično, sprejeti kot običajnost in edino pravilno obnašanje. Upirajo se sprejeti brezsrčni racionalizem za normalnost in denar za vodilo svoje misli."

"Nočejo rakave logike za svoj življenjski smisel," zagledam vzrok njihovega upora, "za 'božji' zakon. A ne vidijo izhoda. Zato si meglijo oči. Meglijo 'vzvišene' cilje z alkom in potem 'šlatajo' meglo," me zalije žalost.

"Če pogledaš otroke," me iz čustev reši Anonymusov glas. "Nedolžnemu otroku je vse na svetu očarujoče, zanimivo, živo. Začudujoče lepo in skrivnostno. Naravo otrok doživlja kot tekoče, spreminjajoče se čudo. Krava Liska je otroku magična, ne vidi je še kot dobiček/izguba. Zato se z njo in teličkom igra in se z njima 'crklja'. Toda ekonomistični pogled staršev otroka sili v brezobziren ekskluzivizem. V izločenost iz narave in odmaknjenost od soljudi. V brezsrčje. V vzdušje ubijanja vsega živega za denar. Zato se krutosti ekonomije in statičnosti statistike vsak otrok podzavestno upira. Noče izgubiti srca in živeti po taktu žvenketanja denarja. Noče postati kimavec. Noče postati rak. A razum mu govori: '*Starši imajo gotovo prav. Učitelji vedo. Moram, če hočem. Moram, če nočem.*'"

“Zato vzame nož in prijateljico Lisko spremeni v klobase? In telička zamenja za televizijo?” me zgrozi smrt otrokovega sočutja.

“Pred seboj otrok vidi dve možni poti. Negotovo, a ustvarjalno ‘boemsko pot’ svobodnega, netekmovalnega opazovanja in raziskovanja, katero koristolovski starši ‘normalno’ zaničujejo, ker v otroka nimajo zaupanja. In na drugi strani vidi navidez varno pot znanosti, grebatorstva in kimaštva, kamor jih utirjajo pričakovanja staršev. Razpeti so otroci med pričakovanji staršev in samosvojo potjo, a leta se jim ob vztopu v ‘odgovorno življenje’ vse bolj in bolj izgublja v megli ‘normalnosti’. Ujete v primež med znanost in umetnost, med brezsrčnostjo ekonomije in med lepoto ekologije, stisnjene med želodec in srce, med smrt in življenje, jih družba lomi...”

“A ne vidijo izhoda,” me trese groza. “Da preživijo telesno, žrtvujejo srce.”

“...zato na ulice Herssonissosa plane ves zatajevan odpor do odraslosti, nakopičen v dušah slovenskih absolutentov.

Vendar večina diplomantov je že vdanih v usodo in v sužnjost kapitalističnega odnosa bankir/sluzabik, intelektualac/delavec in novi družbeni lestvici imperializma zmagovalec/luzer, vojak/civil. Ubil je bil denar že njihovo otroško, radovedno srce. Brez zaslužka ne brčnejo več žoge. Sprejeli so bili že ‘pravilne’ cilje in sprejeli trnovo pot, katero jim je bilo določilo sado-mazohistično okolje. Sprejeli so bili sistem gospod/hlapec kot normalnost in dvoličnost kot sveti zakon. Shizofrenija je za njih običajno stanje duha, a ljubezen, pravičnost, etika je za njih le še filozofija. Nerealna možnost. ‘Neumnosti’ jih sploh ne zanimajo več. Pametni kot so, jim nekoristno ne krade več pozornosti. Zato lepote ne opazijo več in romantika zvezdnih noči je za njih ‘gay’. Postali so že brezdušni. Mrtvi. Brezsrečni do obdajajočega. Srčni le za svojo rit in jutrišnji cilj. Ves čas le s samim sabo in z mislimi v jutrišnjem dnevu, bulijo zato le v koktail in sence lastnega imidža.”

“Toda v mrtvih ni življenjske energije,” me strese, “zato brezsrečni niso srečni.”

“Razdvojeni, razpeti med glavo in srcem,” se ne da zmotiti Anonymus, “absolventi svoj racio, umerjen in usmerjen v napad na **‘varni’ jutrišnji dan**, zato utapljuje v alkoholni omami in svoje koristolovsko uho, katero normalno ne lovi nič več ptičjega petja, temveč le še ‘know how’ in ‘who’s who’, utapljuje v hrupu. Brezbesedju. Od odraslosti in od resnosti in od dolžnosti zbežijo v muziko, v zavetje neznosnega hrupa, kjer noben ukaz in nobena trditev lovsko/predatorske družbe ne predre zavese decibelov. Za časa absolventa se preselijo v tempelj brezciljne, ‘nekoristne’ glasbe, izven območja ‘svete besede’ in ‘vsemogočne številke’ – kar kaže le na njih obupno potrebo po samoti in tihoti, po brezčasju, po izdvojitvi iz normalnosti bolanega grebatorskega vzdušja odraslega sveta, iz ‘koristnega sveta’ – doseganja in ciljanja.

Potem evforično kričijo drug preko drugega kot Italijani, a nihče nikogar razen sebe dejansko ne sliši. Iz razumarske resnosti bežijo v otročjost in v alkoholiziranih kretnjah zaničevanih, razočaranih, upornih, zagrenjenih otrok se čuti zatajevana agrresija – energija razočaranja nad sabo in/ali družbo.

Ugajajoči sanjam svojih staršev, katere so bili sprejeli kot svoje sanje, ukalupljeni v skrivaštvo in ugajaško pretvarjanje, pri tem skrivanju sebe istočasno trpijo. Ko nenehno teptajo svoje lastne talente in vsakodnevno zatirajo svoje lastne sanje v korist sanj staršev ter kimajo družbi kljub nestrinjanju, pri tem molče kričijo od bolečine. Vedo, ko goljufajo sebe, kdaj prodajo svojo svobodo, vedo zakaj so zatajili svojo dušo. In vsakič ko prodajo košček svojega srca in košček svobode za čokolado ali zatajijo otroka v sebi iz strahu, pri tem izgubljajo energijo svobodnega in trpijo; in bolj ko jih boli, vse bolj sovražijo sebe, ker se prodajajo in uklanjajo. Kričijo, ker starši ne sočutijo njihove želje po begu iz norosti shizofrenega okolja, ker družba ne vidi njihovega hrepenenja po neukalupljenosti. Po svobodi. Po nežnosti. Po spontanosti.”

“A tudi sami več ne znajo prisluhniti sočloveku,” opazim njihov problem. “Poslušaj le lasten preračunljiv razum in svojo zagrenjenost.”

“Jezni so nase, ker prodajajo srce in jezni na družbo, ki jih v to sili. A sebe ne tepejo, tepejo le ‘priročne’. V jezi in obupu kompenzirajo svoj strah in občutek negotovosti s tem, da prezirajo ‘manjvredne’ in brcajo ‘služabnike’ in da razbijajo obdajajoče. Besede kot so obzirnost, upoštevanje sočloveka, spoštovanje tuje lastnine – iz malih možgan večine absolventov izpuhtijo.”

“Vidijo in doživljajo oziroma sproščajo le sebe. Svoje probleme,” zaslišim žalost v svojih ugotovitvah. “Posilijo Herissonissos svojo nekulturnostjo, a grške kulture in Grčije, skozi katero potujejo, večina sploh ne opazi. Le petina jih obišče Knosos.”

“Zanimivo in zaskrbljujoče je,” me opozori Anonymus, “da ‘cvet’ slovenske mladine ‘tolče čez’ le zunaj domovine. Tulijo in razbijajo, tako absolventi in maturanti, le v Grčiji, Španiji. A razbijajo tudi ‘odraslejši’ ob novem letu na Češkem. Naskrivaj. Daleč od oči staršev in sosedov. Tam si upajo.”

“Ali to ne kaže, kako so slovenski otroci pogojeni v skrivaštvo in ugajaštvo? V dvoličnost?” mi porojeno vprašanje da tihi odgovor.

“Skrivaštvo jih tudi pripelje na žur v Grčijo,” mi potrdi še Anonymus, “daleč od starševskega ‘*Moraš, če ne te ne maram!*’ in ‘*Ne smeš!*’, daleč od pričakovanj družbe. Doma namreč kričijo te zatirane in zatrte duše le molče. Kajti doma so tako maturanti kot absolventi kot tudi odraslejši, razen peščice še živih, že s svojim izgledom izstopajočih upornikov, pridne ovčke. Doma so ‘normalni’. Učeni. Resni. Ugajaški sužnji normalnosti. Čistuni. Doma vzvišeno nosijo kravatke in ponižno natikajo copatke. Nihče jih ne sliši. Hodijo po prstih in slepo sledijo sanjem staršev. In ti sanjajo mačista Busha.”

Zaslišim tiktakati duh časa.

“Tisočletja so minila,” me v časovni trak potegne Anonymus, “odkar so bili vzvod, kolo in sužnji zgradili faraonu zlato piramido

zla – državo. Še več tisočletij je že minilo, odkar je bilo prvo spoznanje posvetilo v zavest pračloveka in je palica postala bergla in/ali gorjača. Toda odkar se je bila moška duša povzpela nad žensko dušo in je Kajn (moški princip – strah) ubil Abla (ženski princip – zaupanje), je bila nežna Eva, nebogljen in zatrti inteligenca, sanjala rešitev iz ječe iz blodnjaka spomina. Hada. Nemočna je bila žalostna sanjala rešitelja, močnega duha, da jo odreši trpljenja, upala na prebujenje iz blodnjaka Smrti.

Ves čas je ženska duša Trnuljčice sanjala le rešitev iz ujetosti, sanjala le svobodo, a pozabila je bila sanjati prinčevo srce. In ker se vse dobesedno udejanja, si je bila nasanjala rešitelja. Močnega duha. Zmagovalca. Mačota. Grobjana Goljata.

Goljatov grobi dotik jo je sicer zbudil, toda agresivni lovec Goljat je bil brez srca. Vzel ji je svobodo. Imel jo je za svojo posest. V Davidovem poljedelskem kraljestvu je bila prebujena v služkinjo in v Odisejevem kraljestvu prevare je postala podkupnina. Vsi trije bratje (moč, znanje, ideja) častijo le kraljičino telo, a ne zaznavajo lepote njenega duha in zato ne občutijo nežnosti Evine duše, ki spi, da bi ne čutila posilstva mačota. Kajti dokler je moški mačo, je zanj najlepše na najlepši samici ON sam, toda o nežnosti, o obzirnosti, o dobroti ženske duše se mu niti ne sanja.

Kadarkoli se speča kraljična zbudi, ji, prebujeni inteligenci, priteče solza žalosti; in zasp nazaj v čakanje na nežen princ poljub. Zato občutljiva, inteligentna Trnuljčica še vedno spi v Hadu, v Goljatovem ali Davidovem ali v Odisejevem objemu; toda od Mojzesa dalje že sanja tudi srce in čaka na nežen poljub inteligentnega, srčnega princa. Sanja srčnega Herakleja in ljubečega Jezusa.”

Anonymus zastane in opazim se, kako tih kot miška otrplo ždim v prislunnenju. In Anonymusova zgodba se pretaka v meni in preureja mojo zavest.

“Ko očetov prestrašeni znanstveni razum,” me potegne tok misli v razplet zgodbe, “zaziban v domišljijo in domišljavost, preneha gra-

diti orožja proti domišljijским sovražnikom Darwinove džungle, ko preneha graditi zidove med staro in prihajajočo generacijo, temveč enakovrednemu so-bitju, otroku poda roko, se zaupanje in otroška radovednost in ustvarjalnost ohranijo. Ko vse lokalne morale zamrejo v brez-moralno Etiko in ko materinsko občutljivo srce in nežna roka modro vodita razumnega očeta skozi rajski vrt, se rodi dobrota - in nedolžni otrok sme spregovoriti. Tedaj niti razum očeta, niti domišljija otroka ne moreta škodovati nikomur. In Goljat se spremeni v Krištofa, velikana, kateremu šepeta v ušesa otroška nedolžnost, in prične se lahko zdravljenje telesa, ki mu rečemo človeška družba.”

“Ko udarec preide v zaupljiv dotik, je bolečine konec,” me preseka spoznanje.

“In ko človek prisluhne prstom,” me na ono stran dotika popelje Anonymus, “zazna in občuti nebesa. In ko dotik preide v božanje...”

“Toda,” me zbudi iz sanj Anonymus in prestavi v današnjo družbo, “dotik je v vseh mačističnih religijah označen kot greh. Lepota kača.”

Strese me žalost.

“Mačizmu vsak dotik razen udarca pomeni sentimentalnost, vsaka nežnost ‘gay’; in za grobijane je ‘dober gay le mrtev gay’, ali ne?” zastane Anonymus; in poudari: “V Ameriki dotik pomeni vdor v intimni prostor sobitja, ali ne? Podlaga za tožbo.”

Zagledam se v strahove v glavi mačota. Boji se dotakniti ženske, narave, umetnosti, duhovnosti. Vse to mu izgleda kužno in v njem vzbuja gnus.

“Dotik je postal ljudem zapada kužen. Vse na oni strani dotika je mačotu strašljivo. Zaupa ne očem in ne dotiku. To je tudi vzrok,” mi zagotovi Anonymus “da se otroci na maturantskih in absolventskih izletih odbijejo v ekstrovertizem in krik bolečine doživijo absolventi kot ‘trenutek svobode’. Na ‘Salome party’ se mačoti po imidžu, a ne po srcu, našemijo v dekleta. Tam se vsi potem med seboj dotikajo in

božajo. 'Transvestiti' se dotikajo punc kot dekleta. In dekleta lahko brez sramu nežno šlatajo preoblečene fante kot znak ženske zaupljivosti in bližine. Dotik postane pustna zabava, sredstvo razelektrenja in nenadoma ni več vzrok napetosti in agresije. Dotik postane 'fajn'.

Mnogim 'mačotom po srcu' se to zdi izkrivljeno 'ven metanje', a kaže le na dejstvo, kako večina fantov dejansko noče zatreti nežnosti, usmiljenja, srca. Nočejo zatreti ženskosti v sebi in poklekniti v brezdušje kraljevo-suženjske ugajajske mačistične družbe, a vedo, da je njihova pijanost na absolutentu slovo od srca, slovo od upanja, slovo od mladosti. Je zadnji krik umirujočega, radovednega otroka. Ritual 'umiranja norosti'.

Na žuru zato teptajo vse starševske norme in rušijo vse plotove. Vso 'normalnost'. Tolčejo 'samega sebe'. A tolčejo le, ker so bili pozabili zaupljivo se dotakniti, se zaupljivo stisniti drug k drugemu in si prisluhniti."

"In se zjokati," zaslutim njihovo stisko, "začutiti v stiski."

"Junak ne joče," me ustavi Anonymus. "Krutost lovske družbe so bili Darwinovi učenci sprejeli za svojo stalnico. Večno trpljenje duše opravičujejo kot neizbežno, večno borbo z zmajem. Zato junaški otroci le skrivaj goljufajo trpljenje in skrivaj jokajo. A navzven se delajo frajerje. Brez slabosti."

"Delajo se dedce, a pravila igre svojih staršev kršijo na skrivaj," zaslišim obsodbo v svojem glasu.

"Tolčejo 'pod mizo', kot vsi zatrti. Zalijejo strahove in bolečino z alkoholnim ognjem in pijani iščejo 'očeta' - kogarkoli - hladilnik ali straniščno školjko za pretep. A v vsakem razbitem kozarcu je solza, v vsaki buški želja po upoštevanju. Po pozornosti. Zato doma spregledani in premalo opaženi otroci iščejo pozornost in aplavz na šanku. Skačejo najvišje - so 'največji Slovenci'."

"A prevzetni?" me zanima drugi pol.

"Medtem ko ranjeni in razboleni otroci pijejo in udarijo iz bolečine in ranijo 'nehote', pa v usodo vdani, že 'mrtvi' brezobčutno

tolčejo, svinjajo in izzivajo iz objestnosti. Saj je ja, ker so diplomanti že 'skoraj gospodje', torej tako in tako že vse njihovo?

Najhujši, najbolj vzvišeni in objestni so medicinci, ekonomisti in pravniki. Cehovska logika ekonomistov nenehno išče korist/ izgubo na potovanju, zato v vsaki ceni iščejo 'nateg', kot jih učijo nategniti druge. In vsak pravnik bi vsakogar kar za vsako besedo tožil, toda tako pravniki in ekonomisti so čisti egoisti. Niso prijatelji, temveč konkurenti. Skupaj jih drži le cehovska 'večpomembnost', toda vsak zase se grebe z vsemi sošolci. Vsak hoče prehiteti ali prelisčiti vse ostale. A najbolj se kot oblak držijo skup medicinci. A ne ker bi se imeli radi ali ker bi imeli kaj med sabo. Cehovska oholost jih zavezuje v neprobojen obzid. Oni so ja 'gospodarji nad življenjem in smrtjo'. Najbliže bogovom. Elita ne spusti medse nobenega izmečka. Medicinci ščitijo svoje 'gospe zdravnice' pred insekti. Absolventko medicine, ki bi si upala 'skurbati' s 'kmetom' iz kmetijske fakultete, bi izobčila celotna zdravniška zbornica Hersonisosa, kajti ponižala bi s tem celoten ceh. Nikogar drugega razen svoje visokosti sploh ne vidijo in nikogar razen sebe ne upoštevajo in ne so-čutijo, zato je hotel, avtobus, vodič - vse njihova lastnina. Lahko jo tudi uničijo. Saj je za njih tako in tako vse 'poden'. Nič ni za njih dovolj dobro. Najboljši hotel je za njih 'štala'. In vsi skupaj si upajo vse, celo razbiti grški lokal na 'Greek night'."

"Vsakdo v alkoholni omami meče ven," me zgrozi, "kar je v njem naloženo. Gnojnico, bolečino ali ljubezen. Darila staršev in doto družbe."

Meditacija o zasvojenosti

“Naraščajoča zasvojenost z drogami oziroma zdravili,” mi pozornost pritegne Anonymus, “o kateri zadnji čas nenehno govori mediji, je le gnojni tur slepote in gluhosti družbe, zastrašujoč odraz naraščujoče skupne bolečine/agresije človeštva – simptom bolnosti medsebojnih odnosov. Delnice bolezn/zdravil danes rastejo. Droge/bolezen so postali moda in reklamni objekt; in najboljši biznis. Novartisi in Monsanti rastejo. In odvisnost ljudi od zdravja/mamil se povečuje.

V prepovedane droge iz vzdušja brezsrčja družbe begajo predvsem mladi uporniki, ki se agresivnosti normalne družbe upirajo. V lekarne in oštarije pa zahajajo prestrašeni odrasli odvisniki, ki iz agresije, katero sami s svojim delovanjem podpirajo, več ne morejo. Ne upajo.”

“Zato nenehno obstaja boj med dovoljenimi oziroma uveljavljenimi in nedovoljenimi oziroma prepovedanimi drogami,” se mi razjasni vzrok zakona o drogah.

“Dejansko je to borba med ‘očetom’, ki piše zakon in ‘sinom’, ki se zakonu upira,” me vrže Anonymus v opazovanje družbenih medodnosov; in me potegne za seboj v meditacijo: “Če se resnično poglobiš v problem zdravil oziroma drog, se neizogibno srečaš s problemom svobode, saj je problem ‘tiranije navade’ oziroma bežanja iz nezadovoljstva v lepe sanje precej globlji in širši, kot ga predstavlja katerakoli zaključena družba. Vsaka omejena družba ima namreč določene zasvojenosti oziroma navade za normalne (celo zaželjene?) in kot ‘droge’ obravnava le tiste, ki motijo že ustaljene, običajne, tradicionalne, v navado vključene odvisnosti.

A povej mi,” od mene zahteva Anonymus, “kdo se dandanes resno sprašuje o zasvojenosti s sladkorjem, ki je na primer avstralskim aboriginom, katerih telo, izolirano tisočletja od preostalega sveta, ni

pripravljeno za presnovo sladkorja, prinesel epidemijo sladkorne bolezni? Kdo se resno sprašuje o zasvojenosti s takoimenovano 'sveto besedo', pa je v verskih vojnah na besedo za besedo umrlo že nešteto ljudi? Kdo kot bolnike glasno imenuje zasvojenca z oblastjo ali pogoltne multimilijonarje, ki bi lahko nahranili vse lačne otroke sveta, a jim namesto hrane vsiljujejo orožje in vojno? Kdo govori o bolezni, ki se imenuje **zasvojenost s samim seboj**, ko morajo vsi otroci zahoda častiti zmagovalce in premagati vse druge?"

Vprašanja letijo name in mi podirajo meje.

"A pogledjva si, katere droge vaša družba imenuje droge," me povabi Anonymus in zavrti vame: "Kaj je v vaši družbi tabu? Kaj je dovoljeno, kaj prepovedano/zapovedano in kaj skrivnost?"

Vprašanja mi ustvarijo v glavi vakuum. A spreletava me občutek zazidanosti.

"Reciva, da te na cesti ustavi pravični mož v modrem," mi 'okno' odpre Anonymus. "Če imaš pri sebi kup denarja, si za policaja gospod. Pa čeprav je denar poleg 'svete besede' največja droga tega sveta, saj se zaradi zasvojenosti z zlatnikom (?udobjem?) pobijajo vojske in umirajo milijoni bitij.

Če ti kriminalist najde v avtu zaboj alkohola, ki je, po vseh strokovnih merilih in statistikah, torej znanstveno dokazano, veliko trša droga kakor npr. hašiš, si po slovenskem Zakonu o drogah vzoren državljan, saj se normalno drogiraš z normalno drogo, s katero se drogirajo tudi vsi politiki, policaji, tožilci, sodniki in fajmoštri. Vsi takoimenovani normalni. Nihče ti s pivom v roki ničesar ne očita. Nihče te ne obtožuje, da si nevaren družbi, če si naročiš whisky, pa čeprav 'bog alkohol' vsako leto ubije nekaj tisoč Slovencev, razbije nekaj sto lokalov in nekaj tisoč zakonov in čeprav iz nedolžnih otrok neprestano proizvaja 'sirote' z agresivnimi brezčutnimi starši, katere je bil alkohol spremenil v brezčutne svinje. Vse to je v redu.

Če pa ti policaj najde en sam joint, si že ožigosan za narkomana in za kriminalca in prekupčevalca. Možje v modrem so seveda dolžni po zakonu požgati in uničiti vsak grmiček konoplje."

“Če pa slučajno toča osuje grozdje ali če je kisla letina,” mi pogled v dogajanje potrди Anonymusove besede, “pa joka cela Slovenija in kmetje terjajo od države nadomestilo za katastrofo.”

“Kajti vi ste alkoholizirana civilizacija,” mi dejansko stanje kaže Anonymus. “Alkohol je uzakonjena droga agresivne, pohlepne, ‘junaške’ zahodne civilizacije, kot je, na drugi strani, npr. indijska kognoplja civilizacijska droga vzhodne, ponižne, duhovne kulture, ki ne išče zunanjega (materijalnega), temveč notranje (duhovno) bogastvo.

No, in zdaj te vprašam.

Sodstvo naj bi bilo svobodno.

Pomeni to tudi pravično?”

“Vsekakor,” mi svoboda in pravičnost zazvenita v soglasju. “Pravičen pomeni biti nepristranski in nepristranskost pomeni, da nihče nima prednosti, da so vsi podatki enakovredni. Da so vsi ljudje enakovredni. Da so tudi vse droge enakovredno obravnavane. Da na razsodbo sodnika ne vpliva noben stranski (lobistični) interes oziroma nikogaršnja korist. Ne plačilo oziroma podkupnina. Noben predsodek. Nobena zasvojenost.”

“Povej mi sedaj,” me v prisluh ustavi Anonymus, “koliko tistih ‘pravičnikov’, ki v Sloveniji pišejo vseh sort zakone, tudi Zakon o drogah, in po njih sodijo ljudstvu, ne pije alkohola?” je neusmiljen Anonymus. “Ali vam zakon torej piše modra pravičnost ali izdelovalci in prodajalci alkohola, alkoholni lobij, ki ima od pijančkov korist in s pijančki služi? In navkljub smrtni statistiki zakon ostaja krivičen. Ali torej zakona o narkomanih ne sestavljajo pristranski narkomani, ki besno ščitijo svojo legalizirano trgovino z zasvojenostjo, zagovarjajo svojo normalnost in prepovedujejo vsako drugačnost? Ali nimate zato dovoljene in nedovoljene droge?”

“Torej niti droge pred našim zakonom niso enakovredne, kako naj bodo potem ljudje? Kajti dokler so sodniki zasvojeni z eno drogo in le-ta vsem preostalim sodi,” mi zaustavi dih, “ali je razsodba sodišča sploh kdaj lahko pravična?”

“Vsak zakon zapoveduje in prepoveduje istočasno. Ščiti nekoga in izključuje nekoga,” me Anonymus sune v vzrok zakona. “Vaš zakon o drogah ščiti alkohol in usmerja otroke v alkoholizmu. A državi je OK, saj država živi, med drugim, tudi od davka na alkohol.

A kako deluje alkohol?

Ko stopiš v gostilno, lahko vidiš enega peti, ker ga veselje kar razganja, drugega gloda jeza nad krivičnim svetom, nad šefom ali ženo ali sosedom, tretji joka v samopomilovanju pestujoč le svojo lastno bolečino, a četrti prenaslaži teži vsem in bi se rad tudi stepel, le da, drugače vedno neopažen, pokaže, da ‘je’. Da privabi pozornost zazibanih v lastno vzdušje in zazrtih v osebno zgodbo in celemu svetu izkriči svojo bolečino in dokaže svojo prisotnost.

Vsakdo je v svojem vzdušju. In vsak je pri svojem kozarčku. In z vsakim nadaljnjim kozarčkom? Dobrovoljčki so še boljše volje, jezni pričnejo razbijati okolje in žalostni se zjokajo.”

“A razočarani gredo in se obesijo,” nagonsko dopolnim zadnjo stopnjo na poti alkoholnega brezupa.

“Vsakdo,” se ne da prekiniti Anonymus, “je vse bolj omamljen in vse bolj osamljen le v svoji lastni omejeni blodnji. Vsakdo je z vsakim požirkom vse glasnejši v le-svojem vzdušju, a vsakdo vse manj in manj sliši drugega. Vsakdo je vse bolj sam. Svet se mu zapira v vse gostejšo meglo.

In poglej z druge strani.

Če imaš npr. probleme z ženo in se ga iz jeze ali žalosti napiješ, pijan vidiš dve ženi. Vidiš ‘dvojno’ in imaš torej dvojni problem, kajti alkohol vedno le potencira problem, podvaja prvotno stanje, pogloblja žalost in žalost spreminja v jezo ali v obup, in jezo v bes. Še nikoli ni skušal rešiti nobenega problema drugače kot z agresijo.”

Spomin mi pritruje Anonymusovi razpravi.

“Če ga opazuješ nepristransko lahko opaziš,” nadaljuje Anonymus, “da je alkohol droga prestrašenih. Droga nebogljenih. Zazrtih. Alkohol je ‘medicina za negotovost’. Enega spiješ, pa gre. Kajti alko-

hol je ogenj, ki gasi strah, saj zalije razum; in zato daje moč. V pijanem stanju miška postane lev, ki nasilno ruši zapovedane plotove, predsodke. Prepovedi. Zapovedi. MORALO. Zato nič več prestrašeni, 'junaki' storijo, česar si ne upajo storiti trezni. Alkohol slači sramežljive, zato zavrti v pijanem stanju plešejo streaptease, slačijo maske in 'remelni' se lomijo na glavah sovražnikov. Človek postane opica. In svinja.

Alkohol je nadomestilo za samozavest. Navidezno zdravilo za strah, žalost in obup. Opazuj, kako svojo nemoč zaliva z vodko v stalinistično prestrašeno pokornost ubiti Rus, ki brez vodke brezupa stalinizma in ujetosti v usodo sploh ne bi bil mogel preživeti. Le pogledj, kako je bilo, skozi zgodovino, v vseh kriznih obdobjih, število gostiln naraslo, da so nemočni trpini lahko krepili svojo nemoč, topili svoj strah, brusili svojo jezo in zalili obup.

Kult alkohola se je bil rodil v mali Aziji in se v stari Grčiji z 'dvoličnim' bogom Dionizom uveljavil. Z alkoholom je v indoevropsko dorsko raso vstopila razdvojenost. Treznost-in-pijanost. Dvoličnost. Grški junaki so, pijani in zato korajžni, šli pogledat in raziskat svoje strahove. Alkohol je premagal nemoč strahu, planil v boj in raziskal in razblinil strahove. Spoprijeli so se z ne-varnostjo, našli zaupanje 'vase' in neustrašnost jim je postala mera za veličino človeka.

Aleksander Veliki je, dvanajstletnik, kot prvi zemljan, opogumljen z močnim vinom, splezal na Olimp preverit Zevsovo palačo; in ko na vrhu ni našel ne Zevsovega steklenega gradu in ne bogov, je za boga proglasil sebe, 'sebe', ki je premagal smrtni strah, strah pred soočenjem z najvišjim bogom. In nadaljevanje Grčije, zgodovino vina in krvi žejnega, agresivnega, pijanega, junaškega Rima, poznaš.

In čeprav vsi ljudje danes lahko opazite in vidite, kako agresivna je ta droga, čeprav veste, kako so pijani dobronamerni papežani z 'ognjeno vodo' v preteklosti izničili celotne civilizacije Indijancev in danes uničujejo Aboridžine v Avstraliji, kulture v Indoneziji, na Tajskem, povsod, kamor alkohol pride, je ta agresivna droga, ker je

pač v zahodno kulturo vtkana že tisočletja, dostopna vsakemu odraslemu in je, razen za volanom, dovoljeno mamilo. Celo uzakonjeno, kajti od 'svete cerkve' je bilo vino postalo, kot 'Kristusova kri', zapovedana droga v celotnem takoimenovanem krščanskem svetu. Do kamor danes sega roka krščanske cerkve, sega tudi moč Dioniza: alkoholizem, dvoličnost in vladavina prevare. In štirje letni časi.

V nasprotju z agresivnim alkoholom, marihuana 'pribije' in umirja. Človeka 'sesede vase'. Človeka umiri, kajti canabiol deluje kot sedativ, saj, podobno kot vsem dostopen apavrin, pomirja, 'zmanjšuje hitrost' in zato znižuje stres ter 'povečuje ne-aktivnost'. Neodložljive zadeve zadetemu postanejo odložljive, pomembne stvari postanejo manj pomembne. Lahko počakajo. Torej Mary-Juana spreminja osnovne vrednote, saj umirja hitrost, spreminja občutek za čas, raztaplja obstoječo nujnost in spreminja željam in stvarem pomembnost. Plen izgublja smisel in cilji potrošniške družbe bledijo.

Zato urejeni redoljubneži, ki mislijo, da vedo, kako svet stoji in kaj je plen, trave ne marajo, saj najeda njihov ustaljeni razumarski red in ruši urejenost njihovega sterilnega, osredotočenega sveta. 'Zadeti' nenadoma pozabljajo ključne, ne vedo več, kje kaj stoji, ne obvladajo več obdajajočega. Zunanji red se jim sesuva in majejo se jim vrednote pijane lovsko-živinorejske družbe, zato se jim zamaje svet pod nogami. Ker imajo razumniki svoje stvari radi 'pošlihtane', jih vsako neobvladanje pahne v vzdušje prestrašenosti. In ker trenutni strah vedno išče oporo materialnega, za razliko od dolgotrajnega trpljenja, ki išče oporo v duhovnem, prestrašeni zato navadno obrnejo pozornost navznoter, v telo in v telesu najdejo najbolj materialen organ, želodec; mu prisluhnejo; in si izsugerirajo slabost.

Materialisti imajo zato veliko raje 'stabilen' alkohol kot travo, saj jim alko vedno velikodušno podvaja gotovost-in-obvladljivost sveta; saj ubija regulator razumnega mišljenja, strah pred posledico. Pijani vedno vse obvladajo in ničesar jih ni strah. Tudi tisto si upajo, kar si ne upajo vzeti trezni. Kadar si pijan, misliš, da si močan, da vse

zmoreš, da vse obvladaš, ali ne? Koliko pijanih prizna, da so nesposobni za volan? In pijana glava vedno vse ve. Vsaj zdi se ji tako, ali ne? Ali je pijanca že kdo v kaj prepričal? Razen v pretep?

A zadetim se ne da pretepati.

Joint kot pipa miru povezuje kadilce v krog skupne komunikacije in kot Tezejevo potujoče žezlo sili v prisluhnjenje in opazovanje drugih-in-sebe. Zadeti niso agresivni – to je bistvena razlika med umirjujočo travo in agresivnim alkoholom, ki ti da lažno samozavest. Celotna ‘flower power’ oziroma ‘cvetlična revolucija’ v Ameriki je temeljila na travi in budizmu, edini svetovni religiji, ki se nikoli ni bila širila z mečem. In hipiji so se bili uprli vojni in se objeli v radostnem sprejemanju drugačnih. Zato jih je uradna ameriška politika, propagirajoč darvinistično agresijo kot ideal družbe, obsodila za anarhiste in travo pribila na križ greha.”

“Pa čeprav od trave ne umre nihče, alkohol pa ubije milijone ljudi?” me preseka nelogičnost.

“V lovski, vojaški družbi, kjer je agresija kvaliteta in cilj ideal, so miroljubni ljudje videti kot izdajalci,” me šokira Anonymus.

“Ali je zato vsaki avtoritativni družbi, ki svobodomiselnost doživlja kot terorizem, trava tako nevarna?” me prešine vprašanje. “In trava je prepovedana le zato, ker se hipiji usedejo dol, se prično pogovarjati in si, upočasnjeni in prosti vsiljevanih materialističnih vrednot, celo prisluhnejo, se prično slišati in občutiti ter so-čutiti drugega. In jih je, zbistrene in obzirne, težko spraviti v Vietnam, v vojno, za razliko od pijančkov, ki tako radi kakega ‘krivca za svojo bolečino’ brčnejo in dokažejo svojo korajžo?”

“Opaziš lahko sam,” me iz dvomov potegne nazaj Anonymus, “kako si je, tudi v Sloveniji, veliko otrok dandanašnje vse bolj agresivne, predatorske družbe izbralo drugačno, veliko bolj miroljubno mamilo kot je uzakonjen agresivni šnops. Tak grešni otrok, zakonsko gledano, res stori prekršek in je kriv. Naredil je točno tak prekršek kot ga stori pravoslaven musliman, ki spi je kozarec piva,

kar mu religija, verniku, prepoveduje. Greši, kot greši pravoslaven kristjan, ki čita Krishnamurtija. Kot rimo-katolik, ki prijateljuje z protestantom. Naredil je pač prekršek proti morali pravovernih.

Toda, ali imajo pravoverni alkoholiki resnično prav, ko si lastijo pravico soditi ne-pijaninim?" zastane Anonymus v poudarek vprašanju. "Kdo jim daje pravico, obsoditi svoje otroke za narkomane in potem oditi na pir ali whisky v bife?"

'Kadija pravi zakon, kadija tuži i kadija sudi', pravi srednjeveški pregovor. Ta opis krivičnega zakona-sodnika-rablja velja še danes. In vi, državljani, živite še po tiranskem pravu. V temnem srednjem veku. Nič se ni bilo spremenilo. Pred besedo zakona ljudje niste enaki, dokler zasvojenci in drogirani mečejo kamenje v 'narkomane'; in trdijo, da so čisti."

"Naš svet je svet drog in le nedrogirani naj mečejo kamne," me prešine asociacija.

"Misliš resno?" me ustavi v trditvi Anonymus. "Če ne veš o čem govoriš, ali je tvoje mnenje sploh kdaj lahko pravilno?" me vrže v nelogos. "Poglej, kdo v medijih ustvarja splošno mnenje o drogah? Ali satanizacijo drog ustvarja poznavanje drog ali strah pred drogami?"

Obstoječi Zakon o drogah najbolj podpirajo zasvojenci s sladkim okusom 'Kristusove krvi', ki jim alkohol sploh ne pomeni droge, temveč 'hrano' in 'zdravilo'? Toda preostalih drog, razen svoje opojne dvojnosti, sami niso bili, 'bog ne daj', nikoli poizkusili, zatoorej pišejo o preostalih drogah iz nepoznavanja. Ne pa iz poznavanja.

In ali je na drugih področjih življenja drugače?

Povej mi, ali največ 'strokovnih' knjig o družini in spolnosti ni bil napisal duhovnik Celibat?

'Modro', neporočeni, spolno zavrti samci pridigajo teorijo patriarhata in preklinjajo ter ponižujejo vse žensko. S tem uzakonjajo mačistični odnos v današnji družini in družbi kot 'božji red', toda povej mi, ali o ljubezni ne pridiga brezčutna moška duša, jasni logiki cerkvene koristi zaprisežen ekonomist, jasni poti v 'nebesa'

posvečen samo-le-sebe-zavesten Narcis, ki se, nikoli poročen z nežno žensko dušo, sam nikoli ni bil dotaknil, prisluhnil in občutil 'preklete Eve', razen mogoče skrivaj, na hitro, ko je bil, 'ko bog ni gledal', grešnik grešil? Neporočeni moški, ki je bil prekel žensko in rojstvo otroka na 'nečisto' zemljo?"

Tihota zazveni iz povedanega in resnica paradoksa mi zbistri možgane.

"Nihče ni torej dovolj čist," mi zagotovi Anonymus, "da bi lahko vrgel kamen. Kajti tudi nedrogirani očitno nimajo prav, saj ne vedo o čem govorijo. Nikoli se niso bili dotaknili boga."

"Zato se ga tudi bojijo. In v strah strašijo še svoje otroke," me prešine.

"Ves rompomom o drogah in boj proti drogam je le krinka," me Anonymus povleče za ušesa. "Le simptom, ne pa tudi vzrok otrokovih problemov z zasvojenostjo. Vsa sociala se ubada le s simptomom in preklinja droge. A prekletstvo drog niso droge same, kajti droge le so, obstajajo, kot kladivo, katero lako uporabimo za gradnjo ali rušenje ali pa ga pustimo ležati na polici z orodjem.

Si se že kdaj vprašal, zakaj se dandanes vse več in več otrok drogira in kaj je tisto prekletstvo, ki otroke sili v 'preklete' droge? To je pomembnejše vprašanje kot vprašanje, kako preprečiti širjenje in dostop do drog."

"Kaj otroke tera v droge? Prepovedane in zapovedane?" ponovim vprašanje.

"Ali ni vzdušje egoistične, grebatorske, brezdušne, brezsrčne, izkoriščevalske družbe tisto prekletstvo, ki odraščajoče otroke sili v ugajaške, 'pridne', ambiciozne, brezčutno-agresivne povzpethne politike, pravnike in ekonomiste, v moderne roparje, ki vidijo le izplen zase, a nikoli nočejo pogledati, kdo dejansko plačuje njihove račune?" mi z vprašanjem odpre vpogled Anonymus. "Ali ni brezsrdje družbe tista praznina, ki tiste še-neukročene, upirajoče se in zato razbolene otroke spreminja v odpadnike, v takoimenovane 'barabe', v 'izmečke' družbe? Ali kruta razumskost brezobzirnega

odraslega sveta ne krivi otroke v sanjsko osamo bežeče dankije?

Kajti poglej, poleg alkohola in trave, se na tržišču pojavljajo še druge, vse bolj množično prisotne droge, ki postajajo prestrašenim in razbolenim otrokom beg...

Poglej le npr. opij. Opij je bil nekoč na pot proti 'nebesom' poslal celotno civilizacijo, kajti sladkobni dim opija odpušča 'grd spomin', a 'lep spomin' tke v rajске sanje; in ščasoma v dejansko resničnost. Enako kot opij tudi morfij, le da v mnogo močnejši obliki, ubija bolečino telesa in duha. In prav tak 'pain-killer', kot morfin, je tudi heroin. Heroin trpečemu vzame fizično bolečino telesa in razboleli duši zamoti bolečino duha. Zjasni meglo bolečine in strahu. Zaziban v sladki bluz, mora zafiksiran otrok, ko se vrne s potovanja v sanjsko deželo in prizemlji spet nazaj iz domišljije v prezirljivo, zahtevajoče vzdušje družbe, najprej sprejeti nazaj bolečino-lakoto duše in nato še bolečino-prezira telesa. Prizemljenje v osamljeno mrtvilo brezobzirnega norenja starševskega sveta otroku prav gotovo ni lahko.

Heroinu so 'podložni' razboleni, nad dvoličnim odraslim svetom razočarani, sami sebe pomilujoči otroci, ki ne vedo, kaj bi s seboj, ker, za razliko od 'normalnih', že normiranih, že odraslih otrok, pred seboj še nimajo jasnega cilja in še ne vedo za smisel življenja. Niso še bili sprejeli bogastva, pomembnosti in moči za sveti cilj življenja, niti šola> diploma> služba> položaj> družina> penzija> smrt kot edino možno pot življenja. Zato se temu uroku upirajo. Bežeč od krotitvenih metod starševske večno-odsotne brezsrčne mačistične družbe v lasten domišljjski svet, nočejo sprejeti butastih materialističnih vrednot odraslih za svoje vrednote, zato se zatekajo, prav kot so se bili nekoč zatekli starši, v lastno zablodo, v izolacijo in lasten neresnični svet."

"Niso si izbrali plena," me stresa spoznanje. "Cilj jim še ne moti pogleda in srca. Zato nočejo postati lovci. Upirajo se izgubiti dušo in srce.."

"Bežeč pred bolečino osamljenosti," mi razkazuje trpljenje otrok Anonymus, "preobčutljivi na bolečino izdvojitve, večinoma zavr-

ženi in prekleti od svojih 'dobromislečnih' staršev, padajo vse globlje in globlje v brezno bolečine nezadovoljstva in samoprekletstva. In bolj ko izgubljajo samopodobo, globlje so, več sanj potrebujejo, da jih samopomilovanje in samozaničevanje ne ubijeta.

A starši ne vidijo grozljivosti te odtujnosti med starši in otroci. Ne vidijo zato niti vzroka odtujitve in trpljenja svojih otrok, ker ne sočutijo svojih otrok in ne opazijo niti lastne zmede in lastnih zasvojenosti, na katerih otrokov beg in bluz temelji. Presenečeni opazijo le posledico.”

“Nenadoma svojega otroka,” me otrpne grozljiva slepota krivične odrasle, pijane družbe, “katerega so bili nenehno videli že kot ‘dohtarja’, zagledajo kot ‘dankija’ in ‘kriminalca’, ki njih sramoti in škoduje njihovem ugledu. In namesto da bi vsaj tedaj prisluhnili.”

Trga me nemoč in jeza.

“Ali bi ne bilo potrebno zdraviti norosti staršev? Celotne družbe?” me zajame panika in jeza.

“Heroin,” ne meneč se za mojo jezo, razlaga naprej Anonymus, “je droga od staršev prezrtih, neupoštevanih, zapuščenih, osamljenih in razboljenih, brezciljnih, občutljivih, ‘umetniških’ otrok in je v nasprotju s kokainom.

Liste koke so žvečili že inkovski poštarji, raznašajoč kraljevi ukaz, kajti koka povečuje vztrajnost, saj jemlje lakoto želodca. Pozornost tekača zato ni bila ujetnica želodca in je ni motilo obdajajoče in vabeče sadje. S pogledom jasno uprtim v cilj je bil, popolnoma brezbrizen do okolja, tekač lahko potoval neverjetno hitro.

Kokain je zato droga tistih, ki točno vedo, kam so namenjeni in kaj hočejo. Je droga brezčutnih biznismenov, profesionalcev, ki jim kokain nabrusi razum, zbistri pot in zjasni cilj. A ubije srce. Kokain napravi ljudi brezobzirne. Neobčutljive. Pohojeno cvetje in pohojene ljudi kokainski jasnovidec ne vidi in ne sočuti bolečine, ki jo prizadeva, ko brezobzirno hiti svojemu cilju naproti.”

“Vidiš lahko,” nadaljuje Anonymus, “da so droge oziroma zdravila tista all?kemija, ki ima v celotni zgodbi zgodovine ogromen

pomen, saj so bile razne droge bitju na njegovi razvojni poti usmerile pozornost in včasih fascinirale in zvezale pozornost celotne civilizacije. Na njih temeljijo kulture in človeku spreminjajo pozornost in vrednote še danes. Zato vsaka kultura svoje civilizacijske droge zapoveduje, a nasprotne prepoveduje.

A poglej si, kako prepovedano mami.

Kako majhnemu otroku vse, kar pred njim umikaš, postane neznanstvo zanimivo, saj otroku 'bežeča skrivnost' vztrajno privlači pozornost in vse ostale, dovoljene igrače, mu postanejo nezanimive? Vleče ga raziskati 'skrivnost, ki ni zanj'. Prepovedano.

Ali si bil že kdaj opazil, kako se z grehom neprestano pretepa vernik? Kako s tehtnico bije boj požeruh? Kako se s prepovedanim alkoholom zaliva turist iz prohibirane Finske ali Danske, ki v alkoholizirani Evropi vidi rajski poligon za sproščeno pijančevanje? Kako se je v Ameriki v kriznih tridesetih letih gospodarske recesije in Al Caponeja, ko se je ameriška oblast zbala delovanja alkohola na človeka v krizi in alkohol prepovedala, alkohol razmnožil? Pred prohibicijo je pilo četrtno Američanov, po njej tri četrtine ...”

Spomnim se mame, kako jo je bilo strah višine in nam je zato vedno prepovedovala plezanje po drevesih, ko smo bili majhni. “Ali smo zato morali preplezati vsa drevesa?” me preseka utrinek. Slišim, kako so nas, malčke, strašili, da v temni noči grozi 'bau-bau', da bi se zvečer ne potepali zunaj in nas ni bilo treba iskati naokrog. Odrasli smo, a nekateri verniki 'bau-bau' še vedno pobirajo le piškavo sadje in še danes jih je ponoči strah stopiti izven soja luči, zato, vse dokler jim tema grozi in jih iz teme grabi strah, nikoli ne bodo mogli zaznati čudovitosti zvezdnega neba.

“Le ukročenega otroka,” mi potrdi moje opažanje Anonymus, “prepoved zadrži v ogradi. Strah ga bo že šelestenja kače in predsodka sam ne bo nikoli raziskal; vedno bo zbežal; in še na svoje otroke bo prenesel svoj strah oziroma predsodek, saj vsak urok vztraja, dokler radovednost ne zmaga in si zmaja ali kače od blizu ne ogledaš. Le v strah ubit otrok torej ne skoči čez plot, kajti prepovedano je

radovednemu otroku vedno zapoved. In radovednost je vztrajnost, ki ne odneha, dokler ne razkrije skrivnosti: *‘Kaj se skriva tam zadaj? Zakaj jaz ne smem?’*

Če je v slovenskem sodstvu ali parlamentu kdo vsaj razumen, če že ni pravičnih, bo dekriminaliziral vse droge,” mi spelje pozornost Anonymus iz dejstev v dogajanje. “S tem bo vzpostavljen pravičen odnos, črni trg bo zamrl, kajti zaslužek bo postal pohlepnim trgovcem z grehom nezanimiv. In kriminal otrok bo s tem ukinjen, kajti s prepovedmi odrasli vzbujajo v otrocih zanimanje, potem pa jim ‘greh’ prodajajo po najvišji možni ceni in jih s tem ženejo v potrebo po ‘ogromno’ denarja, v kraje in prostitucijo in rop.

Ali se kdo danes ‘kurba’ za jabolka? Ali kdo ‘rabuta’ jabolka?

Poglej le Nizozemsko. Nizozemski otroci, katerim so bili modri starši dekriminalizirali travo, v celi Evropi najmanj kadijo, kajti skušnjava, ki jo vsaka prepovedana droga buri, je bila otrokom zmanjšana in ni jim treba krasti za ceneno.”

“Bog ve,” me zasrbi radovednost, “ali ‘normalni’ alkoholiki in ošabni verniki tradicije res ne opazijo svojega početja, svojih krivičnih obsodb in brezsrčnih dejanj? Ali so vsevedni alkoholiki v vladah tako vasezarti, da še nikoli niso bili opazili, kako prohibicija oziroma prepoved na otroka dejansko deluje? Ali res ne razumejo, ali pa so tako pokvarjeni, da s prohibicijo zavestno lovijo še žive, radovedne otroke in jih mamijo v droge in kriminal?”

Pamet se mi ustavi.

“Dejanja ljudi,” me reši, že ničkolikič iz odnašajoče reke obupa, Anonymusov glas, “večinoma ne vodi ne srce in ne razum. Njihova akcija izhaja iz rezervoarja strahu, želje, bolečine, sovraštva, zavisti, jeze, pohlepa. Ali domišljavosti. Ali pripadnosti. In tisti, ki si želijo, so kupljivi. Prestrašeni so vodljivi, saj jih vsaka močna osebnost lahko zapelje v namišljeno varnost sanjskega raja. Tisti, ki jih boli, iščejo sorodno dušo, katera bi jih razumela in jim dala občutek, da v bolečini niso osamljeni. In tisti, ki si domišljajo, da obvladajo, so

domišljavi in zato slepi jezno razbijejo vse okoljno. A pohlepni uniči, kar mu na poti do cilja stoji na-poti.”

“Torej je tudi Bush le lutka čustev, lutka lovsko/živinorejske logike. Lutka na vrvici. Pion človeške norosti. Kot vsi prilagodljivi, pridni, očetu ugajaški fantki, le izpolnjuje in zadovoljuje sanje očeta,” me strese spoznanje.

“Kaj misliš,” se zasanjam, “kaj bi se zgodilo, ko bi ‘čas pričakovanja’ in ‘čas bojazni’, ki ljudem usmerjata pogled in usmerjata korak, le za trenutek prenehala tiktakati? Če prihodnost-oziroma-preteklost za trenutek obmolkneti in vzdušje pohlepa in vzdušje sovraštva, ki vse hitreje rolata dogajanje in Zemljo, iz prisotnega vzdušja človeške družbe za trenutek izgineta?”

Kaj rečeš, koliko ljudi bi obstalo vkopanih sredi giba brez smisla življenja, ko bi v njih umrl strah, ki jih podi po svetu, in želja, ki jih vleče za nos? Kaj bi se zgodilo, ko bi bili ljudje odpustili sovraštvo, to še-neodpuščeno bolečino, ki iz brezna minulega neprestano terja ponovitev bolečine in oživitev krutosti? Ali bi jim ne bila umrla ‘volja, ki jih po svetu goni’, saj bi nenadoma ne-vedeli, kaj naj počno in kdo sploh so? Ker bi izgubili svojo identiteto?

A vsaj za trenutek bi, zaslepljeni z doseganjem daljnega cilja, in zato vedno ‘brez časa’ in nepozorni tudi do najbližjih, ‘dobili čas’ vpogledati v prisotno lepoto narave in si ogledati dogajanje sedanjosti, ki je po vsem svetu vojna za ukaz in pomembnost, vojna za sužnja, in borba za netlaččnost – revolucija. Vedno zaposleni s prihodnostjo bi, vsaj za trenutek, dobili priliko videti sebe-in-druge otroke sveta v zrcalu medsebojnih odnosov. Imeli bi čas spregledati svojo zmedo in vse opore?bergle, ki jih delajo invalide. Telesne in duhovne.

Ali bi potem ne odvrgli zablod, ki jim jemljejo svobodo, vid in možnost ljubeznive obzirnosti?” Prešine me: “Ali bi se ne zaustavila tudi Zemlja, danes prehajajoča v spin in tik pred tem, da jo odnese iz krožnice?”

Le pogledj, kako jo že trese.

Povsod po svetu je vse-več potresov in toče in požarov in poplav, vseh sort naravnih katastrof. Neprestano in vse močneje mati Gea opominja objestnega odraslega k skromnosti. Obzirnosti. Nežnosti. Kajti večji so strah, želja, pohlep in sovraštvo, hitreje se vrtil zemlja, hitreje ljudem teče čas in vse manj imajo ambiciozneži časa za otroke in resničnost. In za spoznanje svoje slepote. Svojega narcizma in svoje agresije.

Vsak v svojem 'balonu', v vse večjem pričakovanju, pospešujemo čas in s tem povečujemo hitrost vrtenja... in v strahu čakamo konec časa. Bo? Ne bo? A če bi odpustili svoje zablode..."

"Ne bluzi!" mi sanje ugasne Anonymus in mi ne pusti zbežati v pogojni svet, v domišljijo in domišljavost predvidevanja. "Z odpuščanjem sovražeci človek izgublja identiteto, saj je sovraštvo tisti ego, ki mu izbira pot in mu zapolnjuje čas, ko hiti proti trenutku izpolnitve maščevanja. Zato je tako težko odpustiti sovraštva, saj je brez te pripadnosti človek ogrožen. Prenehanje sovraštva mu vzame pomembnost in s tem samozavest. Ko odpusti, izgubi smisel bivanja. Ne ve več, kdo je. Ne vidi poti. In se čuti izgubljenega. Zato ne mara odpuščati," me Anonymus pretrese v odkritje, zakaj sovraštvo v človekovi zavesti vztraja in vztraja in tako počasi izumira.

"A tudi uresničenje maščevanja," me potegne Anonymus v alternativo, "maščevalca ravno tako pusti praznega. Brez poti. Brez identitete. Nesrečnega. Osamljenega. 'Mrtvega'.

Vidiš lahko torej sam, da ste ljudje le orodje različnih energij, čustev, ki že tisočletja pletejo zavest človeštva, gradijo vzdušje družbe, vztrajajo kot 'morala skupnosti' in se dedujejo skozi starševski odnos do otroka, sebe in sveta.

Vsaka teh energij ima svojo 'voljo', ki usmerja pozornost človeka in zaslepljenemu narekuje dejanja. In vsakdo razdaja okolju svoje vzdušje, vsakdo daje okolju lahko le, kar je v njem. Nihče ne more dati ničesar, kar nima. Sovražeci ne more razdajati ljubezni, plodi v okolici lahko le grozo, paniko, jezo in žalost, a svobodno bitje raz-

daja okolju vzdušje nenemira in zaupanja. Razočarani sanjači širijo žalost ali jezo.

Ali še nisi bil opazil, kako jezni zjzjzijo še druge? Jezo lahko vsak opazuje, kako skače s človeka na človeka. Si že opazil kako humor razelektri ozračje? Kako veseljak razplamti iskrico veselja v okolnjih ljudeh? Ali še nisi bil opazil, kako zavistna povzpetnost, ki izhaja iz panične lakote osamljenosti in iz prezira okolja, povzroča v grabežljivcu popolno neusmiljenost, botruje umiranju otrok in je pogonska sila za neprestano ustvarjanje 'boljšega' orožja, ustvarjanje večjih zalog, večjega ego-izma, -izmov, vojn.

Poglej le v dogajanje Slovenije in opazuj, kako zmedene avtoritete zmedejo vso družbo, kako lakomni povzpetniki plodijo revščino, bolečino, strah in jezo in zavist, ki ukrade.

A vsakdo lahko 'zaustavi svet', me prebudi Anonymus v upanje, "ko le-tistega, kar iz okolice leti nanj, ne-prenaša naprej, ko torej jez in sovraštev in pohlepa in predsodkov ne-vrača 'nazaj' v okolje. Ko ne vrne udarca in ne postane tat, če so ga zavistni ukradli, in ne ubije, čeprav si brezsrčni mačoti lastijo pravico, da ubijejo; temveč še kar naprej razdaja sebe nesebično. Po svojih močeh pridonaša družbi, a se ne gre več sužnja, pa čeprav živi med narcisi, ki se prevzetni nosijo kot kralji in ne igra več vloge vzvišenega odraslega. Prenašalca 'svetih resnic'. Ukazov. Prepovedi. Zapovedi.

Ko odRaasel opazi in razkrije svojo slepoto in spregleda v lepoto obdrvečega okolja, iz prej zatrte zadržnosti ugajaške, povzpetniške duše, spet zacveti radoživ, iskriv otrok, obziren, pozoren, radoveden in iskren do okolja. Pogojen, preračunljiv razum izgubi moč nad usodo človeka in srce lahko zaživi. 'Če nisi moj suženj, si preklet', takoimenovana pogojena ljubezen, ki ni ljubezen temveč posestništvo, ljubosumje, agresija, izgubi svoj smisel.

Takrat 'adult-and-adultery', odraslost-in-pokvarjenost izmre; in otrok se lahko rodi v vzdušje, v katerem slehernik nudi slehernemu svoje najboljše in živi žive v rajju. Ko so vse celice v telesu v soskladju in telo v soskladju s preostalimi telesi, ko si Ego ena..."

Kaj je 'nič'?

“Na svetu živijo znanstveniki, verne duše in umetniške duše,” me iz zasanjanosti v zastrašujoče katastrofe, vojno, sovraštvo, ponižanja, razmesarjena trupla, ki se valijo iz televizije, nenadoma prebudi Anonymus. “Poročila ti kažejo nore znanstvenike, sužnje kapitala, ki človeštvo, živali in rastline uporabljajo za poskusne zajčke. Vernike, ki umirajo za besedo. Vojake, ki umirajo na besedo. In umetnike življenja.”

Padem v opazovanje človeškega obnašanja.

“Kam spadaš ti?” me iz opazovalca v opazovanega vrže Anonymus.

Zazdi se mi, kot bi zunanji svet nekdo izklopil. In padem v osebni, intimni svet.

“Kam spadam jaz?” me preseka vprašanje. “Sam nočem spadati nikamor! In sam vedno praviš, da pripadnost dela slepce...” se uprem.

A Anonymus moj upor presliši.

“Mistik se sprašuje s srcem. Meditacija srca je: *‘Zakaj bolečna?’*,” me Anonymus uroči v prisluh. “Mistiki so umetniki. Poštarji iz ‘onostranstva’. Duhovni raziskovalci stvarjenja, v katerem živimo. Šarijo po robu med znanim in ŠE-neznanim, med življenjem in smrtjo; in z novimi spoznanji širijo pozornost človeštva in s tem širijo obzorje vse-človeške zavesti. Umetnost prevaja doslej še neznan odnos, a od umetnika že občuteno in že doživeto občutje, v mrežo znanega, v spomin oziroma v znanje skozi simbole – glasbo, ples, besede, slike, film... S tem umetnik posredno spreminja notranji svet publike ter odnos ‘opazovalca’ do obdajajočega in do sebe.

Znanstveni raziskovalci so neustrašni bojevniki boga, ki se imenuje radovednost. ‘Kako?’ sprašuje njihova logika razumnika. Sprehajajo se po kroznici, ki znano omejuje; in pridonasajo polju znanega, prepoznavega, uporabnega sveta. Iz paradoksa med novim ‘mističnem’

opaženjem in starim znanjem povežejo novo formulo - pravilo - zakon; in širijo 'know-how'. S formulami logično spreminjajo zunanji svet. Določajo realnost. Zmožnost človeka. Znanost je postala geocenter človekovega delovanja, logos prepoznavnega sveta. Ujeta v lastno logiko, v katero ne dvomi, znanstvena zavest udejanja le, kar je izračunljivo. Gradi raj na zemlji. A ne vidi čez svoj plot utilitarnosti. Kar ne gre v njihovo logiko, je za verujoče v vsevedno znanost neresnično, ker je nefunkcionalno. Umetnost je znanosti vedno herezija. Ljubezen iluzija. Kajti ne priznajo razumniki kredibilnosti še neprepoznavnega, nerazumljenega. In duhovnost, katere ne morejo izmeriti in dokazati, tudi zanikajo. Ukvarjajo se le z materjalnim delom sveta. Z metrom in vago.”

“A ne moreš stisniti vse v en koš,” se uprem posploševanju. “Raziskovalce, ki odpirajo nova obzorja materialnega sveta, ne moreš enačiti s tistimi učitelji znanosti, kateri so se znanj kot tudi omejitve raziskovalcev le priučili; in sedaj ta omejen spomin prodajajo svojim učencem za dokončno sveto resnico. Ti so postali blokatorji raziskovanja, ki s trditvami zapirajo in blokirajo, namesto da bi z vprašanji odpirali otrokovo zavest.”

“Radoveden, neprestrašen, nejeveren otrok,” ostaja pri otrocih Anonymus, “kar vsak mistik in raziskovalec dejansko tudi je, je seveda nasprotje nekoga, ki ‘ve že vse’ in zna ponoviti vsa ‘videnja’ raziskovalcev v zgodovini iz glave, a sam nikoli ni bil upal pogledati čez plotove, ki so mu jih postavili taisti,” mi potrди Anonymus. “Takšni ubogljivi učenci so na žalost skoraj vsi učitelji. Načitani, toda z načitanostjo omejeni. Polni intelektualnih zablod preteklosti in citatov. A ne sprašujejo se več ne ‘Zakaj?’ in ne ‘Kako?’ To jim diktirajo čaščeni učitelji. Le spoštljivo še sprašujejo ‘Kdo?’ in svoje ime prodajajo. *Za koliko?*”

Anonymus zastane in mi pusti opazovati povedano, nato pa mi zatrdi: “A takšni spadajo pod vernike znanosti in ne med mistike ali raziskovalce, ki vedno raziskujejo in so odprti do novega, zdaj pris-

otnega. Brez 'vizionarskega pogleda' mistikov in raziskovalcev, jim vernikom znanosti, pa če znajo enciklopedijo na pamet, nepopolni opis učiteljev predstavlja limit, plot, katerega niti ne vidijo. Domišljajo si, da so bogovi in da vedo vse," me Anonymus pripelje do zablode božanskosti vseh avtoritet.

"Zato jih ni strah niti lastnega brezčutja?" me spreleti posledica slepote.

"Vse vernike je strah," mi zatrdi Anonymus. "Strah je pogoj za vero. Zato verniki vedno iščejo varnost avtoritete. Tisti, katerega je strah življenja, išče varnost v materialnem, minljivem svetu."

"A ker se v podzavesti zaveda, da je vse materialno minljivo, ga strah pred prihodnostjo sili v pretirano zbiranje rezerv. V pohlep po znanju, denarju, varnosti," se mi razkrije vzrok pohlepa materialistov.

"Vsi verniki so pohlepni zbiratelji, saj strah vedno vleče k sebi in zbira varnost," mi opažanje spet potrди Anonymus. "A verniki znanosti ne verjamejo besedam, zaupajo le številkam in njihov bog je denar. Banka oltar. Tisti pa, katere je strah smrti, iščejo neminljivo. Zato bolj kot številkam zaupajo besedam, ki se dotikajo tudi duhovnega sveta. Verjamejo opisu, verujejo na besedo v 'ne?kaj', česar sami niso bili ne videli ne kako drugače zaznali. Nenehno prestrašeni in zato nesamostojni nenehno iščejo modrost in svetost - a le pri čaščenih, ki 'vedo za pot v nebesa'."

"Le da poznajo nekoga, 'ki je bil videl boga', pa so že pomirjeni," se zagledam v verniško slepoto. "Govorijo ljubezen, a berač se jim gnusi. Nikoli ga ne vprašajo za nasvet..."

"Zato slepo sprejemajo opise preteklosti kot sedanji zakon," me v vzrok statičnosti današnje verne družbe vrže Anonymus. "Izkušnje tuje preteklosti vzamejo za svojo izkušnjo in za sedanji odnos z 'zunanjim' svetom. In zato se nikoli ne vprašajo o verodostojnosti naučenega, še manj o verodostojnosti avtoritet."

"Mistika. Znanost. Religija. Kaj pa magija?" me prehiteva radovednost.

“Poglej!” mi Anonymus ukrade in fiksira pozornost. “Vžigalice so naredili raziskovalci z opazovanjem obdajajočega dogajanja in s povezovanjem različnih ugotovitev na različnih področjih znanosti. In ko prideš med ljudi, ki vžigalic ne poznajo, je skrivnost vžigalice zate znanost, a za njih čista magija – skrivnost.”

“Magija uporablja torej skrivnosti znanosti in je zato le neuukemu, uročencu nerazumljiva?” me prešine.

“Magija je ‘četrti kralj’ poleg Umetnosti, Znanosti in Religije, če izvzamemo denar, ki ‘rola’ človekovo dogajanje; in ker je magija do razkritja nevidna, je najmočnejši vzvod, ki premetava ljudi.”

“A ko razkrinkaš skrivnost,” se mi pokaže upanje, “magija postane znanje? Prepoznavna? Vsem vidna? Neefektivna?”

“Magija deluje le na slepe oziroma zaslepljene z nepopolno, enostransko, izkrivljeno informacijo. Če veš ‘finto’, skrivnost preneha biti magična,” me potolaži Anonymus. “Čeprav še vedno deluje na slepe.”

Za trenutek zaslišim v tišini odzvanjati zadnje besede, a Anonymus mi ne da prediha.

“Zato je celostna obveščenenost za razgledanost otroka osnovnega pomena,” zaslišim smrtno resnost v njegovem glasu. **“Odpreti otrokom kot tudi od matere narave odtujenim odraslim oči v skrivnost magije, v kratkovidnost znanosti, v slepoto verništva, v skrivnostnost lepote bivanja na planetu Zemlja – je naloga vseh pravih učiteljev.”**

“Ozavestiti vse ljudi sveta o bolnosti, kradljivosti in morilskosti primitivne, egocentrične družbe, katera zase trdi, da je zdrava in krščanska?” me zgrozi težavnost predstoječe naloge. “Odpreti otrokom pogled v ekološki, harmonično sodelujoč, zdrav svet in vsakomur dati možnost zavestnega in samosvojega sodelovanja v zdravljenju telesa, ki je bolno in ki mu rečemo človeška družba?”

Dih mi zastane: “Kako?”

“Ena od skrivnosti magije, ki ‘rola’ svet, je nič. 0,” me preseneti Anonymus.

“Nič?” mi zmanjka sape.

Glava se mi v trenutku izprazni.

“Nič? Kaj pa je narobe z ničlo?” me trga vprašanje.

“Ničlo,” me ne pusti ‘modrovati’ Anonymus, “veselo uporabljajo tako matematiki kot trgovci in mizarji, vsi tehniki, vsi fiziki in večina teologij, skratka skoraj vsi ljudje tega sveta, toda ali dejansko obstaja ‘nič’ in kako se manifestira? Mi znaš ti razložiti, kaj je in kako izgleda ‘NIČ?’” se znajdem pred praznino.

Praznina zazveni v meni, a kako jo opisati?

“Polno praznega? Ni nič kot strah, za katerega pravijo, da je znotraj prazen, zunaj ga pa nič ni?” mi hodijo po glavi definicije ničle.

“Ne teoretiziraj. Kaj nič dejansko pomeni?” brska po meni Anonymusov glas.

Praznina postaja neznosna. Negotovost me razganja.

“Ali pa ima nič pomen le kot orientacijska – ničelna točka na diagramu fizika in ekonomista?” me spet zbode Anonymus.

Zmeden buljim v nič in nič ne morem reči ali storiti.

“Nepriustranskemu očesu,” me v pojasnjevanje spelje Anonymus, “se izza zmešnjave, ki jo v preračunavanju in preprodajanju sveta dela ničla, kažeta dve popolnoma različni, paradoksalni ‘matematički’. Celostna in egoistična logika.”

Pred seboj vidim le zmedo. A Anonymus se ne da.

“Celostno gledanje na svet pozna le Eno,” me potegne iz zmede, “in ta Celota je sestavljena iz nepreštetega (neskončnega) števila enako-pomembnih celic, kot je eno človeštvo skupek posameznikov ali telo skupek celic. Celostna matematika (CM) je logika zdravja; in ničle ne pozna.”

“Nič ne obstaja!” zaslišim svoj vzklik navdušenja. “Vedno me je bila, kot otroka, motila,” se spomnim. “A nikoli nisem vedel zakaj...”

“Nič ljubezni ni nepomembno,” prekine Anonymus vdor moje-
ga spomina. “Ljubezen zajema vse, vidi vse in vse upošteva. Tudi še neznano; in zato modrec, kot skromni Sokrat, ve, da še ne ve vsega!

Edini aksiom CM matematike je $1 =$ neskončno.

Razteza se torej v logiki celosti 'štetje' od ∞ do 1. Neskončno drobcev 'polni' celoto. Eno. Ako uporabim religiozni jezik, bi lahko dejal: *'Bog je harmonija nepreštevljivega števila človeku poznanih in še nepoznanih drobnih čudes. In eno izmed njih sem tudi sam. Sem znotraj te enosti'*. CM ne pozna egoizma, a prizna samosvoj talent posameznika."

Zalije me občutek enosti, brezmejnosti, zaupanja, začutim obdajajoče stvarstvo, neogroženost, dobroto...

"Egoistična matematika (EM)," me na poti v raj ustavi Anonymus in mi usmeri pozornost v logiko egoizma, "pa pozna 0, 1 in ∞ ; in neskončnost se po tej logiki od središča - ničelne točke - širi navzven v nepredstavljivo daljavo. To je logika današnje uradne znanosti. Vseh razumnikov. Vesolje naj bi po tej logiki raslo in se 'žrlo' in raslo v nedogled."

"Veliki pok," zaslišim Stephena Hawkinsa.

"In vsak človek naj bi širil svojo 'roko' čez vse ostale?" me strese logika pohlepa.

"Poglej preprost primer," mi pozornost ugrabi Anonymus. "Obstaja deset jabolk. Po CM imava oba skupaj (kot celota - dva sva Ena) na razpolago deset jabolk. A po EM sva midva dva ločenca, ki sva zunanji svet razdelila na moje/tvoje. Zato lahko posedujeva pravično vsak pet jabolk, lahko vsak nekaj, lahko pa si jaz prisvojim vsa jabolka; in nenadoma se, le tebi, pojavi (od kod?) ničla. Ti imaš kar naenkrat nič jabolk, pa čeprav je jabolk še vedno deset. Jaz pa imam vsa jabolka, torej zame tvoja 'nič' ne obstaja. In ker nimaš jabolka, imaš nič - spomin na nekdanje jabolko? Nekoč si ga imel in sedaj ga več nimaš; a spomin ga še vedno 'šteje' in ti vzbuja lakoto po izgubljenem jabolku? In ker ne poznam 'dvojine' oziroma bratstva in ne 'delim' z nikomer, imaš lahko tudi jabolko dolga? In si moj dolžnik. Suženj."

"A če sploh ne veš za jabolka?" me strese vprašanje. "Še obstaja 'nič jabolk'?"

“Si lahko želiš nekaj, kar nimaš v glavi?” mi odgovori Anonymus s primerom.

“Nič je torej le spomin?” mi vzame dih. “Žalost za izgubljeno preteklostjo? Pomanjkanje? Dolg?” mi šok za šokom zaustavlja dih.

“Nič obstaja le,” me razsvetli Anonymus, “ko bi nekaj rad obdržal in ko nekaj še nimaš. A ko imaš ‘vse’ in ne potrebuješ ‘več’? Ko rečeš ‘dovolj’? In puštiš živeti tudi drugim? Ali skromen človek pozna ‘nič’?”

Zazrem se v sliko, ki jo odpirajo vprašanja in...

“Ničla,” ustavi Anonymus mojo radovednost, “je nerealnost, ki slepi ljudi že od ‘izgona iz raja’. To je od trenutka, ko je bil človek nekoč ukradel, si prisvojil in pričel posedovati obdajajoče stvarjenje. Tedaj je zablodel v egoizem posestnika, postal delček, borec se za ‘moje’; a pozabil je bil na naše, na Celost, na logiko ljubezni. In generacijo za generacijo, civilizacijo za civilizacijo ničla zavaja v egoistično mišljenje in izdvojenost iz obdajajoče lepote.”

Pozornost mi v trenutku iz domišljije preskoči v obdajajočo podobo in tako lepota kot bolečina sveta me zasujeta in objameta z zastrašujočo jasnostjo. “Nič je spomin na bilo, minulo, že neobstoječe,” mi kljuva v zavesti, “katero pa smo s sprejetjem logike EM sprejeli v svoje razmišljanje in nič upoštevamo v razmišljanju kot sedanjo realnost, kot živo dejstvo. In človek se, ker ničlo upošteva kot realnost, ne more znebiti ‘lakot’ preteklosti, saj si skozi ‘nič’, skozi spomin, že neobstoječe utira pot v prisotno. In zato zgodovina živi in je prisotna, pa čeprav je mrtva. In je kapital zato lahko pravno živ in človek pravno mrtev. In Džingiskan oživi?” se zgrozim.

“Nič’,” me umiri v odmaknjenost filozofa spet Anonymusov umirjeni glas, “egoistično matematiko (EM) uporablja logika ekskluzivizma. Egoistična matematika je osnova kastnega, izkoriščevalskega, tiranskega reda. Logika Gospodarja. Bankirska logika. Logika dolga. Logika suženjstva.”

“Logika, ki plodi razredni boj, revolucijo, vojno...” se zagledam

v miselnost lovsko/živinorejskega dela ljudi. Zgrozi me njihovo število.

“Po egoistični logiki,” se v center postavi Anonymus, “stojim jaz izven sveta; in ‘zunanji’ svet vidim kot ‘posest’, zato obdajajoče delim na moje/tuje,” me odnese v kapitalistični pogled. “In ker sem bil svet razdelil na moje/tvoje, ‘tebe’ vidim (lahko) kot nasprotnega in nasprotnika, kot podrejenega ali nadrejenega? Kot nič ali kot boga?”

Objame me omotica.

“Poglejva najprej v spomin,” mi pozornost spet ujame Anonymus in jo pošlje v preteklost. “V starem Egiptu je družba delovala po formuli $\infty/000$. Faraon je bil prepoznan kot edini bog na zemlji. Imel je ‘vsemogočno’ moč – ‘besedo’ nad življenjem ‘ničel’ – sužnjem. Od treh simbolov EM je bila torej prisotna 0 (ponižni sužnji) in ∞ (vzvišeni faraon).”

“Kaj pa 1?” zaslišim mojo radovednost spet prehitevati z vprašanjem. “Kdaj se v pisani zgodovini pojavi prvi nevzvišen-in-neponižen človek?”

“Prva ‘enka’ zgodovine je Mojzes,” mi na moje presenečenje odgovori Anonymus. “Neponižen egiptovskemu faraonu in nevzvišen nad sužnji se je bil odrekel vampirskemu faraonsko/suženjskemu odnosu in zasnoval ‘vodoravni, bratski svet’ enakovrednih. S tem je nanovo zakoličil svet in nebo ter spremenil ‘usodo’ sveta. Faraonu in z njim vsem ljudem na Zemlji je odrekel božanskost in zavesten celote (a sam nesamozavesten, prestrašen in nebogljjen pred božjo logiko) je, ponižen Celoti-Bogu, odpeljal ljudstvo v obljubljeno deželo mleka in medu. Izraelci, in s tem celo človeštvo, so pričeli potovati iz oholosti in ponižnosti proti Ego 1. Proti neponižnosti-in-nevzvišenosti. Proti skromnosti in dobroti. Proti ljubečemu in enakovrednemu vzdušju prijateljstva, ki ga poraja soupoštevanje in obzirnost.

Odnos faraon/suženj je v židovski zavesti zamrl, a logika $\infty/000$ še ni izgubila svoje moči, kajti Boga je bil Mojzes ‘pregnal’ v

nezemeljska 'nebesa', srečanje z njim v posmrtno dobo. Zaradi te namišljene odsotnosti Boga na Zemlji, sta v židovski zavesti tako Zemlja kot človek postali 0 - zapuščena od božanske moči -, a 'odsotna' nebesa in 'odsotni' Bog vsepomembna. Židje so zato dve božji stvarjenji (človeka in zemljo) dojeli kot 'od Boga prekleti' in njihova logika ∞/0/00 jim še danes govori: *'Človek je bil izgubil dušo. Je 0. Preklet. In zemlja ni sveta.'* In zapuščeni od Boga in s prekleto samozavestjo, neprestano obkroženi s sovražnikom, ki ga s svojim nacizmom sami ustvarjajo, so prenehali sanjati 'enko' v smislu humanizma, kot jo je bil sanjal Mojzes, temveč so padli v skupinsko hipnozo, v religiozno-nacionalno vzvišenost in ekskluzivizem - MI: *"Mi smo skupaj EN boljši narod, kot so drugi narodi, ker smo Mojzesovi otroci in torej bližje Bogu, kot drugi narodi. Bog nas Izraelce ljubi bolj kot druge, saj smo izbrano ljudstvo, ki je prvo v zgodovini dobilo svobodno možnost samoodločbe."*

"Počutijo se še danes več kot 1, nad drugimi narodi," zagledam oholo obnašanje Sharona in izraelske države do Palestincev oziroma do vseh drugih narodov in religij...

"In ta napuh njihovega 'skupinskega ega' jih zato osamlja in tepe od 'vedno'," pristavi Anonymus. "Njihov neuklonljiv 'sveti ekskluzivizem' so trebili s površja Zemlje vsi preostali močni ekskluzivisti. Rimljani so jim razbili državo in jih razkropili po svetu, Papež skupaj s kralji jih je označil za 'izdajalce' in jim prepovedal obdelovati zemljo, zaradi česar so bili prisiljeni ostati v trgovini in banki. Bili so prisiljeni postati 'bankirji sveta' in s tem direktorji 'lutkovnega gledališča', kateremu pravimo danes naše življenje. Zato jih je hotel iztrebiti Hitler."

"A nič jih še ni izučilo," me strese samo-prekletstvo židov. "Njihovo ekskluzivistično zaničevanje vseh ostalih narodov, čemur pravijo tradicija, jih je pripeljalo - kam? Stojijo še danes v puščavi s puško v roki, si domišljajo svojo večvrednost; in sanjajo ljubezen in rajске vrtove v nebesih."

“A sami so bili ponižali vse ne-žide. Prekleli so bili zemljo. In žensko,” židovske grehe proti Bogu našteva Anonymus. “Ne poznajo soupoštevanja. Ne poznajo ljubezni. Nikdar nimajo nepristranskega pogleda, zato ne poznajo blagoslova miru oziroma zaupanja. Namesto da bi sejali semena življenja in želi ljubezen, kot jim govori Bog, sejejo zlatnike in bogatijo na znoju ‘manjvrednih’. Izkoriščajo vse ‘ne-naše’ in ‘pravično’, ‘v božjem imenu’ ubijajo ‘manjvredne’ sosede – ko iščejo ‘miren dom’ le zase.

In ko je bil Jezus kot prvi žid poskušal javnosti predočiti zablodo očetov, porušiti židovsko vase-zazrtost in vase-zaprtoost s ‘svetovnim pogledom’ ter z ‘*Vsi smo bratje in sestre*’ ($1 = 1 = \infty$) njihov narcizem odpreti v Mojzesov humanizem, so ga očetje in bratje prekleli. Bratstva s ‘heretiki’ vase-zagledani Židje niso mogli sprejeti. Enakovrednosti niso poznali. Hierarhični red tedanje družbe bratstva-prijateljstva ni mogel razumeti in sprejeti.”

“Upamo prijateljsko sprejeti vse človeštvo v svoj obzir danes; in vstopiti vsaj v humanizem, če že ne v ekološki svet?” me vprašanje spelje v sedanjost.

A Anonymus ostaja v zgodovini: “Vodoravni Jezusov red skromnosti, kjer je vsakdo ‘zadnji med enakimi’ in kjer nihče nikomur ni tiran, so cerkveni in posvetni oblastniki razglasili za ‘satano vo kraljestvo’, Jezusa pribili na križ herezije in ubranili 0. Rimska in židovska posvetna oblast je ohranila navpični red, lastno avtoriteto, lastno pomembnost. In judovski teologi so ubranili smrt kot edina vrata, ki lahko peljejo v ljubeč odnos, v naročje Boga. S tem so odrekli materi Zemlji živost in nebesa izključili iz sedanjosti. Veselje je postalo grešno.

Niso židje mogli razumeti Jezusa, ki je z ‘*Vse je živo*’ in z ‘*Raj je na zemlji. Bog je v vsakem človeku*’ ($1 = \infty$) poskusil materi Zemlji in ženstveni Evi in človeškemu telesu vrniti duhovnost in božanskost.

Jezusovega ekološkega pogleda na svet niso ‘prepoznali’ niti apostoli, ki ‘so videli, a niso razumeli’, zato so že oni pozabili na

Jezusovo 'živo Zemljo' in njegov nauk 'naj nedolžno srce vodi glavo!' A krščanski pismouki, ki sami Jezusa niso videli, le slišali so nekaj o njem, so pozabili tudi na Jezusovo bratstvo. Ustanovili so na kosteh apostola Petra novo hierarhično, navpično ekskluzivistično tiransko piramido - katoliško cerkev; in trdijo še dandanes, da je le od njih požegnana zemlja okoli cerkve sveta."

"Zemlja je tako ostala prekleta (O - suženj) in brezdušna celo dobo krščanstva do dandanes," me strese moč prekletstva, ki traja in vztraja...

"Vse do dandanašnje dobe," prekine moj obup Anonymus, "ko jo ekološka zavest z vsemi razpoložljivimi silami spet hoče obuditi v življenje. Edini preblisk ekološke zavesti je po Jezusu le še 'krik' Francišeka Asiškega, ki je bil pticam (živalim) vrnil dušo."

V ušesih zaslišim ptičje petje in domišljija mi splete podobo Franciška, kako s pridigo pticam naravo povzdiguje v upoštevanje...

"A židovska zgodba je le del zgodbe vaše pogojenosti," me iz srednjega veka potegne Anonymus. "Na drugi strani so bili že davno nekoč prastari, pred-dorski, Demetrini Grki, nasprotno od Izraelcev, planet Zemljo proglasili za svetost in živa boginja Gea, duša celotnega planeta je po njihovem prepričanju gostila na vrhu Olimpa vse preostale (najmočnejše) bogove. Hierarhija je obstajala na Olimpu in tudi človeška dužba je delovala hierarhično, kraljevsko, kot so si predstavljali hierarhijo v božji družini vse do Homerja.

Toda pohomerski čas prinese grško renesanso. Demokracijo. Filozofijo. Znanost.

V sedmem stoletju pred Kristusom je faraonsko/suženjski odnos razpadel in med tiranom-vračem in med sužnji-verniki se je rodil srednji razred - takoimenovano 'svobodno ljudstvo'. Apolonov rod. Pričela se je rojevati 'demokracija' - demos - glas 'modrega' ljudstva. Tiranski sistem je (opazujoč celo zgodovino) za trenutek zamrl in faraonski dvojni red $\infty/000$ je razpadel v današnjega, ustoličenega s francosko revolucijo v vseh demokracijah - $\infty < 111 > 0$. Atenec ni

več gledal le v tla, kot egiptovski suženj, ki ni smel dvigniti pogleda do oči faraona, niti ni preklinjajoč zemljo venomer buljil le v nebo in sanjal nebesa kot izraelski vernik. Pogledal je naravnost naprej in se zagledal v oči sočloveka. Rodi se Ego1. Samozavest ob zavestnosti celote. Sokrat. Prav kot indijski Buda neponižen-in-nevzvišen opazovalec paradoksa resnice, ki mu pravimo življenje. S tehtanjem 'Sem/nisem?' je Sokrat, po Mojzesovem 'Ne ubijaj!, Ne kradi!, Ne laži!', postal utemeljitelj Etike in krščanske ljubezni. Gor/dol, levo/desno je zanj izgubilo magično privlačnost in pričel se je ukvarjati s problemom spredaj/zadaj in zunaj/znotraj.

Toda Atenci, slaveč zmago nad perzijskim Goljatom, so hoteli zmagovati še naprej, kajti grški človek je na poti iz ponižnosti sužnja v svobodo netlačenega stopil preko 'magične točke Ego=1', preko 'sokratnosti', preko skromnosti v vzvišenost (Ego>1) in postal (spet - po faraonu) merilo vsega. Pozabil je na bogove in na mati Geo. In na smrt. Postal je vernik lastnega razuma in se naslonil 'nase' - na svojo pamet in moč. Zmaga - dosega cilja mu je postala merilo za tehtanje človeka. In zemlja mu je postala mrtev plen. Spremenil se je tudi njegov odnos do smrti. Smrt je prenehala Grku biti regulator morale, kot je vernemu židu. Smrt je prenehala biti svetovalec na poti v življenje, kot je bila Sokratu. Pred trenutek smrti (0) si je Grk predpostavil osebni cilj in za-postavil večnost. Nič je postala nenadoma predmet filozofije.

Iz ubogljive prestrašene 'vračeve' ovce se je v Atenah rodil samozavesten razumnik. Borec za lastno srečo. Grški junak.

Zgodovina je zapis - zgodba o tiranih in o borbi proti tiraniji. V tej zgodovinski borbi zatiranih proti ukazu/kazni tiranov se je na poti v svobodo 'rodilo' v Izraelu mučeništvo (uporniki, katere tiran sicer fizično zmelje, a duhovno ostanejo etično čisti), v Grčiji junaštvo (uporniki, ki tirana premagajo in se očistijo v notranji borbi), toda super-junak starega veka Aleksander se je prelevil v roparja in proglasil za boga (kot kasneje Rim, Hitler, Stalin, Bush...). In postal je

nov ohol tiran, ki povzroča novo mučeništvo/junaštvo. In Aleksandrovi nasledniki Rimljani so stare, tozemske grške bogove prepodili s površja matere zemlje na planete in Zemlji zavladali sami. Cezar je predstavljal ljudstvu (po faraonu in Aleksandru spet) božansko, nevprašljivo oblast na zemlji. Rimsko ljudstvo se je med seboj videlo kot $1=1$, a Zemlja in Nerimljani so jim pomenili posest, ki so jo posedovali in šteli. In ker so si vzeli pravico posedovati vse, so vse merili. In ker le nič ni 0, Rimljani, upoštevajoč le materialni svet (kot danes Amerika?), ničle zato sploh niso poznali; in v rimskih številkah manjka. Smrt je postala Rimljanom nepomembna, celo zabavna, če pogledaš v gladiatorsko areno. Edino zgodovinsko dejanje, ki bo odmevalo v prihodnosti, je Rimljanu pomenila le zmaga. Podreditev nasprotnika. Zato so gledali le v prihodnost, v večanje Rima in si, da jih bodo občudovali potomci, gradili enormna spominska obeležja za vsako 'junaštvo', ki je povečalo število podrejenih Rimu."

"Prav kot smo v lepo prihodnost in v zmago in slavo zagledani ljudje danes," me pretrese sunek iz sveta, kjer fizično obstajam. "Naša 'junaška civilizacija' je le slaba kopija Rima....."

"Trije simboli," me prekine Anonymus, "0, 1 in ∞ so bili določili potek zgodovine, saj so določili faraonsko dojemanje sveta množicam (Suženjstvo je božji red?) in 'zaplodili' Mojzesov upor proti faraonstvu in proti suženjstvu. Na drugi strani pa logika celosti ($1=\infty$) temelji na duhovnem spoznanju - '*Vsakdo, ne le jaz, je le kapljica v celotnem morju življenja*'; in to spoznanje '*enosti v bogu*' je odpiralo pogled v nebesa, v lepoto stvarstva in stvarjenja ter določalo razgledišče vsem skromnim, modrim duhovnim učiteljem iz preteklosti, ki niso preko Ego=1 padli v brezno oholosti in egoizma. Logika celosti ne pozna 'ničle', zato ne pozna pristranskosti, saj ne pozna podcenjevanja. Upošteva vse podatke kot enakovredne, zato kastelega reda niti izkoriščanja/dobička ne pozna. Napuh kast, odnos učitelj/učenec, znanost/umetnost je izničil Buda, ki je iz obilja kraljeviča stopil v skromnost berača. Napuh besede je izničil Sokrat, ki

je *'slabosti sprevačal v vrline in prednosti v slabosti'*. In napuh razuma je izničil Jezus, ki je srcu prepustil vodstvo razuma in postal simbol ljubezni. V ljubezni ni ponižnih in ni bolj pomebnih celic, ker je vsakdo zavesten dejstva, kako vsak povzpetnik, vsak tiran (duhovni ali fizični) pomeni rakavo celico v zdravem telesu in rak smrt telesa. Prevzetnost voditeljev je peljala v propad celotne civilizacije.”

“Vse bitke za nadvlado v zgodovini in vse revolucije proti nadvladi so se dogajale le kot posledica navpične matematike,” me šokira spoznanje. “Zgodovina je zgodovina solz in trpljenja le zaradi ekskluzivizma, zaradi srčne slepote, ki uzakonja kaste in s tem krivičnost/trpljenje. In z razdvojitvijo družbe plodi revolucijo v podcenjenih in zaničevanih.”

“Ego=1 je torej srednja pot, katero išče celotno človeštvo?” me pretrese spoznanje. “In ‘smrt’ ničle pomeni konec prekletstva?”

“Smrt ničle pomeni konec oholosti/ponižnosti; in rojstvo skromnosti. Rojstvo Ego=1,” mi pritrdi Anonymus. “Ko krošnja drevesa preraste sposobnost črpanja korenine, drevo prične usihati. Umirati. Skromnost je izhod iz zablode vzvišenosti in iz prekletstva smrti. Dokler je človek $Ego > 1$ obstaja 0 in strah in smrt. Oholost in pristranskost. In revolucija proti oholim in krivičnim. Upor proti izkoriščanju. Proti piramidi. Proti imperiju. In zgodovina se ponavlja, revolucije se ponavljajo, vse dokler se faraonska piramida ne sesuje.”

“Sama od sebe?” me stresejo Anonymusove besede.

“Piramide se ne da porušiti vse dokler na izpraznjena mesta kot hijene prežijo novi karieristi. Le ko stopnice v piramidi ostanejo prazne...” zastane Anonymus. Nedokončani stavek mi zveni v glavi.

“Torej nikoli,” me zalije obup. Zagledam se v svet poln sužnje, ki se počutijo kot drek in bi radi postali smetana. Poln karieristov, za avto, stanovanje, službo pripravljenih prodati dušo.

“∞ v zavesti vernih ljudi,” meglo v moji zavesti s simboliko preseka Anonymus, “simbolizira upanje, moč, skratka nebesa, Boga prestrašenih, varnost. 1 simbolira Enost, skromnost in celost,

enakovrednost in samostojnost ter harmonijo – z eno besedo Jezusovo ‘zdravo telo’. 0 simbolizira smrt, neobstoj, prekletstvo, zapuščenost, osamljenost, strah.

Če hočeva povezati matematične simbole 0, 1 in ∞ z dogajanjem in vzdušjem človeške družbe in njenim ‘razvojem’, najprej skozi trojico matematičnih simbolov opazujmo štiri psihološke profile ljudi, živečih danes na tem svetu. Označimo jih lahko kot tirane, sužnje, povzpeticnike in svobodne ljudi.

A – **tiran** (∞) si nečimrno domišlja, da je le on bog, a vsi ostali obdajajoči so zanj nič, zato vse sužnje (0) vidi kot manjvredne in jih brezsrčno ožame v svojo korist. Nikoli ne prisluhne ljudstvu, katero ga streže. Vzvišeno, oholež, sliši le svoj načrt (božji načrt?) in si jemlje vso pravico nad sužnji. Domišlja si, da le on ve pot, zato ukazuje/kaznuje nepokornost. Njegov cilj določa sužnjem misli, pot in ukrade ves čas. Posrka sužnjem življenjsko energijo kot vampir.

B – **suženj** (0) je vedno ponižen in spoštljiv do gospode. Vzgojen ali ukročen v čutenje manjvrednosti je prestrašen in nesamostojen. Nesamozavesten. Ponižanje je bil že sprejel za neizbežno, saj je bil sprejel hierarhični, kastni red za dokončno nespremenljivost. In gospodarje za božanske. Stoično trpi krivičnost in ne upa si razmišljati samostojno. Drži se vsiljenih mu plotov in v njegovi zavesti ni več upanja po svobodni pozornosti, zato nebogljeno potrebuje pastirja ali voditelja. Njegove misli in dejanja in doživljanje sveta zapoveduje zato naključni tiran, duhovni ali posvetni nadzornik.

Tako tiran kot suženj ne dvomita v usojenost kaste, zato usodo le izpolnjujeta. Najboljši živ primer je klasična Indija. Kaste stojijo. Navpični red je zabetoniran – določen z rojstvom. Povzpeticništva do sedaj ni bilo.

AB – **karierist** ne verjame v kastno usojenost, a še vedno je vernik kastne družbe. Mojzesov, Budin, Sokratov, Jezusov vodoravni red je zanj le pravljica. Ne pozna zaupanja, zato je skromnost Ego=1 zanj naivnost. Ne verjame v prijateljstvo in sožitje. Verjame v uspeh

- povzpetje. Na koncu poti, jutri vidi sebe spoštovanega na nekem vrhu moči in bogastva. Zato tekmuje in gladiatorsko pleza po lestvici spoštljivosti in moči. Močnim (bogatom, vplivnim) in koristnim za prihodnost se klanja in do njih je ugajaški, konkurentom skuša škodovati, a šibkeješe in karieri nekoristne prezira in zatira. Njegovo obnašanje je v eni situaciji suženjsko, a v drugi tiransko. Torej je 'demokrat' del dneva vzvišen (∞), a del dneva ponižen (0) shizofrenik, razcepljena osebnost. Ni ne 'tič' ne 'miš'. V borbi za stolčke nima stalne osebnosti. Edina stalnica njegove osebnosti so le pohlep, strah in zavist. Obnašanje v vsakem trenutku prilagaja situaciji in s konkurenti tekmuje v zapolnjevanju nastalih 'lukenj' v navpičnem sistemu. Je le prefrigan igralec, ki se je bil naučil nekaj različnih 'vlog' in mimikrijo sprejel za neizbežnost uspeha; a neprestano igrajoč le naučene vloge, je bil pozabil na radovednega otroka v sebi, na srce in na svoj talent. Njegova samozavest in razgled sta odvisna le od višine stolčka.

NeAneB - **svobodno bitje** je samosvoje in samostojno. Je ena (1). Ego1. Ni vzvišeno (Ego>1) in ne ponižno (Ego<1), temveč sebe-zavestno in celote-zavestno bitje. Osveščeno bitje. Ne sledi slepo tujim besedam in izračunom, zato deluje le iz lastne osebnosti, iz lastnih spoznanj. Ker ne verjame v hierarhijo in avtoriteto, ne tekmuje z nikomur za 'nič', zato ni podkupljiv in ugajaški, se nikomur ne uklanja, nikogar ne prezira, nikomur ne škodi in nikogar ne izkoristi za povzpetje, a se tudi ne pusti izkoriščati ali ukazovati. Ta nevzvišna-in-neponižna drža, ki omogoča samosvojo glavo, inteligentno oko in ljubeče srce, je 'samosvoja' drža vseh svobodnih bitij zgodovine. Logika CM ($\infty=1$) je logika vseh enakovrednih, skromnih, ljubečih... Mojzesa, Bude, Sokrata, Jezusa, Krishnamurtija in drugih učečih bituj...

Ko skozi te štiri odnose ('sem bog' se počuti ohol tiran, 'sem ničvreden' se počuti ponižen suženj, 'sem nič, a bom bog' - se počuti pohlepen povzpetnik, 'sem le samosvoj delček nedojemljive celote' čuti svoboden

človek), pogledamo v zgodovino, lahko opazimo da tiranija oholih Narcisov določa sužnjem način življenja večino človeške zgodovine.”

“In odnos ‘sem bog/si nič’ zastruplja vzdušje družbe še danes,” me sune realnost medčloveških odnosov. “‘Sveta trojica’ še vedno vodi svetovna dogajanja.”

“Tudi v dandanašnjem svetu je Ego=1 redkost, a prevzete tirane (Ego>1), uslužne sužnje (Ego<1) in ugajaške, zahrbtnne povzpeticne (Ego=0 - ∞, a nikoli 1) srečuješ na vsakem koraku.”

“Zakaj?” me takoj potegne v vzrok. “Kje na svoji blodni poti je človek izgubil srce? Kje se pojavlja napaka?”

“Poglejva v dandanašnjo vzgojo,” umiri mojo zagnanost Anonymus. “Opaziva lahko, da ni težko otroka z **olimpijsko vzgojo** navdušiti v čaščenje zmagovalcev in ga sprogramirati v (pasivnega) agresivnega navijača ali (aktivno) ambiciozno, egoistično, povzpetno ‘rakavo celico’, v neprestano tekmujočega ‘zmagovalca’, karierista, ki nenehno teži k ‘rasti’ in objestno ‘žre’ sotekmovalce. Toda, ali ga s tem ne pahnemo v zavistnost - pohlep povzpetnika, saj smo vanj vsadili nenehno brezobzirno ‘lakoto’, nujo po dokazovanju in rivalstvu? Ali ga ne pahnemo v sovraštvo in vojno z vsem soestvom?”

Niti s **permisivno vzgojo**, kjer je ‘princu’ dovoljeno vse in vsi igrajo otroku sužnje, otroka ni težko vzgojiti v objestnega tirana, ki le ukazuje in zahteva strežbo. Toda, ali ne bo potem celo življenje le zahteval nenehno pozornost, uboganje (understanding) od klanjajočih okoli sebe in zato vedno iskal sužnje ali oboževalce, ter vsako nepokornost svojemu ‘božanstvu’ kruto kaznoval?

A prav gotovo je še najlaže otroka z **avtoritativno vzgojo** enostavno ‘ubiti’ - prestrašiti in uročiti v ne-samozavestno, s strahom napolnjeno ubogljivo ovco, v zastrašenega ponižnega služabnika gospodom ?bogovom?, avtoritativnim pijavkam, ki še danes, v 21 stoletju, prevzeto in objestno ceremonizirajo po cerkvah in gradovih in univerzah in sodiščih in bankah.

Napaka je torej v vzgoji, kajti vse tri metode ubijajo srce in svobodo.

Ni težko otroka vzgojiti v tirana, v sužnja ali zbegati v shizofreno brezobrazno bitje, toda ko otroku res hočeš dobro, ko ga imaš rad, mu ne želiš brezsrčnosti, niti osamljenosti krutega grebatorja niti slepote oholih gospodarjev niti prestrašenosti sužnja, ali ne? In ako se oba strinjava in odgovorno zanikava vzgojo v tirane/ovce oziroma pijavke/krvodajalce kot namen izobraževanja otrok, lahko s kritično distanco vpogledava v dosedanji tradicionalni, na izdajstvu temelječ vojaški in na palici-peklju temelječ cerkveni sistem šolanja, kot tudi v dandanašnje povzpetniško, olimpijsko šolo, ki temelji na korenčku. Nagradi.”

“A kako vzgojiti svobodnega človeka? Ego=1?” me zanima izhod iz zablode. “Brez korenčka in brez palice?”

“Svobode ne moreš vzgojiti, dokler sam nisi svoboden. Niti se je ne da naučiti. Še manj ukazati,” me iz ‘kako’, iz ‘metode’, iz ‘know-how’ potegne Anonymus. “Svoboda je samosvoj učitelj evolucije. Ne more je zavesti ne korenček in ne ukloni se palici. Energijo svobode simbolizirajo vse revolucije v zgodovini, ki so silile človeka v evolucijo, proč od tiranije. Proč od ukaza. Proč od podrejanja. Svoboda ni razumski koncept. Svoboda je energija podjarmljenih. Ko ni tlačnosti, svoboda izgubi pomen. Tedaj prosto srce in ustvarjalna energija prevzame vodstvo roke in koraka..”

“A kaj evolucija pričakuje od nas?” me špikne radovednost.

“V materijalnem svetu je človek napravil ogromen korak,” mi razloži Anonymus. “Od kamnite sekire v dobo superprevodnikov. Stopil je na Luno in s pritiskom na gumb zna povzročiti holokavst.”

“In norci po svetu, duhovno sodeč v kameno dobo, pomore rastlin, živali, ljudi tudi počno,” me strese ‘realni’ svet v evgeniko in izplen usmerjenih multinacionalk, imperialističnih voditeljev. “Povečevano oboroževanje sveta je živ dokaz norosti, brezsrčnosti, pohlepa...”

“Evolucija,” me spet ulovi in ustavi Anonymus, “zato zahteva duhovni korak. Spremembo dojemanja in mišljenja,” obmolkne Anonymus.

“Kako?” se zavrtva vame. “Kako zaustaviti ladjo norcev, ki pihajo v jadra, da bi prej prišli v pogubo?”

Tišina po obmolknitvi Anonymusovega glasu postaja vse bolj gluha. Nobenega odziva ni v moji lobanji. Stojim v slepi ulici. Ne vem.

“Kako je, če se počutim nič? Če imam nič? Me ni?” me strese praznina osamljenega, nebogljenega...

“Kot zanimivost in v pomoč pri meditaciji o ničli nama je lahko ena od čudovitih skrivnosti slovenskega jezika,” mi ponudi roko Anonymus. “Slovenščina, za razliko od mnogih jezikov, uporablja dvojino in dvojno zanikanje in vsak otrok ve, kako dva minusa dasta plus. Vprašajva zato slovenskega ali angleškega klošarja: *‘Kaj imaš? Kdo si?’*” mi svetuje Anonymus.

“Slovenec bi odgovoril *‘Nimam nič.’* In *‘Nisem nič.’*,” mi avtomatsko odreagira spomin. “A anglež *‘I have nothing.’* oziroma *‘I am nothing.’*”

“In sedaj se vprašaj,” me v raziskovanje potisne Anonymus, “kakšna je razlika v pomenu med odgovori *‘Nimam nič!’* oziroma *‘Nisem nič.’* in med angleško čutečim, ki v enakem položaju razmišlja: *‘Imam nič!’* oziroma *‘Sem nič!’*”

Poskušam se vživeti v pomene izjav.

“Ko rečeš, da nimaš nič – zanikaš, da imaš nič, torej imaš še vedno nekaj – sebe,” se mi zazdi. “In ko rečeš, da nisi nič – priznaš da si, a da ne veš, kdo si,” me zbega logika.

“Kar imaš, te ima; in ti dirigira življenje,” me v zakon nasprotja vrže Anonymus. “In ko nimaš nič, vse doker imaš sebe, imaš dostojanstvo svobodnega kljub popolni (0) ubožnosti,” me preseneti Anonymus. “In če ne veš, kdo si, izjavljaš le, da se za nič nimaš. To je izjava skromnosti, ki človeku dopušča osebno dostojanstvo.”

“A če se počutiš nič? Kot da sploh nisi? Da ne obstajaš?” zavrtva vame Anonymus. “In če imaš nič?”

Začutim usmiljenje do angleško govorečega klošarja. Do vseh angleško razmišljujočih. Do vseh kapitalistov. Počutijo se kot nič, ker jim le kapital govori o njihovi vrednosti.

“Angleščina je razumarski, kapitalistični, poslovni jezik, brezčutni jezik kraljev, neusmiljeno izkoriščajoč podanike. Angleščina je jezik brezčutnosti. Niti občutkom niti čustvom ne dovoli priti do srca. Angleži vedno rečejo *‘I love you always, but not now!’* and *‘I hate you every day, but not now!’*. Nikoli ne rečejo: *‘I’m loving you now!’* Občutljivost, srce je vrženo iz prisotnega trenutka. In ko rečejo *‘I’m hating you?’*

Glava kapitalista mora biti vedno trezna, prosta čustev in občutkov, hladna za računanje dobička. Zato so Angleži pregovorno hladni. Zaprti v brezčuten izračun v glavi.

Življenje je prisotno v večnem in edinem ‘zdaj’, v katerem živi človek celo življenje. A v glavah angleško dojemajočih ‘now’ nikoli ne zaživi, ker ga ‘always’ in ‘every day’ vedno ubijeta, ker je ‘tomorrow’ bog; in ‘now’ in ‘everyday’ sužnja cilja.”

“In če celo življenje živiš izven stika z Bogom? V brezčutnem svetu stvari?” me strese žalost.

“Shakespeare je bil naredil angleščino iz kraljevega jezika, Trubar slovenščino iz jezika kmetov. Angleščina meri človeka po meri denarja, slovenščina po meri srca. A vi Slovenci slovenski kmečki jezik in samozavest upornega, svobodnega, skromnega bitja, kodirano v slovnico in besednjak slovenskega jezika, sedaj mečete v koš za smeti. Prodajate svojo dušo za ugodje in sprejemate coca-colo in kodo kapitalizma, zapisano v slovnici angleščine. Zapuščate dvojino, prijateljstvo, enakovreden odnos; in skačete v odnos Jaz/oni, bankir/upnik, kjer samozavest temelji edinole na bogatosti. In bežite v odnos pripadnik/sovražnik, kjer samozavest temelji na sovraštvu.”

Gordijski voz

*Da opaziš bistvo življenja,
moraš odstreti vse nebistveno.*

“Ponudil sem ti možnost modro razrešiti gordijski voz medsebojnih odnosov,” me preseneti Anonymus. “Človeku ni treba biti ne tiran, ne suženj in ne povzpetnik. Lahko ostane svobodno bitje in se odloča nepogojeno od preteklosti. Ob pravični, modri odločitvi je volk vedno sit in koza ostane vedno cela, ali ne?”

A mnogi še vedno nočejo cele koze in s tem dokazujejo svojo protidemokratsko, protiekološko, neetično držo. Trdi marsikdo, da edino on ve; toda, ali je bog? Trdi marsikdo, da je ‘edina pot’, toda ali je Kristus? Proglašajo se mnogi za edina vrata, toda, ali so sveti Peter?”

“In vsi, ki nismo štemplani, smo prekleti v neslišnost in za v zapor, če le odpremo usta?” me stresa grozovitost moči, ki so si jo štemplarji ukradli zase.

“Ne zveni to nekam znano?” me v asociacije vrže Anonymus. “Jezuitsko? Stalinistično? Bushovsko?”

Opazujem, kako so si s svojim povzpetjem med ‘imunizirane’, ‘sveti’ demokrati vzeli ekskluzivno pravico do besede; in počno danes povsem isto, kar istočasno očitajo komunistom, in kar počne Vatikan od ‘vedno’. Razlaščajo izkušnje soljudi. Izničiti hočejo na silo vse, kar ni po njihovi izbiri in ne paše v njihov zelnik, pa četudi je v dobro čoveštvu. A proglašajo se za boljše od ‘prekletih stalinistov’.

“Kaj sledi tej zablodi?” me vrže v opazovanje posledic te norosti.

“Napovedali so s tem vojno realnosti,” mi pojasni Anonymus, “in kot Aleksander presekali, namesto razvezali voz, ki se imenuje – medčloveški odnos. Proglasili so se, kot Alex, za ‘bogove’, za ‘edino sonce’, in s tem podpisali svoj padec, kajti vsak tiran, vsak oholež do sedaj je bil zaradi svoje ekskluzivistične vzvišenosti izgubil življenje v raj, stolček ob bogu in svoje otroke.

Zgodba zgodovine to eksplicitno dokazuje.

Zato le kratak pogled v prihajajoče...

Današnja tiranija koncesioniranih intelektualcev v Sloveniji in po svetu, pritisk 'desnice' oziroma 'zgodovine' je le zadnji obupan poskus absolutistične zaplankane znanosti oziroma vrha intelektualcev, da bi 'zabetonirali' oblast in obdržali nadzor nad mišljenjem in delovanjem vseh, ki jih imajo za sebi manjvredne in za katere trdijo, da ne znamo misliti sami, da smo neumni in zato 'nekompetentni'.

Toda tiranska doba in 'božanskost' slovenskih 'vsevednih' intelektualcev bo zelo kratka, kajti v prihajajočem ekološkem svetu, kamor smo namenjeni, ne 'zmagujejo' tisti, ki imajo diplome oziroma potrdila, da so dobre papige starih preživetih 'svetih resnic', temveč tisti, ki 'štekaajo', pa čeprav niso štemplani. V ospredje prihajajo 'anstajnički', ki so uradno - tradicionalno izobraževanje, kjer je učitelj genij in otrok butast, in znanost kot vsevedno modrost, odpisali. In svet redifinirali sami. Zato so v prihodnosti študentje tisti, ki izbirajo prfokse po merilu razgledanosti učiteljev, ne postavlja diktatorjev mišljenja koncesionar, ki razen sebe ne prizna nikogar, ali ne?

Tiranije in nadzorniki imajo v dobi vse hitrejše informatike in svetovnega medmrežja vse krajše življenje, to vsi, katerim pogled na lastno veličino ne slepi pogleda, lahko opazijo. Otroci se učijo multidisciplinarno in so mnogokrat celo bolj obveščeni in vedo več od učiteljev, ki so z diplomami postali 'vsevedni', postali diktatorji mišljenja; in se prenehali učiti. Zato se 'svetost' resnic znanosti in cerkve vse hitreje izkazuje kot nedorečenost in sveti Petri kot lokalni zaplankanci. V luči povedanega ima dandanašnja narcisoidna norost slovenskih povzpetnih nadzornikov 'edine' resnice v svoji oholosti življensko dobo - koliko časa?

Hitrost informacije krajša laži noge in prevarantom čas 'življenja'. Ponižani in zatirani v 'neslišnost' so se bili do sedaj vedno našli skupaj, uprli celo v času, ko se je svet vrtel še 'peš'; in da bi se 'v nič dani' ne našli in ne sesuli vasezagledane tirane danes, ko obstaja internet in je svet možno obiti v uri in pol?

Slovensko ljudstvo, kakorkoli danes zbegano, se je bilo odločilo za demokracijo in s tem za netlačенost; in se uprlo diktaturi ideologij. Toda novonastala gospoda s svojo izključnostjo ustvarja novo nedemokratsko vzdušje, novo monopolizacijo mišljenja in uniformiranega obnašanja. Toda čeprav se trudijo vzpostaviti novo duhovno tiranijo in soljudem zanikajo svobodo izražanja s svojim nadzorovanjem ljudi in besede, pa ne otroci, prav kot vsi nadzorovani narodi, danes ne prenesejo več nadzora brezobzirnih despotov in nadzornikom se življenje zaključuje. Dobe nadzorovane zavesti in potrpežljivega kimaštva oholim in objestnim je neizbežno konec.

Se tega ne opazi?

Ali se osvobodilni boji ne slišijo do gospodarske zbornice? Do parlamenta? Do ministra za pravosodje?”

Opazujem, kako gospoda na položajih moči noče videti in razumeti upora vseh zaničevanih v manjvrednost. Proglašajo vse ugovarjajoče za teroriste, čeprav se le upirajo kontroli kontrolorjev in diktatorjem mišljenja. Opazujem, kako neizbežno bodo vsi ‘božanski’ po vsem svetu, ki despotsko zatirajo ‘ljudsko pamet’ v neslišnost in hočejo otroško zavest vkalupiti ter nadzorovati otroško dušo, navkljub trmastem vztrajanju v oholosti, leteli s svojega vzvišenega stolčka, kot se dogodki vse hitreje vrtijo in obračajo, v najkrajšem možnem času.

“V nekaj letih,” mi potrdi Anonymus, “bo tudi v Sloveniji, kot po svetu, govoril le še tisti, ki ima kaj povedat; ne bodo ustvarjalnosti otrok in ljudstva zatirale od zgoraj nastavljene ‘štemplane’ uniformirane lutke, ki za drage denarje prodajajo svoje srce, podpise in stare pol-resnice ‘neumnim’. In zraven ‘pridno’ po ‘dolžnosti’ omejujejo in kaznujejo vse neštemplane – prezrte v ne-živo in nepomembno – neuke otroke in žaljeno ljudstvo.”

Opazujem koliko ustvarjalne moči s svojo oholo ekskluzivnostjo ubijajo v neobstoj in preklinjajo v pankrtstvo vsi ‘edinstveni’ koncesionarji, ki so se proglasili za svete Petre.

“Zato še enkrat prijateljsko svetujem,” me potegne za uho Anonymus. “Ni vse, kar se ni ‘rodilo’ iz tebe, prekleto in za izničit. Upoštevaj realnost, zato ne ponižuj in ne žali soljudi. Ne delaj si ‘bad’ karme, kajti krivičnost ima svojo lastno karmično pot. Oholost staršev kot bumerang pade na otroke. Želiš svojim res tako slabo?”

“Rešitev?” me raznese vprašanje.

“Edina pot’, za kar se proglašajo koncesionirani, pomeni za ljudstvo konec možnosti izbire, smrt demokratičnega vzdušja in začetek nove duhovne in posledično tudi fizične tiranije – neo-srednji vek. Toda zahtevanje priklona od ‘tlačana’ je, vse dokler v slovenski ustavi piše ‘demokratična’, obsojeno na giljotino. Pot, ki vam jo slovenski ovni kažejo kot pravo, je torej protiustavna. Vse koncesije v Sloveniji, ki se ponaša z demokratično ustavo, ki suženjstvo in ljudožerstvo prepoveduje, so protiustavne, saj vsaka koncesija (ekonomska kot duhovna), uničuje prosti trg, nepriviligiran pretok dobrin, saj postavlja le nove in nove monopole. In ustoličuje nove in nove vampirčke, priklopljene na varen ‘everlasting tax’ – kri ljudstva, katere naj bi nikoli ne zmanjkalo?”

Opazujem, kako je ‘novoslovenska’ usmeritev v Sloveniji na smrt obsodila demokracijo, saj so ‘gospodje’ pohodili njen prvi pogoj – svobodo besede in izbire možnosti. Kajti zahtevajo ekskluzivnost njihove besede in plače, vsi ‘nekompetentni’ pa moramo že držati ‘gobec’.

“Toda vse dokler je v ustavi zapisana demokracija,” me pouči Anonymus, “se lahko v demokratični deželi vsakdo, tako štempljan kot neštempljan, če že misli, da kaj ve, kolikor hoče proglašati za ‘možno pot’, nikakor pa ne za ‘edino pot’, ako noče delovati protiustavno (39. člen ustave - svoboda izražanja - Zagotovljena je svoboda izražanja misli, govora in javnega nastopanja, tiska in drugih oblik javnega obveščanja in izražanja. Vsakdo lahko svobodno zbira, sprejema in širi vesti in mnenja.). In še vedno bodo štempljani, če bodo dober učitelj mladini, imeli dovolj tako dela kot denarja, brez da bi prodali svojo dušo Mefistu, brez da postanejo diktator in nadzornik za le kratek čas. S tem ne bodo več kršili osnovo demokracije – svobodno izbiro

in ponudbo možnosti, ki jo njihova 'edinstvenost' in vzvišenost do 'neštempljanih' danes krši v osnovi.

Zato pričakuj in zahtevaj od vseh avtoritet demokratično priznanje tudi izkušnje drugih, ne le lastnih; da tudi 'nepreverjene' oziroma neštempljane sprejmejo kot sposobne zdrave presoje in izbire; da torej vsi pametnjakoviči dostojanstveno prenehajo težiti oziroma groziti s policaji in licencami vsem od njih samih neblagoslovljenih. S tem bodo ustvarili prosti trg, ki ga obljublajo, a ga očitno nočejo oziroma ga celo s koncesijami celo zahrbtno preprečujejo."

"Prav gotovo bi svojo pot začeli demokratično in z dobro karmo ter se izognili protirevoluciji, ki jo sproži vsaka krivičnost in ki kot karma prileti 'na gobec' iz prihodnosti; in dolgo ostali na 'stolčku' dostojni svojega položaja," me presune odrešilni korak, ki se bo moral zgoditi.

"Sklicujejo se vsi privilegirani sicer na zakon, ki so ga bili postavili sami in ki jih je 'kronal' in jim omogoča (a ne zapoveduje!) biti krivičen. Oholo izkoriščajo možnost preziranja konkurence, ki jo vzvišenost pozicije, 'normalno?', ekskluzivno dovoljuje."

"In imate pri molži ljudstva 'čisto vest'?" se zagledam v dušo in oči Busha, Drnovška, Brezigarjeve, Janše, šolskih ministrov in ostalih janičarjev, ki so otrokom uničili vzdušje solidarnosti, tovarštva, prijateljstva, in jih spelali v center super-darvinizma. "Si kot Pilat perete roke? Niste nič krivi? In se počutite demokratični?"

"To je seveda druga možnost," mi pritrdi Anonymus. "A možnost, ki jo, kot opažam, izberejo prevzetni bedaki in to, upam, ti nisi. Lahko tudi ti seveda prenehaš biti ozaveščeno, svetovno-nazorsko, razgledano bitje in postaneš butast, narcisoiden birokrat, ki brani le svoj stolček in si, skrit za 'varen stolček', domišlja, da je božanski in da odgovornost za lastno krivičnost in oholo poniževanje sočloveka lahko preloži na 'črko zakona' in v nedeljo na fajmoštra; ter si s to lažno tolažbo maže oči pred ponižujočimi krivicami, ki jih povzroča soljudem. A potem se, ko bodo umirali tvoji otroci v 'nesrečah' ali v krvavi revoluciji, ki jo vsako despotstvo v

poniževanih neizbežno plodi in nenehno jača, potem, ko se boš 'cvrl v karmičnem peklu' zaradi svoje oholosti nad soljudmi, ne sprašuj: 'Zakaj se dogaja 'šit' ravno meni in mojim?', kajti noben zakon, ki uveljavlja privilegij in prezira ter ubija, izkorišča, uničuje sonaravo, na 'rajskem' sodišču nima advokata.

Tega si nisem izmislil jaz.

Pred bogom in ljudstvom je kriv tisti, ki krade, a tudi, kdor 'le' drži žakelj..., in kdor se na soljudi brezčutno 'poserje', bo nekoč posran in še kaj zraven tudi sam, kajti vsako poniževanje, vsaka krivičnost, vsaka brezobzirnost do sočloveka in tudi do nečloveške narave, pa čeprav znanstveno podprta z milijoni koristnih laži oziroma opravičil 'v imenu...', se povzročitelju vrne dvojno, kajti bogovi jeze ne delujejo po nobeni človeški ustavi in še manj po protiustavni zakonodaji Gospodarske zbornice in Države, ki monopolizira mišljenje in zavezuje v 'obvezno krvodajalstvo'. Bogovi jeze, kot vsi bogovi, delujejo po božjem zakonu: 'Kar malo seješ, obilo žanješ.' In noben fajmošter ne zakon in ne dacar in ne policaj tega ne more preprečiti. Še najmanj vojak z atomsko bombo v roki.

Vsaj tako svetujeta neizbirčna 'bela gospa s koso' in pravični zakon karme. In slaba vest. In nočne more."

"Realnost nočnih mor," me preseka spoznanje, "je naša današnja resničnost. Dogajanje, katerega udeleženci smo vsi skupaj. A kako iz nočne more v čudovitost dnevne luči?"

"V revni Indiji gnojnica - Ganga ljudi zdravi," mi odgovori Anonymus, "a v zahodnem svetu je čistunu dotik narave 'smrten'. V revni Indiji berača spoštujejo kot svetega človeka in ga nahranijo, a na bogatem krčanskem zapadu ga, 'cigana', srčni kristjani zbrcajo proč od vrat in ga, grožnjo morali družbe, prestrašeni zbašejo v ječo. Indijec išče svobodo in sanja srce, a zapadnjak sanja korist in misli, da je svoboden, kadar ukazuje in ubija; in ko podjarmlja in ubija, misli, da osvobaja in ljubi."

"In Indijce zapadnak gleda kot tretjerazredni ljudje. Tretji svet poligon za kovanje dobička. Trg s sužnji," me zgrozi spoznanje

prepada, ki loči svetost in prekletstvo zemlje. Izrael od Boga. “Zato svet pred našimi očmi drsi v vzdušje vse večje prestrašenosti, v vse večjo uniformacijo sovraštva/ pripadništva in v militarizacijo. Agresija in sovraštvo na planetu Zemlja naraščata, a civilna družba je na vse krajši vrivici.”

Zagledam svet v smrtnem krču. Človečnost je postala tarča lovcev. Zagledam se v slepoto oči in srca obdajajoče množice. Opazujem, kako otroke tiščijo v strah, agresijo, v egoizem. A govoriijo ‘mir’, ‘ljubezen’, ‘lepši jutri’...

“Besede so odraz razuma,” mi razloži Anonymus, “a dejanja izvirajo iz duše. In prestrašen razum išče orožje in prestrašena duša sanja mir - neprestrašenost - zaupanje - varnost.”

Zazrem se v dogajanje. V paradoks med besedo in akcijo.

“Vsakdo med nami se po najboljši volji trudi za raj in za mir na zemlji,” nenadoma zagledam dejstvo. “Vsaj vsi to trdimo.”

“Se res?” me v dvom cepi Anonymus. “Človek ima moč uničiti človeštvo. Toda ali ima tudi srce, da tega ne bo storil? Ima vsaj razum, da svoj samomor iz zasede vidi?”

Opazujem kako vse več ljudi vidi norost, ki se dogaja, kriči na pomoč in zahteva drugačen program...

“Ko pred seboj vidiš prepad, v katerega pomagaš tiščati svoje otroke, ali potrebuješ Program?” me iz opazovanja v razreševanje problema potegne Anonymus; in postavi pred dejstvo: “Ali pa cizo enostavno ustaviš?”

“Kako?” izleti iz mene kot iz topa.

“Vse dokler sprašuješ ‘Kako?’, nisi dojel bistva,” me ustavi Anonymus. “Niti nisi zavesten resnosti situacije. Vprašanje ‘kako’ sprašuje po metodi in ima domet le v meterijalnem, logičnem svetu. Za vsako metodo je potreben čas. A časa ni. Prepada je pred vami. In odločitev ni več le razumska.”

Obnemim.

In prislunem srcu.

knjige istega avtorja:

Ali sem živ mrtvec, ali sem živo človeško bitje (1991)

Zakaj vojna? (1992)

Ugovor vojni (1993)

Moč besed (1995)

Anonimus, kdo joka? (1996)

Komu žrtvujemo otroke? (1997)

Na oni strani dotika (1999)

Kdo se boji Sokrata? (1999)

http://www.geocities.com/no_copyright

zavil ★ jaka modic

tiskal ★ cicero

opazil in samozaložil ★ miha jensterle

2003 ★ no ©